

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A
SINS
OF THE
FATHERS
NOVEL

By Sin I

Rise

PART ONE

USA Today Bestselling Author

Cora Reilly

USA Today Çok Satan Yazar

C o r a R e i

Telif Hakkı ©2021 Cora Reilly

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, işletmeler, olaylar ve yerler ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Kapak tasarımı Hang Le

Fotoğrafçı: Michelle Lancaster

Fotoğraf modeli: Chad Hurst

Maddox-Mad Dog-White bu isimden nefret ediyor Vitiello, babasının ve adamlarının kendi bölgelerinde İtalyan mafyasının Capo'su tarafından katledilmesine tanık olduktan sonra ortaya çıkar. Tartarus MC'nin başkanı olan amcası tarafından yetiştirilen Maddox'un kaderinde onun izinden gitmek vardır. Şimdi bölümleri yeniden yükselişte, ancak nihai zaferleri için Vitiello imparatorluğunu yok etmeleri gerekiyor.

Ve daha iyi ne olabilir

Bunu yapmanın yolu şımarık Vitiello prensesini çalmak ve babası merhamet dileyene kadar onu parça parça etmektir.

New York'un şımarık prensesi olarak bilinen Marcella Vitiello, altın bir kafeste büyüdü. Eğer babanız New York'un en korkulan adamıysa, insanlar size saygı gösterir.

Kaderinde babasının onayladığı adamla evlenmek olan Marcella, kendisine dokunulmaz bir porselen bebek gibi davranılmasından bıkmıştır.

Ailesi tarafından kendisine dayatılan hayata kızar, ta ki sahip olduğu her şey elinden alınana kadar. Nerede Şimdi olduğu gibi, onun adı huşu getirmiyor, sadece acı ve aşağılanma getiriyor.

Eğer yüksek bir kalede büyüdüyseniz, düşüş daha da aşağıdadır.

Babaların günahları bir şekilde ortaya çıkar... Onlar için kim kan dökecek?

Prologue

Bazı şeyler kanınızda vardır. Sarsılamazlar, değıştirilemezler, kaybedilemezler ama unutulabilirler. Küçük yaşlardan itibaren, tehlike söz konusu olduğunda ya da güvenilemeyecek bir kişinin kokusunu aldığım da kusursuz bir içgüdüye sahiptim. Ve dinledim, harekete geçmeden önce her zaman durakladım ve içimdeki o hissi bir kez daha kontrol etmek için derinlere baktım.

Ta ki dinlemeyi bırakana, başkalarının benim güvenliğimle ilgilenmesine alışana, onların kararlarına kendiminkilerden daha fazla güvenene kadar. Hayatımı başkalarına, yetenekli korumalara, beni korumak için benden çok daha donanımlı olan *adamlara* teslim ettim.

-sadece bir kız ve daha sonra bir kadındı. O ilk gece ve daha sonra beni götürdüklerinde içimdeki sesi, ensemdeki karıncalanmayı dinlemiş olsaydım, güvende olurdum. Ama iç sesime, içgüdülerime sağır olmayı öğrenmişim.

Babamdan miras kaldı, çünkü hayatımızın tehlikelerinden habersiz olmam gerekiyordu.

Küçük çocuklar, kötülüğe karşı gözlerini kapatmanın sizi korumadığını çabucak öğrenirler. Benim bu dersi kavramam çok uzun sürdü.

Pamuk Prenses'i ilk gördüğüm andan itibaren kendini beynime kazımişti. Her lanet gece, çıplak vücudunun görüntüsü çıldırtıcı detaylarla bana işkence ediyordu.

Bazen ağzımda onun tadının kalıntılarıyla uyanıyor, dilimi onun şüphesiz güzel amına gömdüğüme yarı yarıya ikna oluyordum. Kahretsin, ona dokunmak şöyle dursun, o efsanevi vücudun bir santimini bile görmemiştim henüz. Ama zehirli bir elma bile olsa dokunacaktım.

Benim gibi bir adamın Pamuk Prenses'in yanına yaklaşmasına asla izin verilmezdi. Eziğin teki değildim, ondan çok uzaktım. Ben Pamuk Prenses olacaktım.

Tartarus MC'nin başkanı, şu anki başkan olan amcamın izinden gidiyorum. Tabii ki Pamuk Prenses'e ve onun lanet olası babası, Doğu Yakası'ndaki İtalyan mafyasının Capo'su Luca Vitiello'ya sorarsanız, bu beni dünyanın en aşağılık pisliği yapıyordu. Bildiğim hayat benden koparıldığında henüz beş yaşında küçük bir çocuktum. Tartarus motosiklet kulübünün New Jersey şubesinin başkanının oğlu olarak, genç yaşımda pek çok rahatsız edici şey izlemiştim. Kulüp kardeşlerinin güpegündüz kulüp binasının ortasında fahişelerle ilişkiye girmesi, vahşi kavgalar, silahlı saldırılar... ama hiçbirisi Famiglia'nın Capo'sunun babamı ve adamlarını vahşice öldürdüğü gece kadar iz bırakmamıştı.

Katil piç, kulübümüzün bütün bir bölümünü tek başına katletmişti.

Bunu yaz.

Tek başıma değil, lanet bir balta ve deri yüzme bıçağıyla. Ölen kulüp ailemin çığlıkları hala gecelerime musallat oluyordu, bir fili öldürecek kadar içki içmediğim sürece kurtulamadığım bir anının yankısı. Bu görüntüler intikam açlığımı körüklüyordu.

Ve intikamımı sonunda alacaktım, New York'un şımarık prensesinin yardımıyla: Marcella Vitiello.

Chapter *One*

Beş yaşında

Kulüp binasının zeminine çöktüm ve boş bir bira şişesini çevirdim. Avuçlarım yapış yapış olmuştu. Tatmak için parmaklarımı ağzıma götürdüğümde dudaklarım yüzümü buruşturdu. Acı, çürük bir tat dilimde patladı, diş etlerime ve boğazıma yapıştı. Tükürdüm ama iğrenç tat kaybolmadı.

Oda puro ve sigaralardan çıkan dumanla doluydu, burnum biraz kaşınıyordu ve bazen sümüğümde siyah noktalar bile oluyordu.

Şişeyi döndürmeye devam ettim. Burada başka oyuncağım yoktu. Oyuncaklarımın hepsi annemdeydi ama babam dün beni oradan almıştı ve birbirlerine şöyle bağırmışlardı

hep öyle yaparlardı. Babam anneme bir tokat atmış, yanağında kırmızı bir el izi bırakmıştı ve o zamandan beri morali bozuktı. O böyleyken her zaman yolundan çekilirdim. Şu anda telefonda birine bağıırıyordu.

Babam, onun ikinci adamı, genellikle benimle oyun oynardı ama barda sarışın bir kadınla oturmuş onu öpüyordu. Diğer motorcular masanın etrafında toplanıp kâğıt oynuyorlardı. Onları rahatsız etmemi gerçekten istemiyorlardı. İçlerinden biri beni itmişti, bu yüzden onları izleyip izleyemeyeceğimi sorduğumda kıcımın üzerine düştüm. Kuyruk sokumumun yere çarptığı yer hâlâ ağrıyordu.

Adımlar gürleyerek yaklaştı. Kulüp binasının kapısı açıldı ve adaylardan biri gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde tökezleyerek içeri girdi. "Siyah limuzin!"

Sanki kelimeler gizli bir şifreymiş gibi herkes ayağa fırladı. Başımı, ağzından tükürükler saçarak emirler yağdıran babama çevirdim. Siyah bir arabanın nesinin bu kadar kötü olduğunu anlamamıştım. Bir ağlama sesi duydum, tizdi, sonra gürledi. Kapıya dönüp baktım ve aday öne doğru düştü, kafasının arkasında bir balta vardı, olgun bir karpuz gibi ikiye ayrılmıştı. Şişeyi düşürdüm, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ceset yere düştü ve balta kafasından çıkarken her yere kan sıçradı, kafatasında derin bir yarık açılmıştı, böylece beyninin parçalarını görebiliyordum. Tıpkı bir karpuz gibi, diye tekrar düşündüm.

Babam koşarak yanıma geldi ve kolumu acıyla kavradı. "Kanepenin altına saklan ve dışarı çıkma! Beni duyuyor musun?"

"Evet, efendim."

Beni eski gri kanepeye doğru itti ve dizlerimin üzerine çöküp altına süründüm. Kanepenin altına sıkışmaya çalışmayalı epey olmuştu ve artık zor sığıyordum ama sonunda giriş kapısına ve odaya bakacak şekilde karnımın üzerine uzandım.

Vahşî gözlü kocaman bir adam elinde bir bıçak ve baltayla içeri daldı. Çılgın bir ayı gibi kükreyerek içeri girdiğinde nefesimi tuttum. Bıçağını, silahına uzanmış olan babamın saymanına savurdu. Çok geç kalmıştı. Öne, kanepenin önüne düştü. Başının altında kan birikirken kocaman gözleri bana bakıyordu.

Birkaç santim geri çekildim ama ayaklarımın dışarı çıkacağından endişelenerek aniden donakaldım. Avuç içlerimi kulaklarıma bastırıp sesleri bastırmaya çalışana kadar çığlıklar gittikçe yükseldi. Ama olan biteni görmezden gelemiyordum. Deli adam bıçağını kapmış ve Pop'a doğru fırlatmıştı. Göğsüne isabet etti ve Pop sanki çok fazla içmiş gibi geriye doğru devrildi. Babam iki müşteri adayıyla birlikte barın arkasına koştu. Orada onunla birlikte saklanmak istedim, yaptığı bir şey olmasa bile beni teselli etmesini istedim. Deli adam, yere düşen silahına uzanan başka bir kulüp kardeşini elinden vurdu. Duyabiliyordum.

Kulaklarımın üzerindeki avuç içlerinden bile ateş ediyor, her seferinde irkilmeme neden olan donuk perçemler.

Deli adam bara ateş etmeye devam etti ama sonunda her şey sessizliğe büründü. Babamın ve umutların cephanesi mi bitmişti?

Gözlerim koridorun sonundaki cephaneliğe kaydı. Adaylardan biri barın arkasından dışarı fırladı ama adam onu kovaladı ve baltayı sırtına savurdu. Tekrar açmaya cesaret edemedim önce gözlerimi sıkarak kapattım ve titreyerek birkaç nefes aldım. Haznedarın kanı yavaşça yaklaştı ve kollarımı ıslatmaya başladı, ama bu sefer hareket etmeye cesaret edemedim. Kıyafetlerimi ıslatıp küçük parmaklarımı kapladığında bile. Babamın iki adamı daha geldi, yardım etmeye çalışıyorlardı. Ama bu deli adam kızgın bir ayı gibiydi. Acı ve öfke çığlıklarını dinlerken, birbiri ardına yere düşen cesetleri izlerken hareketsizdim. Her yerde çok fazla kan vardı.

Adam onu barın arkasından sürükleyerek çıkarırken babam haykırdı. Ona yardım etmek için öne atıldım ama gözleri bana dikildi ve olduğum yerde kalmam için beni uyardı. Kötü adamın gözleri babamın bakışlarını takip etti. Yüzü bir canavara benziyordu, kan içindeydi ve öfkeyle çarpılmıştı. Beni görmüş olmasından korkarak başımı eğdim. Ama babamı bir sandalyeye doğru sürüklemeye devam etti.

Babamın emirlerine karşı gelmemem gerektiğini çok iyi biliyordum ve bu yüzden bana günler gibi gelen ama muhtemelen sadece dakikalar olan bir süre boyunca hareketsiz kaldım. Kötü adam babama ve hâlâ hayatta olan umut adayına zarar vermeye başladı. Daha fazla izleyemedim ve gözlerimi öyle sıkı kapattım ki şakaklarım zonkladı. Alnımı kollarıma bastırdım. Göğsüm ve kollarım kanla sıcacıktı ve pantolonumun altına işediğim yer sıcaktı. Her şey çiş ve kan kokuyordu ve nefesimi tuttum, ama göğsüm ağrıyordu ve bu yüzden nefes almak zorunda kaldım. Saniyeleri saymaya başladım, dondurma, kızarmış domuz pastırması ve annemin Key Lime Pie'ını düşünmeye çalıştım ama çığlıklar çok yüksekti. Tüm anıları kafamdan kovdular.

Sonunda etrafıma sessizlik çöktü ve başımı kaldırmaya cesaret edebildim. Etrafıma bakarken gözlerim yaşardı. Her yerde kırmızı bir havuz vardı ve et parçaları etrafa saçılmıştı. Titredim ve kustum, safra boğazımı çığ hissettirdi, sonra donakaldım, kötü adamın beni de öldürmek için etrafta olmasından korktum. Ölmek istemiyordum. Ağlamaya başladım ama hemen gözyaşlarımı sildim. Babam gözyaşlarından nefret ederdi. Bir süre kulaklarımda çınlayan ve kemiklerimi titreten kalbimin sesini dinledim, ta ki kendimi daha sakın hissedip görüşüm netleşene kadar.

Sonunda etrafta adamı aradım ama hiçbir yerde yoktu. Ön kapı açıktı ama yine de kanepenin altından sürünerek çıkmadan önce uzun süre bekledim. Kıyafetlerim çiş ve kanla kirlenmiş olmasına ve vücudumun yemek ve su için çığlık atmasına rağmen gitmedim. Evin ortasında durdum.

Hayatım boyunca tanıdığım, normal bir aileye en yakın şey olan adamların parçalanmış bedenleri. Hiçbirini tanıyamadım. Biçimleri çok bozulmuştu.

Babamın cesedi en kötüsüydü. Yüzünü tanıyamadım. Sadece boynundaki dövme -ateş püskürten bir kafatası-bana o olduğunu söylüyordu. Ona veda etmek istedim ama cesedinden geriye kalanlara yaklaşmaya cesaret edemedim. Korkunç görünüyordu. Sonunda hışımla dışarı çıktım ve Yaşlı Kadın'ın evine varana kadar koşmayı bırakmadım. Hazinedarın malıydı. Daha önce benim için kurabiye pişirdiğinde onu birkaç kez ziyaret etmiştim. Beni kanlar içinde gördüğünde bir şeylerin yanlış gittiğini hemen anlamıştı.

"Öldüler," diye fısıldadım. "Hepsi öldü."

Önce babasının, sonra babamın ve kulüpteki diğer kardeşlerinin telefonlarını aramaya çalıştı ama kimse cevap vermedi. Sonunda benim için annemi aradı ve ben alınmayı beklerken beni temizledi.

Annem nihayet geldiğinde bembeyaz kesilmişti. "Hadi, gitmemiz gerek."

Elimi tuttu. "Peki
ya babam?"

"Artık onun için hiçbir şey yapamayız. New York artık bizim için güvenli değil. Gitmek zorundayız Maddox ve bir daha asla geri dönemeyiz." Beni eski Ford Mustang'imize doğru sürükledi ve yolcu koltuğuna oturttu. Araba

arka camdan bakamayacağım kadar çok çantayla doluydu.

"Gidiyor muyuz?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Kontak anahtarını çevirdi. "Dinlemedin mi? Sonsuza dek gitmeliyiz. Burası artık Tartarus bölgesi değil. Artık Teksas'ta amcanla yaşayacağız. Orası senin yeni evin olacak."

Annem hemen Earl amcamı arayıp yardım istedi. Hiç parası yoktu, her zaman kavga etmelerine ve artık birlikte yaşamamalarına rağmen babam ona hep para vermişti. Earl bizi yanına aldı ve böylece Teksas'a taşındık ve sonunda annem Earl'ün yaşlı karısı oldu ve kardeşim Gray'e sahip oldular.

Teksas benim geçici evim oldu, ama kalbim her zaman doğduğum yere dönmemi, doğuştan gelen hakkımı talep etmemi ve intikam almamı istedi.

New Jersey'e uzun yıllar dönmedim ama sonunda döndüğümde aklımda tek bir amaç vardı: Luca Vitiello'yu öldürmek.

Beş yaşımda

Yatağımın kenarına tünedim, bacaklarım aşağı yukarı zıplıyordu. Bakışlarım kapıya yapışmış, açılmasını bekliyordum. Saat çoktan yedişti. Annem beni hep o saatte uyandırırıldı. Saat 7:01'i gösteriyordu ve ben yataktan kaymaya başladım. Annem *bugün* geç mi kalacaktı?

Daha fazla bekleyemedim.

Kapının kolu aşağı doğru hareket etti ve ben donup kaldım, yatağa geri oturdum ve annemin kafasını içeri sokmasını izledim. Beni görünce yüzü aydınlandı ve güldü. "Ne zamandır uyanıksın?"

Omuz silktim ve yataktan zıpladım.

Annem beni yarı yolda karşıladı ve sıkıca sarıldı. "Mutlu yıllar, tatlım."

Aşağı inmek için çaresizce kıpırdandım. Kendimi geri çekerek sordum, "Artık aşağı inebilir miyiz? Parti mi var?"

Annem yine güldü. "Henüz değil, Marci. Parti bugün daha sonra. Şu anda sadece biz varız. Gel şimdi, hediyelerine bakalım."

Kısa bir hayal kırıklığı anından sonra annemin elini tuttum ve onu aşağıya kadar takip ettim. Kendimi bir prenses gibi hissettiren en sevdiğim fırfırlı, pembe geceliğimi giydim. Merdivenlerden indiğimizde babam antrede bekledi ve son basamağa varmadan beni kaldırıp yanağımdan öptü. "Mutlu yıllar prenses." Beni başının üzerine kaldırdı ve oturma odasına taşıdı. Pembe ve al renkli balonlarla süslenmişti, üzerinde mutlu yıllar yazan bir çelenk vardı ve masanın üzerinde, üzerinde tek boynuzlu at olan kocaman pembe bir pastanın yanında altın bir taç duruyordu. Başka bir masada ise pembe ve altın renkli ambalaj kâğıtlarına sarılmış büyük bir hediye yığını bekliyordu. Ona doğru koştum.

"Mutlu yıllar!" Amo masanın etrafında koşturup gösteriyi çalmaya çalışırken çığlık attı.

Annem, "Bunlar bizden, teyzelerinden ve amcandan," dedi ama ben hevesle her şeyi açmaya başladığım için sadece yarım yamalak dinledim.

Neredeyse istediğim her şeyi aldım. Neredeyse.

Babam başımı okşadı. "Bugünkü partide daha çok hediye alacaksın."

Başımı salladım ve gülümsedim. "Ben prenses olacağım." "Her zaman öylesin."

Annem babama anlamadığım bir bakış attı.

Birkaç saat sonra ev arkadaşlarla, aileyle ve babamın yanında çalışan adamlarla dolmuştu. Herkes benimle kutlama yapmaya gelmişti. Bir prenses elbisesi ve tacı giymiştim, herkesin bana hediyeler getirmesi, beni tebrik etmesi ve benim için mutlu yıllar şarkısını söylemesi çok hoşuma gitmişti. Hediye kulesi benim üç katım büyüklüğündeydi. O gece geç saatlerde, gözlerim sürekli kapandığında, babam beni odama taşıdı.

Beni yatağıma yatırırken, "Geceliğini giymemiz gerekiyor," diye mırıldandı.

Boynuna sarıldım ve başımı şiddetle salladım. "Hayır, prenses elbisemi giymek istiyorum. Ve tacımı," diye ekledim esnedikten sonra.

Babam kıkırdadı. "Elbiseyi giyebilirsin ama taç çok rahatsız edici." Yavaşça çıkardı ve komodininin üzerine koydu.

"Tacı olmayan bir prenses miyim ben?" "Her zaman benim prensesim olacaksın, Marci." Gülümsedim.

"Uyumak için bana sarılır mısın?"

Babam başını salladı ve garip bir şekilde yanıma uzandı, bacakları çok kısa yataktan sarkıyordu. Bir kolunu bana doladı ve ben de yanağımı göğsüne yaslayıp gözlerimi kapadım. Babam dünyanın en iyi babasıydı.

"Seni seviyorum baba. Seni asla terk etmeyeceğim.
Sonsuza dek seninle ve annemle yaşayacağım."

Babam şakağıma bir öpücük kondurdu. "Ben de seni
seviyorum prenses."

Chapter *Two*

Hamağın yumuşak sallanışı beni yarı uykuya daldırırken, köpüklü dalgaların iskelemize ve kumsala vuruşunu izliyordum. Hamptons'daki malikânemizdeki hamak güneşli bir günde en sevdiğim yerdi ve Haziran ayının başından beri haftalarca güneşli, sıcak yaz günleri olmuştu, ama boş zaman için fazla vaktim olmamıştı.

İçimi çekerek ayak parmaklarımı oynattım. Son birkaç gün yorucuydu ve bu yüzden dinlenmek için birkaç güne şiddetle ihtiyaç vardı. On dokuzuncu doğum günü partimin organizasyonu, pasta ve menü tadımı, kıyafet alışverişi, konuk listesi düzeltmeleri ve daha birçok görevle haftalarca süren yoğun bir hazırlık anlamına geliyordu. Bir etkinlik planlayıcısı bile iş yükümü neredeyse hiç azaltmamıştı. Her şeyin mükemmel olması gerekiyordu. Benim doğum günlerim

her zaman yılın en önemli sosyal etkinliklerinden biri olmuştur.

İki gün önceki büyük partiden sonra annem beni ve küçük kardeşlerim Amo ve Valerio'yu bir hafta dinlenmemiz için Hamptons'a götürmüştü. Tabii ki Valerio dinlenmenin ne demek olduğunu anlamamıştı. Korumalarımızdan biri onu tatmin etmek için tekneyi riskli manevralarla yönlendirirken o dalgaların üzerinde su kayağı yapıyordu. O çocuk kadar enerjim olduğundan şüpheliyim, sekiz yaşında bile.

Annem gölgede bir şezlongda kitap okuyordu, sarı saçları dağınık plaj dalgalarıyla yüzünü çerçeveliyordu. Benim saçlarım her zaman düzdü, plajda geçirdiğim bir gün bile bunu değiştirmede. Tabii ki benim saçlarım kömür karasıydı, anneminki gibi melek sarısı değildi.

Ruhun kadar siyah, diye şaka yapardı Amo. Gözlerim ona kaydı. Mülkümüzün daha az ihtiyaç duyulan bir bölümüne CrossFit parkuru kurmuş ve Günün Egzersizini yapıyordu. Yüz ifadesinden kendi kendine yaptığı bir işkence gibi görünüyordu. Gianna Teyze'nin Pilates kurslarını tercih ederdim. Tabii ki Amo'nun adanmışlığı on beş yaşında Hulk gibi görünmesini sağladı.

Sürgülü kapı açıldı ve hizmetçimiz Lora elinde bir tepsiyle dışarı çıktı. Bacaklarımı hamaktan dışarı salladım ve en sevdiğimiz çilekli freskayı hazırladığını görünce gülümsedim. Bu içecek en sıcak yaz günlerinde bile beni serinletirdi. Bana bir bardak doldurdu ve uzattı.

"Teşekkürler," dedim, yudumlarken memnuniyetle titriyordum.

Yan masanın üzerine içinde buzlu ananas parçaları olan bir kâse koydu.

"Ananas geçen seferki kadar iyi değil."

Ağızıma bir parça attım. Biraz fazla ekşiydi. İçimi çektim. "İyi ürün bulmak çok zor."

Amo koşarak yanımıza geldi, pırıl pırıl parlayan vücudundan terler fışkırıyordu.

"Yemeğime ter bulaştırmayın," diye uyardım.

Islak bir köpek gibi kendini sallayarak bir gösteri yaptı ve ben de freskimi kurtarmak için birkaç adım geri atarak hamaktan atladım. Kardeş sevgisi bir yere kadar...

Ananas parçalarımından birkaçını yedi, özür bile dilemedi.

"Neden kendininkini almıyorsun?"

Şu anda anneme freska ve meyve servisi yapan Lora'ya işaret ettim.

Yan masadaki Pazarlama Analitiği kitabına başıyla işaret etti. "Yaz mevsimindeyiz. Gerçekten ödevlerini yanında götürmek zorunda mısınız? Zaten sınıfın en iyisisin."

"Sınıfın en iyisiyim çünkü ödevlerimi yanımda götürüyorum," diye mırıldandım. "Herkes benim kaymamı bekliyor. Onlara bu zevki tattırmayacağım."

Amo omuz silkti. "Neden umursadığını anlamıyorum. Her zaman mükemmel olamazsın, Marci. Her zaman sende hoşlanmadıkları bir şeyler bulacaklardır. Doğum günü partisini sen düzenlesen bile

Yüzyılın en iyi deniz tarağı olsa bile birileri deniz tarağının cam gibi olmadığından şikayet edecek."

Gerildim. "Şefe birkaç kez deniz taraklarına daha fazla dikkat etmesini söyledim çünkü..." Amo'nun sırtışını görünce vazgeçtim. Benimle dalga geçiyordu. "Salak."

"Tanrı aşkına sakın ol."

"Sakinim zaten," dedim.

Amo bana kesinlikle soğuk bir insan olmadığımı söyleyen bir bakış attı.

"Peki deniz tarakları camsı mıydı, değil miydi?"

Amo inledi. "Harikaydılar, sakın telaşa kapılma. Ve ne var biliyor musun? Deniz tarakları bu dünyanın dışında olsa bile çoğu insan yine de senden hoşlanmayacak."

"Beni sevmelerini istemiyorum," dedim kararlılıkla. "Bana saygı duymalarını istiyorum."

Amo omuz silkti. "Öyle. Sen bir Vitiello'sun." Daha fazla ananas ve fresca almak için Lora'nın peşinden koştu. Onun için tartışma sona ermişti. Amo Capo olacaktı ama yine de benim gibi baskı hissetmiyordu. En yaşlı Vitiello ve bir kız olarak beklentiler çok yüksekti. Sadece başarısız olabilirdim. Güzel ve ahlaki açıdan kusursuz, kar gibi saf ama aynı zamanda Famiglia'nın yeni neslini temsil edecek kadar da ilerici olmalıydım. Amo kötü notlar alıyor, etrafta yatıp kalkıyor ve eşofmanla dışarı çıkıyordu.

sadece bir çocuk olduğunu ve büyüyeceğini söyledi. Eğer bunlardan birini yapsaydım, sosyal olarak ölmüş olurum.

Telefonum Giovanni'den gelen bir mesajla bipleli.

Seni özledim. Bu kadar çok işim olmasaydı, sana gelirdim.

Parmaklarım ekranımın üzerinde gezindi ama sonra geri çektim. Famiglia avukatımız Francesco'nun hukuk bürosundaki stajının onu meşgul etmesinden memnundum. Doğum günümde neredeyse tartışmamızdan sonra ondan uzak birkaç güne ihtiyacım vardı. Resmi nişan partimizden önce kızgınlığımdan kurtulmayı başaramazsam, yavru köpek aşkı ifadesini korumakta zorlanacaktım.

Sesi kapattım ve telefonumun ekranını masaya bırakıp kitabımı elime aldım. Özellikle sürükleyici bir bölüme dalmıştım ki üzerime bir gölge düştü.

Kafamı kaldırdığımda babamın üzerimde yükseldiğini gördüm. Acil bir iş için New York'ta kalmıştı, Bratva'yla.

"Her zamanki gibi çalışkan prensesim," dedi ve başımın tepesini öpmek için eğildi.

"İşler nasıldı?" Kitabı elimden bırakarak merakla sordum.

Babam sıkıca gülümsedi. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Her şey kontrolümüz altında."

Onu sorgulama arzusuna karşı dişlerimi sıktım. Bakışları, çalışmasını hemen bırakıp yanımıza gelen Amo'yu aradı. Babam onun da yanımızda olmasını istemişti.

Bratva'yla her ne yaptıysa annem onu vazgeçirdi. Onu korumayı bırakamadı.

"Hey baba," dedi Amo. "Bratva kafalarını ezerken eğlendin mi?"

"Amo," diye uyardı babamın sesi.

"Marci kör değil. Neler olup bittiğini biliyor." Bazen babamın işinin acımasızlığını Amo'dan daha iyi anladığımı düşünürdüm. Hâlâ çok eğlenceli olduğunu düşünüyor ve tehlikeyi gerçekten görmüyordu. Annem muhtemelen onu büyük kavgalardan uzak tutmakta haklıydı. Sadece kendini öldürtebilirdi.

"Seninle konuşmam lazım. Benimle tekneye gel," dedi babam Amo'ya.

Amo başını salladı. "Bir sandviç alayım. Açlıktan ölüyorum." Koşarak eve geri döndü, muhtemelen Lora'yı kendisine peynirli sandviç yapması için sıkıştıracaktı.

Babamın yüzü öfkeyle gerilmişti. Belli ki hemen konuşmak istiyordu.

"Tartarus ve Bratva ile olan çatışmaların çok eğlenceli olduğunu düşünüyor, bilgisayar oyunlarından birinde başka bir seviye gibi. Büyümesi gerekiyor," dedi babam. Sanki orada olduğumu unutmuş gibi gözleri bana kaydı.

Omuz silktim. "Daha on beş yaşında. Eninde sonunda büyüyecek ve sorumluluğun farkına varacak."

"Keşke o da senin kadar sorumluluk sahibi ve mantıklı olsaydı."

"Kız olmak bu konuda yardımcı oluyor," dedim gülümseyerek. Ama bu aynı zamanda sorumluluk ve duyarlılığımın hiçbir zaman işime yaramayacağı anlamına da geliyordu. Asla işin bir parçası olamayacaktım.

Babam başını salladı, yüzü korumacı bir hal almıştı. "Bunların hiçbiri için endişelenme prenses. Üniversiteyle, nişanla ve düğün planlarıyla yeterince uğraşıyorsun..." Sanki boş zamanlarımda başka ne yaptığımı bilmiyormuş gibi sözünü kesti. Babamla pek fazla ortak ilgi alanımız yoktu, Famiglia işleriyle ilgilenmediğim için değil, beni dahil etmek istemediği için. Bunun yerine sevdiğimi düşündüğü şeylere ilgi göstermeye çalışırdı, ben de onlardan hoşlanıyormuş gibi yapardım.

"Nişan partisi çoktan planlandı. Ve düğüne kadar daha çok zaman var." Neredeyse iki yıldır nişanlı olmamıza rağmen nişan partimiz iki hafta sonra yapılacaktı ama düğüne daha iki yıl vardı. Önümde titizlikle planlanmış bir gelecek uzanıyordu.

"Her şeyin mükemmel olmasını sevdiğini biliyorum." Yanağıma dokundu. "Giovanni gelecek mi?"

"Hayır," dedim. "O çok meşgul."

Babamın kaşları gerildi. "İstersen Francesco'yu arayıp Giovanni'ye birkaç gün izin vermesini söyleyebilirim-"

"Hayır."

Babamın gözleri şüpheyile gerildi. "O-"

"O hiçbir şey yapmadı baba," dedim kararlılıkla. "Sadece biraz ders çalışmak ve partinin renklerini düşünmek için kendime zaman ayırmak istiyorum," diye yalan söyledim ve sanki öğleden sonramı geçirmek için krem ve yumurta kabuğu arasındaki farkı düşünmekten daha iyi bir yol bulamamışım gibi genişçe gülümsedim. Düğün için bir şey planlamaya başlamamıştım bile ve şu anda bunu yapmak için en ufak bir zorunluluk hissetmiyordum. Doğum günü partisi planlamasının ardından birkaç gün dinlendikten sonra muhtemelen daha hevesli hissedecektim.

Amo evden elinde üç sandviçle dolu bir tabakla çıktı, dördüncüsünü de mideye indirmeye başlamıştı bile. Eğer böyle yersem, kalça boşluğuma elveda diyebilirdim. Babam, Amo ile birlikte Famiglia işlerini konuşmak üzere iskeleye gitmeden önce başımın üstünü bir kez daha öptü. İçimi çektim ve kitabımı elime alıp sayfalara daldım. Babam beni dünyamızdan korumak istiyordu ve ben de bunu kabul etmek zorundaydım.

"Bunun ne hakkında olduğunu biliyor musun?" Gunnar Harley'imın yanına yanaşırken sordu. Arabadan indim ve bir elimle karmakarışık saçlarımı karıştırdım. Şimdiye kadar taktığım en kısa saçtı, sadece tepesi uzundu, böylece geriye doğru tarayabiliyordum ama kask yine de saçlarımı darmadağın ediyordu.

"Earl bana hiçbir şey söylemedi."

Gunnar bisikletinden indi, bol kromlu eski bir modeldi. Benim motorum tamamen siyah bir Fat Boy'du, jant telleri bile mat siyahtı. Tek renkli çizgi, deri seleye kan kırmızısıyla işlenmiş küçük Tartarus MC yazısı ve yanındaki cehennem köpeğiydi.

Gunnar etrafına bakındı. "Çocuk nerede?"

Kulüp binasına doğru ilerlerken sırtarak, "Muhtemelen amcığın içinde bir yerlerde kaybolmuştur," dedim. Burası son iki yılda sahip olduğumuz dördüncü ana üssümüzdü. Vitiello ve adamları buraların kokusunu alıp duruyordu, bu yüzden sık sık terk etmek zorunda kalıyorduk. Başka bir katliam olmayacaktı.

Earl'ün lanet olası masaj koltuğuna uzanmış beklediği meşe masanın etrafına yerleştik. Ağır şeyi bir kulüp binasından diğerine taşımak zorunda kalmıştık. Earl'ün yüzünde sanki Nobel Ödülü kazanmış gibi bir ifade vardı. Biri hariç oy hakkı olan tüm üyeler toplanana kadar masanın etrafına giderek daha fazla kardeş yerleşti. Earl başını salladı, ayağa kalktı ve boş sandalyeyi

ve masayı odanın bir köşesine taşıdı. Ardından kendi sandalyesine yerleşerek toplantıya başlamaya hazırlandı.

Kapı hızla açıldı ve Gray sendeleyerek içeri girdi, fermuarı açıktı ve kesimi yanlış yapılmıştı. Uzun sarı saçları tamamen dağınıktı. Bir gülümsemeyi bastırdım. Bu çocuğun büyümesi gereken çok şey vardı.

Earl'ün yüzü kararmış, birçok yara izini daha da belirginleştirmişti. Gray'in ve benim saç rengimizi paylaşmasına rağmen, onunki yıllar içinde griye dönmüştü. "Geç kaldınız."

Masadaki her zamanki yerine doğru tökezleyerek ilerlerken Gray küçülmüş gibiydi, sandalyesinin yerinde olmadığını fark edince donakaldı. Etrafına bakındı ve sonunda onu köşede buldu. Sandalyeyi almaya gitti.

"Zamanında gelmeyi öğrenene kadar köşede oturabilirsin, evlat," diye havladı Earl.

Gray ona inanmayan bir bakış attı ama Earl'ün gözlerindeki kızgın parıltıya bakılırsa şaka yapmadığı kesindi.

"Ya otur ya da git," diye emretti. "Ya da bu toplantıdan defol git, seni aptal."

Gray kendine baktı ve gözleri büyüdü. Garip bir şekilde paltosunu çıkarıp ters çevirdi ve köşeye oturmadan önce tekrar giydi.

"Bitti mi? Bütün gün bekleyemem. Konuşmamız gereken konular var." Gray başıyla onayladıktan sonra sandalyesine daha da gömüldü.

Ona göz kırptım ve sandalyemin döşemeli başlığına yaslanarak rahatladım. Earl, toplantı masamıza asil bir görünüm vermek için kırmızı dolgulu ağır maun sandalyeleri bir marangoza yaptırmıştı. Masaj koltuğu bile kırmızı satenle kaplanmıştı. Elbette Earl'ün kendisi de sigarasından çıkan ilk yanık izini pahalı satene bulaştırmayı başardıktan sonra işler iyice sarpa sardı.

Gray hâlâ boğulmuş bir köpek gibi sandalyesinde kambur duruyordu. Earl'ün azarlamalarını her zaman ciddiye alırdı. Belki yaşından kaynaklanıyordu ama on yedi yaşındayken Earl'ün onayını almak için bu kadar hevesli olmamıştım. Yine de, Earl bana her zaman oğlundan daha özgürce vermişti. Ama ben bile neredeyse hiç sıcak bir söz duymamıştım. Erken yaşta sıcak sözleri kulüp kardeşlerimden değil kadınlardan bulmayı öğrenmiştim, hele amcamdan hiç.

"Neler oluyor Prez?" Cody sordu.

Earl'ün onaylamamasının yerini sinsî bir gülümseme aldı. "Vitiello'nun kışını tekmelemek için mükemmel bir plan buldum."

"Duyduk duymadık demeyin," dedim. "O güzel kafan ne buldu?"

"Marcella Vitiello'yu kaçıracağız."

"Kızı mı?" Gray alay etti. Yaşadığı açık şok benim duygularımı da yansıtıyordu ama bunları kendime saklamayı öğrenmiştim. Daha sonra Earl'le endişelerim hakkında özel olarak konuşacaktım.

Earl ona sert bir bakış gönderdi. "Başka kim olacak? Ya da bu lanet ismi taşıyan başka birini tanıyor musun? Sanırsın

ki Tanrı

iki beyin hücrelerinden daha fazlasına sahip olmanızı takdir ediyorum."

Gray'in boynu kızardı, bu utancının açık bir işaretiydi.

"Luca Vitiello'nun yavrusunu kaçırmamızı umursayacağını mı sanıyorsun? Kız onun varisi değil. Belki de şu dev oğlunu kaçırmalıyız," dedi Cody. Earl'ün başçavuşuydu ve onun yerine ikinci komutan ben olduğum için fena halde kızgındı.

"Kafamızdaki saçları bile yer," diye mırıldandım ve Cody ile hâlâ incinmiş gururunu okşayan Gray dışında herkes bana güldü.

"Onu incelemeni istiyorum Maddox. Operasyonu sen yöneteceksin," dedi Earl.

Başımı salladım. Bu kişisel bir meseleydi. Amcam istememiş olsa bile bu işin bir parçası olmak için ısrar ederdim. Şımarık Vitiello prensesi benim olacaktı.

Earl bir gazete makalesini bana doğru itti. Başlık, Marcella Vitiello'nun kurnaz bir pislikle nişanlandığını duyuruyordu. Gözlerim aşağıdaki resme takıldı.

"Siktir," diye mırıldandım. "Bu o mu?"

Birkaç adam alçak sesle ıslık çaldı. Earl alay etti. "Vitiello'nun servetine ve hayatına mal olacak fahişe."

"Bir çeşit filtre kullanmış olmalılar. Kimse bu kadar muhteşem olamaz," dedi Gunnar. "Sanırım sikim o amcığa yaklaşırsa korkudan dışecek."

"Merak etme, olmayacak," dedim göz kırparak. "Sen daha yaklaşamadan Yaşlı Hanımın muhtemelen onu keserdi."

Gunnar onun kalbine dokundu. On yıldır kulübümüzün saymanlığını yapıyordu ve çoğu zaman Earl'den çok bir baba figürü gibi davranıyordu.

Bir başka kardeş ise, "Fotoğrafın manipüle edildiğine şüphe yok," dedi.

Sadece aynı fikirdeydim. Vitiello muhtemelen fotoğrafların kızının görüntüsünü bir hayalet gibi görünene kadar rtuşlaması için fazladan ödeme yapmıştı. Uzun siyah salar, soluk bir ten, gök mavisi gözler ve dolgun kırmızı dudaklar. Yanındaki düğmeli gömleği ve özenle taranmış siyah saçlarıyla pislik herif, kremine yapan kişiye değil de vergi danışmanına benziyordu.

"Pamuk Prenses gibi," diye fısıldadım.

"Ne gibi?" Earl sordu.

Başımı salladım ve gözlerimi fotoğraftan ayırdım.

"Hiçbir şey." Lanet bir embesil gibi konuşmanın bana bir faydası olmazdı. "Sanırım çok iyi korunuyor?"

"Tabii ki. Vitiello karısını ve kızını altın bir kafeste tutuyor. Boşluğu bulmak senin işin, Mad. Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin."

Masanın üzerindeki fotoğrafları bir kez daha tararken dalgınca başımı salladım. Riskli manevralar benim uzmanlık alanımdı ama yıllar geçtikçe daha temkinli olmaya başlamıştım. Artık bir genç değildim. Yirmi beş yaşında, intikamımı almadan önce öldürülmenin işe yaramayacağını fark ettim.

Gözlerim sanki görünmez bir ip tarafından çekiliyormuş gibi fotoğrafa geri döndü. Gerçek olamayacak kadar muhteşemdi.

Vitiello benim ilgi odağım olmuştu, asla ailesi ve kesinlikle çocukları değil. Nedense böylesine çarpıcı bir kız babası olmayı başarmış olması beni çok rahatsız ediyordu. Umarım fotoğraflara rötuş yapılmıştır ve lanet olası Marcella Vitiello gerçek hayatta çok çirkindir.

Marcella'yı ilk kez takip ettiğimde sivil giyindim. Korumaları ancak bisikletli bir adam tekrar tekrar ortaya çıkarsa şüphelenirdi. Vitiello, bizi gördükleri yerde öldürebilmeleri için kulübümüzün bilinen tüm üyelerinin vesikalık fotoğraflarını askerlerine dağıtmıştı. Neyse ki, son birkaç yıldır dikkat çekmiyordum ve gençlik yıllarımdaki çocuksu yüz hatlarımı ve omuz hizasındaki saçlarımı kaybetmiştim. Neredeyse hayatıma mal olan ve bana Deli lakabını kazandıran o vahşi yıllar. New York'a döndükten hemen sonra, bir kurşun başımı sıyrıp neredeyse hayatımı sonlandırana kadar Famiglia tesislerinde saldırı üstüne saldırı düzenledim. Vitiello hak ettiğini aldığında ölecektim, bir gün bile erken değil.

Bugün dövmelemlerimi ve yara izlerimi örtmek için uzun kollu bir balıkçı yaka bile giydim. Lanet bir kaynana lokumu gibi görünüyordum. Ama öyle görünsem bile mesafemi korumaya özen gösterdim. Marcella'nın korumaları, değerli yavrusunun başına bir şey gelirse Luca Vitiello'ya hesap vermek zorunda kalacak askerlerden beklenebileceği kadar temkinliydi. Kıyafet seçimimden daha kötüsü, Earl'ün hedefimizi takip etmem için ayarladığı Toyota Prius'tu. Bisikletimi, kalçalarımın arasındaki titreşimi, sesi ve rüzgârı özlemiştim. Bu arabaya binerken kendimi aptal gibi hissediyordum. Ama kamuflajım bana Marcella'nın arabasını yakından takip etme şansı verdi ve sonunda şık bir butiğin önünde durduklarında, birkaç araba uzağa park ettim. Korumalardan biri Marcella için arka kapıyı açtığında Prius'umdan indim. Onda gördüğüm ilk şey, kırmızı topuklu ayakkabılar içindeki uzun ve zayıf bacaklarıydı. Lanet olası tabanı bile kırmızıydı.

Doğrulduğunda, bir laneti bastırmak zorunda kaldım. Bu kızın filtreye ihtiyacı yoktu. Dar belini ve yuvarlak poposunu vurgulayan kırmızı bir yazlık elbise giymişti ve minyon bir kadın olmasına rağmen bacaklarını kilometrelerce uzun gösteriyordu. Vitrinleri kontrol etmeye devam etmek için kendimi zorladım çünkü Vitiello prensesini gördüğümde olduğum yerde donup kalmıştım. Yürüyüşü sarsılmaz bir özgüveni yansıtıyordu. Gülünç derecede yüksek topuklu ayakkabılarına rağmen bir kez bile sallanmamıştı. Sokaklarda sanki onların sahibiymiş gibi yürüyordu; başı dik, ifadesi soğuk ve acı verecek kadar güzeldi. Güzel olan kızlar vardı, güzel olan kızlar vardı ve

hem erkeklerin hem de kadınların durup onları hayranlıkla izlemesine neden olan kızlardı. Marcella ikincisiydi.

Butiğin içinde kaybolduğunda, büyüünden uyanmaya çalışır gibi başımı salladım. Odaklanmam gerekiyordu. Marcella'nın görünüşü görevimizle tamamen alakasızdı. Önemli olan tek şey Vitiello'nun delice koruyuculuğuydu. Eğer onu elimize geçirirsek, ona sahip olurduk ve o piç kurusu da bunun bedelini öderdi.

O gece kulüp binasına döndükten sonra lanet boğazlı kazağımı çıkardığımda rahat bir nefes aldım. Üzerimde sadece boxer varken bar bölümüne indim ve kendime bir bira aldım. Kapımı açtığımda Mary-Lu Gray'in odasından çıktı. Seksi bir pantolon ve sütyensiz bir atlet giymişti.

Beni gördüğünde yüzü aydınlandı. "Arkadaşa ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Biramdan bir yudum aldım. Dikkatimi Marcella Vitiello'dan uzaklaştıracak bir kadın bedenine ihtiyacım vardı. "Ve sanırım o şirket olmak istiyorsun?"

Bana doğru yürüdü ve tırnaklarını çıplak göğsümde gezdirdi, bunu yaparken meme ucu piercingimi çekiştirdi. Sanki beni öpecekmiş gibi eğildi.

"Az önce Gray'e o ağzınla oral mı yaptın?" Sırıtarak sordum.

Kızardı. "Sarhoş olmadan önce sızdı-"

"Kardeşimin gırtlığına boşaltıp boşaltmadığını bilmek istemiyorum Lu," diye mırıldandıktan sonra kapımı ardına kadar açtım. "Öpüşmek yok, ama bir oral seks havasındayım ve o güzel boğazından aşağı boşalmadan önce bayılmayacağıma söz veriyorum."

Kıçını alkışladığımda kıkırdadı ve kapıyı arkamızdan kapattı. Lu bizim pasif kızlarımızdan biriydi ama yaşlı bir kadın olmak için her türlü hırsa sahipti. Gerçi benim değil, orası kesin.

Gecenin bir yarısı bir rüyadan -ya da bakış açısına bağlı olarak belki de kâbustan- uyandım. Son kalıntıları hâlâ kafamın içinde dönüp duruyordu. Mavi gözler bana bakıyor, kırmızı dudaklar bir coşku çığlığı için ayrılmış ve ağzımın üzerinde bir kedi.

Gözlerim kocaman açıldı. Hay sikeyim. Neredeyse tadını alabiliyordum. Marcella Vitiello'yu yemeyi hayal etmek yapmam gereken en son şeydi. Yanımda sıcak bir beden kıkırdandı ve bir an için Marcella'yı kaçırmayı bir şekilde unutup onu yatağıma alıp almadığımı merak ettim.

"Deli misin?" diye sordu Lu'nun uyukulu sesi ve kalp atışlarım yeniden yavaşladı.

"Uyumaya devam et," dedim hoyratça. Sikim aşırı kanla zonkluyordu. En son böyle azgın bir ereksiyonla uyandığımda ergenlik çağındaydım.

Lu bana doğru kıvrıldı, eli sikimi okşuyordu. "Seni emmemi ister misin?"

Evet, kahretsin, ama ben sadece Marcella olduğunu hayal ederdim.

Bu, işleri çok tehlikeli bir yola sürükleyebilirdi.

"Hayır, uyumaya devam et."

Nefes alış verişi dakikalar içinde düzleşti ve ben de zonklayan sikimi görmezden gelerek tavana bakmaya devam ettim.

Luca Vitiello'nun yavrusunun daha elimize geçmeden hayatımı cehenneme çevireceğini bilmeliydim. Babası yıllarca kâbuslarıma girmişti. Şimdi de kızının başa geçmesi çok uygundu.

Chapter *Three*

Yansımamı son bir kez kontrol ettim. Her şey mükemmeldi. Öğleden sonra tam dörtte kapı çaldı. Giovanni asla geç kalmazdı. Erken bile gelmezdi. Her zaman yerindeydi. Başlangıçta, beni ve özellikle babamı memnun etme arzusunu çok sevimli bulmuştum. Şimdi ise hizmetçimiz Lora onu içeri aldıktan sonra fuayeye adım attığında kızgınlığımı bastırmak zorundaydım.

Üzerinde mükemmel ütülenmiş bir gömlek ve pantolon vardı ve dışarıdaki fırtınaya rağmen saçları yerli yerindeydi. Onu karşılamak için merdivenlerden aşağı indim. Dudaklarını öpmek için parmak uçlarımda durduğumda, benden hızla kaçtı ve avucumu öptü, bizden başka bir yere bakan Lora'ya temkinli bir bakış fırlattı.

Ona bir bakış attım, artık kızgınlığımı gizlemeye çalışmıyordum. "Giovanni, babam evde değil ve evde olsa bile bizim bir çift olduğumuzu biliyor. Tanrı aşkına, biz nişanlıyız."

Sözlerimin onun üzerinde en ufak bir etki yaratmadığını görebiliyordum. Babamdan duyduğu korku çok büyüktü. Bu yeni bir şey değildi, hatta şok edici bile değildi. Giovanni bana o yalvaran gülümsemelerinden birini verdi, ki bu gülümseme her zaman biraz acı verici olmanın eşiğindeydi. Elimi tuttu.

"Hadi odama çıkalım," dedim ellerimizi birleştirerek. Giovanni tereddüt etti. "Önce anneni selamlamam gerekmez mi?"

Bu, annemin evde olup olmadığını ölçmek için yaptığı sefil bir girişimdi. "O da evde değil," diye takıldım sabrım tükenerek.

Sonunda beni yukarı kadar takip etti ama endişesinin hâlâ devam ettiğini hissedebiliyordum ve sonunda birinci katın sahanlığına ulaştığımızda endişesi ortaya çıktı. "Peki ya ağabeyin? Baban evde yokken evin reisi o."

"Kardeşim odasında, muhtemelen Fortnite oynuyordur ya da şu anda neyle ilgileniyorsa artık. Ona selam verip vermemen umurunda değil."

"Ama belki de onu benim varlığımdan haberdar etmeliyiz."

Sabrımı kaybetmeye başlamıştım. Gözlerimi kısarak, "Burada olduğunu biliyor ve umurunda değil. Burada bulunan en yaşlı Vitiello benim."

"Ama sen-"

...bir kadın.

Söylemesine gerek yoktu. Sadece bir kadındı ve bu yüzden tamamen alakasızdı. Yeni bir hayal kırıklığı dalgasını bastırdım.

"Yabancı değilsin ki Giovanni. Sen benim lanet olası nişanlımsın."

Giovanni küfretmemden nefret ederdi; bunun bir hanımefendiye yakışmadığını ve bir Capo'nun kızına yakışmadığını düşünürdü; tam da bu yüzden onu kızdırmak için küfredirdim. Belli ki benimle yalnız kalmaktan korktuğu için beni kızdırmakta bir sakınca görmüyordu.

Odamın kapısını aralık bırakıp bırakmamamız konusunda bir kez daha tartıştıktan sonra nihayet yatağıma yerleştik. Giovanni'nin öpüşmemizden hoşlanmadığını söyleyebilirdim. Dili ağzımın içinde cansız bir salyangoz gibiydi. Onu öpmek hiçbir zaman kanımı ateşlememişti ama bu onu zirveye taşıdı. Kilometrelerce uzakta gibiydi. Baştan çıkarıcı bir gülümsemeye ayağa kalktım ve elbisemi başımın üzerine çektim, kendimden başka birinin görmesi umuduyla daha geçen hafta aldığım yeni La Perla sütyen ve külot takımını gösterdim. Siyah dantelden yapılmışlardı ve göğüs uçlarımın ipuçlarını ortaya çıkarıyorlardı.

Giovanni'nin gözleri üzerimde gezinirken genişledi ve içimde bir umut patladı. Belki de gerçekten bir yerlere varıyorduk. Yatağına geri döndüm ama Giovanni'nin yüz ifadesinde sanki kendimi ona zorla kabul ettirecekmişim gibi bir endişe olduğunu görebiliyordum. Onu öptüm ve üzerime

ekmeye alıştıım ama o kollarını yukarı kaldırdı, havalandı.

Yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Reddedilmesi karşısında yanaklarımın ısındığını hissettim. Geri çekilmesi acı verici bir rutin haline gelmişken neden hala böyle hissettiğimden bile emin değildim.

Giovanni başını salladı. "Yapamam Marcella. Baban öğrenirse beni öldürür."

"Ama babam burada değil," diye homurdandım.

Yine de öyleydi. Giovanni ile yalnız kaldığımda babam hep odadaydı, fiziksel olarak değil. Olması gerekmiyordu çünkü Giovanni'nin kafasının içindeydi. Herkes babamdan korkardı, nişanlım bile. Nereye gitsem babamın gölgesi peşimden geliyordu. Ailemi her şeyden çok seviyordum ama böyle anlarda keşke Marcella Vitiello olmasaydım diyordum. Babam biriyle çıkmama izin verse de, sadece varlığıyla bile teknik olarak artık bağlı olmadığım eski gelenekleri dayatıyordu. Hâlâ düğün geceme kadar bakire kalmam bekleniyordu ama Giovanni ve ben başka ne yaparsak yapalım bu bizim sorunumuzdu. Tabii Giovanni'nin bana dokunacak cesareti olsaydı, olurdu.

Giovanni'yi ittim ve o da teslim oldu, arkasına yaslandı ve yatak başlığına yaslandı. Beni kırmaktan korkmasa yataktan atlayacakmış gibi görünüyordu. Beni gücendirmekten korkuyordu, babamdan korkuyordu. Her zaman korkardı.

"Senin sorunun ne? İki yılı aşkın süredir çıkıyoruz ve sen hâlâ külotumun yanına bile yaklaşmadın."

Bu tartışmayı yaptığıma inanamıyordum. Nişanlıma sevişmek için neredeyse yalvardığıma inanamıyordum. Arkadaşlarım ne zaman erkek arkadaşlarını seksle nasıl manipüle ettiklerinden bahsetseler, içim acırdı çünkü Giovanni onu seksle rahatsız etmeyi bırakırsam muhtemelen rahatlayarak ağlardı. İstenmediğimi hissediyordum. Arkadaşlarımla bu konuyu konuşmaya bile cesaret edemiyordum ve bunun yerine herkesin olmamı istediği iyi, erdemli Capo kızı gibi evlenene kadar beklemek isteyen benmişim gibi davranıyordum.

"Marci-" diye başladı Giovanni, azarlanmaya muhtaç küçük bir kız olduğumu düşündüren bir ses tonuyla. "İşlerin nasıl olduğunu biliyorsun."

Oh, biliyordum. Bu toplumla ilgili değildi. Bu onun babamdan korkmasıyla ilgiliydi.

Bununla işim bitmişti, uzaktan arzulanmakla işim bitmişti. "Artık bunu yapamam. Bir ilişkide üç kişi çok fazla."

Elbisemi kaptım ve yırtıldığını duyduğumda umursamadan öfkeyle başımın üzerinde sürükledim. Bir servete mal olmuştu ama yeni bir tane alabilirdim. Paranın satın alabileceği her şeye sahip olabilirdim ve hatta babam doğru ipleri çekerse bunun ötesinde şeylere de sahip olabilirdim. Herkes bana bir prenses gibi davranırdı. New York'un şımarık prensesi. Bu lakabın çevremizde kötü fısıltılarla dolaştığını biliyordum. Ayakkabı alışverişi ve güzel olmaktan başka bir işe yaramazdım. İkisinde de başarılıydım elbette,

Ama aynı zamanda sınıfın en iyisiydim ve hayatta asla önemli olmayacak hedeflerim vardı.

"Ben asla-" dedi Giovanni şok olmuş bir şekilde, peşimden koşarken.

"Aldattın mı? Hayır, aldatmadın."

Bir yanım öyle olmasını diledi. O zaman onu bırakıp öcümü alabilirdim, beni meşgul edecek bir intikam alabilirdim ama şu anki haliyle yüzündeki şaşkın ifade kendimi suçlu hissetmeme neden oluyordu. "Babam her zaman bu ilişkinin bir parçası oldu ve olmaya da devam edecek. Evliliğimizin üzerine de gölgesini düşürecek. Bundan bıktım artık. Onunla mı evlenmek istiyorsun, benimle mi?"

Giovanni sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana bakıyordu. Bu beni deli ediyordu. Bu onun hatası değildi. Sahip olduklarımla asla mutlu olamadığım için, babamın gölgesini delip geçecek kadar parlak bir aşk istediğim için ben suçluydum. Belki de böyle bir aşk yoktu ama henüz bu acı kabulleniş hapını yutmaya hazır değildim.

"Dinle, Marci, sakın ol. Üzerinde yürüdüğün toprağa taptığımı biliyorsun. Sana tapıyorum, seni onurlandırıyorum. Senin için olabileceğim en iyi koca olacağım."

Bana ulaşılmaz bir prenses gibi tapıyordu. Her öpücük, her dokunuş özenle, saygıyla ve korkuyla doluydu... Giovanni beni ya da onu hoşnut etmezse babamın ne yapacağından korkuyordu. Bundan nefret ediyordum.

Başlangıçta, kibarlığı ve ölçülülüğü sevimliydi. Benim ilk öpücüğüm olduğunu biliyordu ve

Beni öpmesi için üç ay geçmesi gerekti. Onu öpmeye zorlamak zorunda kaldım. Fiziksel ilişkimizdeki diğer her adım da benim tarafımdan başlatılmıştı ve sayılamayacak kadar çoktu. Bazen kendimi onun üzerinde zorluyormuşum gibi hissediyordum. Beni kontrol etmek için neredeyse boynunu kıran erkekler vardı.

Kimsenin beni tanımadığı bir yere gidersem, her gece yeni bir erkekle birlikte olabilirdim. Ama kaçmak istemedim. Kim olduğumu, babamın kim olduğunu saklamak istemiyordum. Beni babamın gazabını göze alacak kadar çok isteyen birini istiyordum. Giovanni o kişi değildi. Bunu uzun zaman önce fark etmiştim ama bu ilişkiye tutunmuş, hatta evlilik teklifine evet demiştim, oysa o zamanlar bile bana istediğimi vermeyeceğini biliyordum. İki yıl, üç ay ve dört gün. İlişkimize bir gün daha eklenmeyecekti. Nişanımızdan on gün sonra her şey bitmişti. Bu haberin yaratacağı kargaşayı şimdiden görebiliyordum.

"Bitti, Giovanni. Üzgünüm. Artık bunu yapamam."

Döndüm ve aceleyle uzaklaştım ama Giovanni beni takip etti. "Marci, ciddi olamazsın! Baban çok kızacak."

Ona doğru döndüm. "Babam mı? Peki ya sen? Ben ne olacağım?" Onu ittim ve hışımla uzaklaştım.

Giovanni'nin adımları arkamda çınladı ve merdivende bana yetişti. Parmakları elime dolandı.

Bilek. "Marcella." Sesi alçak ve çığlıncaydı. "Bunu yapamazsın. Mezun olduğunda evlenmemiz gerekiyordu."

İki yıl içinde pazarlama diplomamı alacağım. İlişkimizi bu kadar uzun süre aynı şekilde devam ettirme fikri bile midemi bulandırıyor. Artık bunu yapamazdım.

Giovanni başını salladı. "Marci, hadi ama. İstersen daha erken bile evlenebiliriz, o zaman ne istersen yapabiliriz."

Ne istersem mi? Yeni bir istenmeyen duygu dalgası üzerime çöktü. "Benimle fiziksel ilişkiye girmek sana bu kadar yük olduğu için üzgünüm."

"Değil, tabii ki değil. Seni arzuluyorum. Sen çok güzel bir kadınsın ve seninle sevişmek için sabırsızlanıyorum."

Elimi öptü ama ben hiçbir şey hissetmedim ve Giovanni'yle sevişme fikri aslında daha önce hiç olmadığı kadar çekici geldi. Giovanni'nin gözleri yeniden düşünmem için bana yalvardı ama kendimi suçlu hissetsem bile kararlılığımı korudum. Daha sonra bitirirsem daha da kötüleşecekti ve eninde sonunda bitirecektim. Başımı salladım.

Giovanni'nin bileğimdeki tutuşu sıkılaştı. Henüz acı vermiyordu ama yakındı. Daha yakına eğildi. "Geleneklerimizi biliyorsun. Famiglia hâlâ muhafazakârdır. Benimle iki yıl çıktıktan sonra evlenmezsen onurunu kaybedersin."

"Öpüşmek ve sana zorla yaptırdığım birkaç göğüs sıkma ve bir kasık fırçalama dışında hiçbir şey yapmadık."

"Ama insanlar bizim yaptığımızı düşünecek."

Cüretine inanamadım. "Bu bir tehdit mi?" Tısladım, onu tokatlamaya hazırdım.

Hemen başını salladı. "Hayır, tabii ki hayır! Sadece itibarınız için endişeleniyorum, hepsi bu."

Ne kadar düşünceli. "Amo New York'un yarısıyla yattı. Muhafazakârlar cinsel pratikleri nedeniyle birini eleştirmek istiyorlarsa onu seçmeliler."

"O bir erkek, mahvolacaksın."

"Isır beni." Durakladım. "Neredeyse unutuyordum, ısırılmazsın. Babamın korkusundan altına sıçarsın herhalde. O yüzden git buradan." Tutuşundan kurtulmaya çalıştım ama bırakmadı.

Yapmak istediğim şeylerin yarısını yapmamıştık, çünkü Giovanni riske girmek istememişti ve şimdi yapmadığımız ama yapmış olabileceğimiz her şeyle bana şantaj yapmaya mı cüret ediyor? Pislik herif.

Oturma odasında bir şeyler kıpırdadı ve Amo telefonuyla meşgul olduğu anlaşılan kanepeden kalkıp yavaşça bize doğru geldi.

Giovanni'ye gözlerimi kıstım. "Hemen şimdi gitmeme izin ver, yoksa yemin ederim pişman olursun."

Gözleri, kardeşimin öldürücü bir bakışla yükseldiği kapı aralığına kaydı. Giovanni sanki yanmış gibi beni bıraktı. "Gitmem gerek," dedi çabucak. "Sakinleşmek için zamanın olduğunda seni yarın ararım."

Gözlerim öfkeyle açıldı. "Sakın buna cüret etme. İşimiz bitti." Amo yaklaştı. "*Şimdi* gidiyorsun."

Giovanni döndü ve ön kapıya doğru yürüdü. Amo onu takip etti ve kapıyı kapattı. Sonra bana doğru yürüdü. Ben son basamakta duruyordum ve o hâlâ benden uzundu. Gözleri korumacılıkla yanıyordu. "Ne oldu? Peşinden gidip onu öldürmemi ister misin?"

Diğer erkek kardeşler kız kardeşlerine bu sözleri korumacı bir tavırla söylediklerinde bu lafın geliyordu. Amo çok ciddiye alırdı. Eğer o sözleri söylersem, eski nişanlımın peşine düşer ve hayatına son verirdi. Giovanni beni çok kızdırmıştı ama bana kalırsa sonsuza dek mutlu olacağı bir başkasıyla birlikte olabilirdi.

"Yapmak istemediğin bir şey için seni zorladı mı?"

Tabii ki öyle olduğunu düşünecekti. Kimse bana dokunması için bir erkeğe yalvarmak zorunda kaldığıma inanmazdı. "Hayır," diye bastırdım, boğazımda ve gözlerimde hain bir ağırlık hissederek. "Giovanni babamın mükemmel kucak köpeği, ölçülü bir beyefendi."

Amo bana akıl sağlığım için endişelendiğini belli eden bir bakış attı.

"Bir kız önünüzde yarı çıplak yatıyor olsaydı, ona hayır der miydiniz?"

Amo'nun dudakları rahatsızlıkla gerildi. "Muhtemelen hayır. Ama seni çıplak ya da seks yaparken hayal etmek istemiyorum. Eğer babam

Giovanni'yi sırf bu yüzden öldüreceğini biliyordu."

"Neden? Giovanni iyi eğitilmiş bir fino köpeğiydi ve benim şerefimi lekelemedi." Gözbebeklerimdeki sıcak duyguya karşı dişlerimi sıktım. Giovanni yüzünden ağlamayacaktım.

Bir süredir onu sevdiğimden emindim ama şimdi onu sevmek istediğimi, onu sevme fikrini sevdiğimi fark ettim. Buna bir son verdiğim için duyduğum rahatlama gerçek aşk için fazla büyüktü. Yine de içimin derinliklerine bir hüznün de yerleşmişti. Boşa harcanmış zamanın ya da kaybedilmiş bir geleceğin üzüntüsü, emin değildim. Sevgiyi zorlayabileceğimi, annemle babamın sahip olduğu şeyi irade gücüyle yeniden yaratabileceğimi düşünmüştüm ama başarısız olmuştum.

"Düşünmem gerek," dedim ve odama gitmek için topuklarımın üzerinde döndüm. Amo harika bir kardeşti ama onunla ilişkileri konuşmak tartışmalıydı.

Odama adımımı atar atmaz gözlerim yatağımın başucundaki çerçeveye takıldı. Giovanni ve benim nişan partimizdeki bir fotoğrafımız duruyordu. Giovanni gülümsüyordu ama benim yüzüm... kapalı görünüyordu. Daha önce hiç fark etmemiştim ama nişanlısına aşık bir kadın gibi görünmüyordum. Görevini yapan bir kadın gibi görünüyordum.

Yatağımın yanına gittim ve çerçeveyi ters çevirdim. Bu fotoğrafa bakmak kafamı toparlamama yardımcı olmuyor.

Odamda dururken kendimi biraz kaybolmuş hissediyordum. Ailemle geçirmediğim, spor yapmadığım ya

da üniversiteye gitmediğim her anı Giovanni'ye adamıştım. Artık bu sona ermişti. Güvenecek, sevecek, birlikte olacak birini bulmak kolay değildi,

Eğer benim yerimde olsaydın. Giovanni'yi uzun zamandır tanıyordum ve çocukluğumdan beri hayatımın bir parçasıydı. Babamın kaptanlarından birinin oğlu olarak hep aynı sosyal etkinliklere katılırdık.

Bunu düşünmek istemedim. iPad'imi kaptığım gibi geniş pencereindeki köşeye yerleştirdim ve en sevdiğim alışveriş sitelerine tıkladım. Ama bu bile işe yaramadı, ben de çantamı kaptığım gibi yan binadaki koruma ofislerine gidip alışverişe gitmek istediğimi söyledim.

İki saat sonra, bir düzine çantayla eve döndüm. Onları kararsızca yere bıraktım. Artık alışveriş telaşı sona ermişti, göğsümde tanıdık bir boşluk yayıldı. Bu hissi bastırarak bana en yakın olan çantaları aldım ve açtım. Max Mara elbisemi giydim ve diğer çantadan ayakkabı kutusunu çıkardım.

Adım sesleri duyuldu ve Amo ortaya çıktı. Kollarını kavuşturmuş, kasları şişkin bir şekilde kapıda dururken birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi.

Kaşlarımı kaldırdım.

"Diğer kızlar terk edildiklerinde hüngür hüngür ağlıyorlar. Kıyafetlere bir servet harcıyorsun."

Göğsüm sıkıştı. *Neredeyse* ağlayacaktım ama bunun olmasına izin vermeden önce stiletto larımla gözüme vururdum. "Ben terk edilmedim," dedim yeni siyah deri Louboutin'lerimi giyerken. "Benim gibi kızlar terk edilmez."

Giovanni beni asla terk etmezdi. Sorun şu ki, bunun nedeninin babamdan korkması mı yoksa bana olan hayranlığı mı olduğundan tam olarak emin değildim. Güzeli anlarımızı hatırlamaya çalıştım ama geriye dönüp baktığımda hiçbirini özlediğim duygusal derinliğe sahip değildi.

"Onu hala öldürebilirim, biliyorsun. Hiç sorun olmaz."

Amo babam gibi olmaya çalışıyordu ama bunu başaramıyordu. Henüz başaramadı.

Doğrudum ve yeni elbisemi Amo'ya göstermek için arkamı döndüm. "Sen ne düşünüyorsun?"

Omuz silkti ama gözleri endişeli bakmaya devam etti. "İyi görünüyor."

"İyi mi?" Ben sordum. "Seksi görünmek istiyorum."

Amo bir kaşını kaldırdı. "Nasıl göründüğünü çok iyi biliyorsun ve kız kardeşime seksi demeyeceğim."

"Dans etmeye gitmek istiyorum."

Amo başını salladı. "Bir matematik sınavında daha çuvallarsam annem beni öldürür." Amo geçen yıl matematikten kalmıştı ve onu sadece babasının itibarı kurtarmıştı. Şimdi annem onu yazın bile matematik sınavlarına girmeye zorluyordu.

Gözlerimi devirerek ona doğru yürüdüm ve başımı geriye doğru eğdim. "Gerçekten mi? Matematiği partiye tercih mi ediyorsun?"

Amo iç çekti. "Arkadaşlarından herhangi biri orada olacak mı?"

"Yarısı senden nefret ediyor çünkü onları terk ettin. Diğer

yarısı da senden hoşlanıyor, bu yüzden seni

Onlardan uzak dur." Henüz hiçbirinin ayrıldığını bilmediğinden bahsetmiyorum bile ve şimdilik bunu değiştirmeye niyetim yoktu.

"O zaman ben yokum."

Yalvaran bir yüz ifadesi takındım. "Lütfen, Amo. Sadece sen yanımdayken parti yapmaya iznim olduğunu biliyorsun. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var."

Amo hırlayarak gözlerini kapattı. "Lanet olsun. Sen o suratı yaptıktan sonra Giovanni sana nasıl hayır diyebildi gerçekten anlamıyorum."

Kazandığımı bilerek ona bir gülümseme attım. O da babam gibi bana hayır demekte zorlanıyordu. "Babamın onu nasıl öldüreceği konusunda endişelenmekle çok meşguldü."

Amo, muhtemelen korumalardan onay almak için telefonunu çıkarırken kıkırdadı. "Evet." Gülümsemesi düştü. "İyi olduğuna emin misin?"

Göğsünü ittim. Kıpırdamadı. "Ben *iyiyim*." Saçlarımı geriye savurdum. "Şimdi New York'un erkek nüfusuna asla elde edemeyecekleri şeyi gösterelim."

"Çok kibirlisin." "Bunu

Bay Kibir söylüyor."

"Annemle babama ne zaman söyleyeceksin?"

Durakladım. Bu, dört gözle beklemediğim bir konuşmaydı. Beni kararımı yeniden gözden geçirmeye zorlayacaklarından endişelendiğim için değil. Ama kararımı açıklamak istemiyordum.

ve kesinlikle bir açıklama isteyeceklerdir. Çevremizdekiler de mutlaka sorular soracak ve tatmin edici cevaplar vermediğim takdirde dedikodular yaymaya başlayacaklardı - muhtemelen bunu yine de yapacaklardı. İnsanlar bir skandal arıyordu, özellikle de benim söz konusu olduğum durumlarda. Destekçilerimden çok düşmanlarım vardı.

"Yarın sabah döndüklerinde."

Annem ve babam haftalık randevu gecelerini bir otelde geçiriyorlardı. Valerio bu sırada Gianna Teyze ve Matteo Amca'yla birlikteydi, muhtemelen kuzenimiz Isabella'yla bir şeyler karıştırıyordu ve Amo'yla ben de evi ve korumaları kendimize ayırmıştık.

"Korumalardan izin aldık mı?"

Amo telefonundan başını kaldırarak başını salladı. "Famiglia kulüplerinden birine gidebiliriz."

Ben de bunu bekliyordum. Amo ve ben sadece bir kez Bratva kulübüne adım atmıştık ve babam tamamen kendini kaybetmişti.

"O zaman hazırlanalım. Dikkat dağıtmak istiyorum."

Kulüp bizim çevremizden birçok insanın uğrak yeri idi, bu yüzden Amo ve ben içeri girer girmez mercek altına alındık. Ama ikimiz de buna alışmıştık, bu yüzden sürekli ilgiyi görmezden geldik. Ya da en azından öyle davranıyorduk. Küçük yaşlardan beri her adımımız izlenirdi ve bu yüzden

toplum içinde görünmeyi öğrendim. Erime ya da makyaj lekesi yok. Çok sık paparazziler peşimize düşerdi. Gazetede böyle bir fotoğrafımın çıkmasını istemiyordum. Ailemi kötü gösterirdi.

Amo ve ben dans pistine bakan özel balkonlardan birine doğru ilerledik. Mekânın sahibi babam olduğu için, içki içecek yaşta olup olmadığımız kimsenin umurunda değildi ve akşam için minimum bin dolarlık içki şartına bağlı değildik, ancak çoğu zaman Amo ve ben arkadaşlarımızla bunu kolayca aşıyorduk. Artık yalnız olduğumuz için böyle bir şey olmayacaktı. Bir Magnum Dom Perignon şişesini tek başına ya da bir ayrılıktan sonra küçük kardeşinle içmek çok üzücüydü. Telefonumu tekrar kontrol ettim. Üniversiteden en yakın iki arkadaşım olan Maribel ve Constance'a bize katılmak isteyip istemediklerini sormuştum ama onlar çoktan başka planlar yapmışlardı çünkü bu gece Giovanni ile randevum olacaktı. Neden birdenbire geceyi onlarla geçirmekte özgür olduğuma dair sorularını duymazdan geldim ve telefonumu kapattım.

Sadece olanları ve kim olduğumu birkaç dakikalığına unutmak istiyordum ama üzerimdeki yargılayıcı bakışları görünce en azından ikincisi olmayacaktı.

Başımı dik tutarak, mükemmel şımarık prenses yüzümü gösterdim ve onlara beklediklerini verdim. Benden nefret ediyorlardı çünkü en çok istediğim şeyler her zaman ulaşamayacağım yerlerdeyken her şeye sahip olduğumu düşünüyorlardı. Para satın alabilirdi

Pek çok şey, ama asla mutluluk ya da aşk. Hatta istediğim işi bile seçemedim.

Babam işin bir parçası olmama, yapmak için doğduğum şeyi yapmama ve kanımda akan yolu izlememe asla izin vermezdi. Saçlarımı omzuma attım ve bir şişe şampanya sipariş ettim. Hayatım paranın satın alabileceği tüm zenginliklerle doluydu ve diğer kızlar bunun için benden nefret ediyordu. Bileklerimdeki görünmez prangaları bilselerdi benden hâlâ nefret edip etmeyeceklerini merak ediyordum. Bazen onlardan kurtulmak istiyordum ama bunu yapabilmem için bildiğim hayatı ve daha da kötüsü ailemi geride bırakmam gerekiyordu.

Chapter *Four*

Dans kulübüne giriş koşullarını yerine getirecek şık bir versiyona bürünmek için sonsuza kadar uğraştım. Earl, Marcella'yı Vitiello'nun kulüplerinden birine kadar takip etmemden bıkmıştı, tehlikeden ya da muhtemelen planımızın fark edilmesinden endişe ediyordu. Ama düşmanın burnunun dibinde saklanmak, bulunulabilecek en iyi yerlerden biriydi. Luca, Tartarus MC'nin bir üyesinin onun mekânlarından birine adım atmasını asla beklemezdi. Pislik herif kendinden çok emindi. Başarımı garantilemek için bana eşlik etmesi için Mary-Lu'yu seçmiştim. Oldukça iyi temizlik yapabiliyor ve Manhattan'daki şık bir dans kulübüne aitmiş gibi davranabiliyordu. Yanında bir kadın olan erkeklerin dans kulüplerine girmesi genellikle daha kolay olurdu.

Sıraya girdiğimizde "Elimi tut," dedim ve Mary-Lu hemen tuttu, sanki ona en büyük hediye vermişim gibi bakıyordu. Manhattan'lı bir piliç gibi görünmesi için ona kıyafet alışverişi yapması için birkaç yüz dolar vermiş olmamın kesinlikle zararı yoktu.

Vitiello'nun fedai olarak seçtiği devasa babunlardan birine ulaştığımızda bana bir göz attıktan sonra Mary-Lu'yu kontrol etti ve içeri girmemizi işaret etti. Kulübe doğru ilerlerken Mary-Lu elime sıkıca sarıldı. Bu ne her zamanki kalabalığımdı ne de hoşlandığım müzik. Monoton ritim ve onunla ritim tutan kalabalık şakağıma balyozla vurma isteği uyandırdı. Kulübü hızla taradım ama hedefimi bulmam uzun sürmedi. O ve kardeşi VIP balkonlarında sıradan kalabalığın üzerinde taht kurmuş, New York'un kral ve kraliçesi olduklarını düşündükleri gibi tebaalarına bakıyorlardı.

"Hadi dans edelim," diye bağırdı Mary-Lu.

Ona bir bakış attım. Buraya iş için gelmiştik, eğlenmek için değil. "Uyum sağlamamız gerekiyor," diye hatırlattı bana, sanki

tam olarak neden burada olduğumuzu bilmiyordu. Earl kulüp kızlarının çenelerini kapalı tutacaklarına güvenmiyordu. Ama haklı olduğu bir nokta vardı. Uyum sağlamamız gerekiyordu.

Her zamanki gibi, Vitielloların etraflarında bir koruma grubu vardı. Ortama uyum sağlamak onların tarzı değildi.

Balkona çıkan merdivendeki koruma bana hızlıca bir göz attı ama yüzünde herhangi bir tanıma belirtisi yoktu. Sert elbise gömleğim ve arkaya taranmış saçlarımla, Vitiello'nun kulüplerine burunlarına kokain üflemek için sık sık giden Wall Street brokerlarından birine çok fazla benziyordum.

Mary-Lu ile dans ettim ama bakışlarım sürekli VIP balkonuna doğru kayıyordu. Ne yazık ki aı çok iyi değildi, bu yüzden Marcella Vitiello'yu zar zor seçebiliyordum. Onun yukarıda olduğunu bilmemin ana nedeni dans pistindeki insanların meraklı bakışlarıydı.

"Hadi bara gidelim," diye bağırdım, dans etmekten yorulmuştum.

"Ben tuvalete gidiyorum," dedi Mary-Lu ve ben dalgın dalgın başımı salladım çünkü Marcella ana kata inen merdivenlere doğru ilerliyordu.

New York'un şımarık prensesi, ereksiyona neden olan elbisesiyle merdivenlerden aşağı süzülürken birkaç kişi başlarını eğerek onu izledi. Ayrılan kalabalığın arasından dans pistine doğru ilerlerken gözlerim ona yapışmıştı. Başımı döndüren topuklu ayakkabılar giymişti. Yüksek ve sivriydi ama sanki spor ayakkabısıymış gibi dans ediyordu. Her hareketi, saçını her savuruşu, hatta kirpiklerini her kırpışı müzikle m kemmek bir uyum içindeydi, sanki aylarını bir koreografiyi mükemmelleştirmek için harcamış gibiydi. Marcella Vitiello saf m kemmellikteydi. O bunu biliyordu ve etrafındaki herkes de bunun farkındaydı.

Ve bu yüzden onu küçümsedim. Zorluklardan uzak, şımarık bir hayat yaşıyordu. Benim çektiğim acıları hiç çekmemişti. Babası onu bir tahta oturtmuş, kendi başarıları olmayan bir prenses yapmıştı. Sıkı çalışma, acı, fedakarlık New York prensesi için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Düşüşü dik olacaktı. Hay sikeyim. Kibirli burnunun üstüne düşmesini sağladım.

Bakışlarımın kalabalık kulüpte dolaşmasına izin verdim. Kardeşi dışında, babasına olan benzerliği yüzünden boğazını kesmek istediğim bir çocuk vardı. Yanında üç koruması vardı. Bir kereliğine nişanlısının köpeği yanında değildi. Cennette sorun mu var?

Bira şişeme gülümsedim ve bir yudum daha aldım. Gitmeliydim. Kılık değiştirmiş olsam bile Famiglia askerlerinden biri tarafından tanınma riski çok yüksekti. Bu her şeyi mahvederdi ama kendimi koparmak zordu.

Birkaç dakika daha olduğum yerde kaldım ve onun dansını izledim. Bu kızın herkesi uzak tutmak için korumalara ya da dev gibi ağabeyine ihtiyacı yoktu. O ruh emici soğuk mavi gözleriyle bakışları Çin imparatorlarından daha yüksek duvarlar inşa ediyordu.

Siyah saçlarını bir kez daha savurdu ve birden o mavi gözler benimkilere kilitlendi, bir saniyeden kısa bir süre için ama nabzım hızlandı. Lanet olsun. Bir bakış tarafından bu kadar tutuklandığımı hissettiğim tek an babasınınikiydi ama çok farklı bir şekilde. Yakında işler tersine dönecekti. Gülümsedim. Kaşları çatıldı ve ben

bakışlarımı ayırdım. Şişeyi ve parayı barın üzerine bıraktıktan sonra Mary-Lu'yu buldum ve onunla birlikte kulüpten çıktım.

"Sana ne oldu böyle, Mad? Sanki şeytan peşindeymiş gibi görünüyorsun," dedi Mary-Lu, Marcella'nın kolaylıkla sergilediği zarafetin hiçbirini göstermeden topuklu ayakkabılarıyla peşimden tökezleyerek gelirken.

Earl'ün beni yine zorla bindirdiği lanet Prius'a bindim ve gaza basmadan önce Mary-Lu'nun da binmesini bekledim. "Hadi kulüp binasına geri dönelim. Bu kadar yeter."

Bana meraklı bir bakış attı ama ben caddeye ve hızla uzaklaşırken ara sıra dikiz aynasına odaklandım. Marcella Vitiello'nun gözleri herhangi birinin damarlarındaki kanı dondurabilirken, vücudunun geri kalanı tam tersi bir etkiye sahipti.

O gece onu ikinci kez rüyamda gördüm ve o günden sonra gecelerime musallat oldu.

Genellikle dans etmek ruh halimde harikalar yaratırdı. Kendimi hüzünlü hissettiğimde tercih ettiğim ilaç olan kişisel mutluluk yerimdi, ancak bugün amaçlanan etkiyi yaratmadı.

İşlerin istediğim gibi gitmesini, geleceğim için titizlikle hazırladığım planlara uymayı tercih ederdim. Şimdiye kadar tüm planlarım işe yaramıştı. Liseyi sınıf birincisi olarak bitirmiş ve istediğim üniversiteye girmeyi başarmıştım. Bir şeye başladığımda her zaman onu bitiriyordum ve bitirdiğimde de en iyilerden biri olarak bitiriyordum. Giovanni'den ayrılmak, doğru seçim olsa bile, bana başarısızlık gibi, yenilgiyi kabul etmek gibi geliyordu. Pes etmiştim.

"Neden suratını asıyorsun? Buraya eğlenmeye geldiğimizi sanıyordum," diye bağırdı Amo müziğin sesini bastırarak.

Gözlerim kulüpte dikkatimi çekecek ve beni dalgın düşüncelerimden uzaklaştıracak bir şeyler aradı. Ve sonra, standart elbise gömleği ve koyu renk pantolondan oluşan kıyafetine rağmen bu şık Manhattan kulübünde tamamen yersiz görünen adamı fark ettim. Gözlerindeki bir şey bana burada olmakla ilgili her şeyi küçümsediğini söylüyordu, sanki başka biriymiş gibi davranmak zorundaydı. Bu duyguyu biliyordum ama kimse bir şeyden şüphelenmeyecekti. Yıllar içinde maskemi mükemmelleştirmiştim. Belki o da eninde sonunda öyle yapacaktı ya da nefret ettiği şeyi yapmayı bırakacaktı.

Bir elinde bira şişesi, bara yaslanmıştı. İçgüdülerim bana onun kimsenin onayını umursamadığını söylüyordu, bu da kıyafet seçimini daha da garip kılıyordu. Babam kızsız bile muhtemelen umurunda olmazdı. Keşke ben de öyle olabilseydim, insanların hakkımda ne düşündüğünü umursamasaydım, ama bu karşılayamayacağım bir lükstü, neredeyse tek lükstü. Adam bakışlarımla karşılaştı ve şişenin kenarındaki gülümsemesi neredeyse kendini beğenmiş bir hal aldı. Tenim haince karıncalanmaya başladı, bu yaklaşan bir tehlikenin işaretiydi, ancak korumalarım rahatsız görünmüyordu ve bu yüzden vücudumun adama verdiği tepkiyi görmezden geldim, ama gözlerine bakmaktan kendimi alamadım. Gözlerindeki bir şey tüm vücudumda tüylerimi diken diken etti. Birçok insan benden hoşlanmıyordu ama onun bana karşı hisleri daha karanlık ve derin görünüyordu.

Aniden döndü ve bir hayalet gibi dans eden kalabalığın içinde kayboldu. Bazen ben de aynısını yapmak isterdim, bir süreliğine gölgelerin arasına karışıp gözden kaybolmak. Korumalarımı bir kez daha baktım ama adama dikkat bile etmemişlerdi. Peki ya Amo? Kıyafetlerini yırtmaya hazır görünen, kendisinden en az beş yaş büyük iki kızla dans ediyordu.

Kendi başıma dans etmeye devam ederken gözlerimi deviriyordum, etrafımda her zamanki yasaklar vardı. Erkekler babamdan korktukları için bana yaklaşmıyor, kızlar da beni kötüleyebilmek için mesafelerini koruyorlardı. Amo iki kıza el salladı ve dans ederek bana doğru geldi.

"Ezik biriymişim gibi bana eşlik etmek zorunda değilsin," diye mırıldandım ama onun varlığından memnundum, bu da günüm ve genel olarak hayatım hakkında çok şey söylüyordu. Sizinle dans etmesi için küçük kardeşinize bel bağlamak zorunda kalmak her açıdan üzücüydü.

Amo omuz silkti. "Yanında kendim olabildiğim tek kişi sensin, ezik ya da değil."

Gözlerimi tekrar devirdim ama boğazım duygularla tılandı. "Kapa çeneni ve dans et!"

Amo ve ben yorgun kışlarımızı sürükleyerek eve döndüğümüzde saat neredeyse sabahın ikisiydi. Akşam boyunca içtiğim üç şampanya kokteyline rağmen, yatağıma yerleştiğimde hayal kırıklığına uğramış bir şekilde ayık hissediyordum. Giovanni'ye ve artık sinir bozucu bir şekilde planlanmamış geleceğime dair tüm düşünceler tüm gücüyle geri döndü.

Gölgelerin arasında kaybolan adamı ve o anda benim de aynısını yapmak istediğimi hatırladım ama ben kaçıp giden biri değildim. Bu hayat çoğu zaman berbat olsa da, aileme benim için yaptıklarından dolayı minnettardım.

Amo'ya annem ve babamla konuşacağım için gergin olmadığımı ısrarla söylememe rağmen, sabah aşağı inerken midem kasıldı. Annemle babamın konuşmalarını ve ara sıra çatal bıçak şingirtilerini duyabiliyordum.

Mutfağa girdiğimde ikisi de başını kaldırdı. Annem ısılt ısılt gülümsüyordu, sanki babamla balayından yeni çıkmış gibiydiler. "Randevu gecesi nasıldı?" Gereksiz yere sordum.

"Her zamanki gibi harika," dedi annem, babama o gizemli gülümsemelerinden birini vererek.

Yüzü her zaman o kadar şefkatle doluydu ki Giovanni'yle neden hiçbir zaman yürüyemediğimizi anladım. Annem ve babamın sahip olduğu şey için çabalıyordum, ama Giovanni benim kim olduğum, babamın *kim olduğu* nedeniyle üzerinde yürüdüğüm zemine taparken, bana asla benim için ateşin içinden geçecekmiş gibi bakmadı. Babam kimsenin ona annemi nasıl seveceğini söylemesine izin vermezdi. Babasından kesinlikle korkmazdı.

"Marcella?" Babam sordu, sesine endişe karışmış ve kara kaşları birbirine yaklaşmıştı.

Arkamda adım sesleri duyuldu ve Amo, üzerinde eşofman altı ve başka hiçbir şey olmadan, güneş ışığına karşı gözlerini kısarak ısınmış ölü gibi görünerek içeri girdi. Bir süredir sakalları uzamış olmasına rağmen yanaklarındaki ve çenesindeki saat beş gölgesi beni hâlâ şaşırtıyordu.

Annem ve babam dans partimizden henüz haberdar değillerse de artık haberdar olacaklardı. Amo bir iniltiyle sandalyeye çökerken başını hafifçe salladı.

Babamın ifadesi sertleşti. "Sana sarhoş olma konusunda ne demiştin?"

"Başın ağrısa bile matematik sınavlarına çalışmanı bekliyorum," diye ekledi annem.

"Benim hatamdı," dedim çünkü Amo kendini savunacak durumda görünmüyordu ve benim yüzümden başının belaya girmesi adil değildi.

Babam beklenti dolu bir bakışla sandalyesinde arkasına yaslandı. "Giovanni'den ayrıldım," diye bastırdım.

Annemin gözleri büyüdü ve hemen ayağa fırlayıp bana doğru koştu. "Oh, Marci, çok üzgünüm. Ne oldu?" Yanağıma dokundu. Annemden yaklaşık bir santim daha uzundum ama yine de rahatlığıyla beni çevrelediğini hissettirmeyi başarıyordu.

Babam ise Giovanni'yi avlamaya hazırmış gibi görünüyordu. "Ne oldu?" Söyledikleri anneminkilerle aynı olsa da çok farklı bir anlam taşıyordu. Giovanni'nin beni üzme için yapmış olabileceği tüm korkunç şeyleri ve bu günahının bedelini ona nasıl kat kat ödeteceğini hayal etmeye başladığını görebiliyordum. "Ne yaptı?"

"Hiçbir şey," dedim kararlılıkla. Sorun da buydu zaten. Babama Giovanni'den neden ayrıldığımı tam olarak söyleyemezdim, özellikle de babamın muhtemelen onu seçmesinin nedenleri bunlar olduğu için. Bunlar kesinlikle babamın Giovanni'yle çıkmama en başta izin vermesinin nedenleriydi. Babam insanları okuyabilirdi ve

Giovanni'nin bana dokunamayacak kadar korkak olduğunu muhtemelen bir mil öteden anlamıştım.

Babam, kardeşimin sözlerimin yanlış olduğunu kanıtlamasını umuyormuş gibi Amo'ya baktı, ama Amo sanki en ufak bir fikri yokmuş ve akşamdan kalmalığının bir anını daha yaşamaktansa ölmeyi tercih edermiş gibi omuz silkmekle yetindi.

Annemin gözleri daha da yumuşadı. "Belki sen ve Giovanni bunu düzeltebilirsiniz?"

"Hayır," dedim hemen. Giovanni'ye dönersem, bu sadece alışkanlıktan ve belirsiz bir gelecek ihtimalinden nefret ettiğim için olacaktı, ama bunlar bir ilişkiyi sürdürmek için yeterince iyi nedenler değildi. "Sadece onu sevmediğimi fark ettim. Senin sahip olduğundan daha azına razı olmak istemiyorum."

Annem usulca gülümsedi. "Bazen aşk zaman alır. Baban ve ben evlendiğimizde birbirimize aşık değildik."

"Biliyorum. Evlenmeyi siz seçmediniz ama birbirinizi sevmeniz yıllarınızı almadı. Giovanni ve ben iki yıldan fazladır birlikteyiz ama ben onu sevmiyorum ve hiçbir zaman da sevmedim."

Babam da sonunda sandalyeden kalktı. "Bunu fark etmeni sağlayan bir olay olmuş olmalı."

"Yoktu, baba. Dürüst olmak gerekirse. Bunu bir süre önce fark ettim ama çok çabuk pes etmek istemedim, özellikle de ilişkiyi kesersem bunun sana ve anneme kötü yansıtacağını bildiğim için."

ilişkimiz ve daha da kötüsü nişanlılığımız. Famiglia bazı aıllardan hala Orta ağ' da sıkışıp kalmış durumda."

Annem başını salladı ama babam sanki sorusuna daha tatmin edici bir cevap vermeme bekliyormuş gibi hâlâ bana bakıyordu. "Giovanni ile konuşacağım."

Gözlerim irkildi ve annem uyardı: "Luca, bu Marcella'nın kararı."

"Bu onun kararı ama yine de Giovanni ile konuşup ne diyeceğini ğrenmeliyim."

"Yani onu savunmak için," diye ekledim öfkeyle. Babamı ve koruyuculuğunu seviyordum ama bazen çok ileri gidiyordu.

"Benim işim size zarar gelmemesini sağlamak."

Kendimi kaybettim. "Ama en başta yrmemesinin nedeni sensin! Eğer soruna bir cevap bulmak istiyorsan aynaya bakmalısın."

"Ses tonuna dikkat et," dedi babam sertçe, sonra kaşlarını çattı. "şimdi açıkla. Giovanni ile olan ilişkini destekledim. Değil mi?" diye sordu anneme dönerek.

Annem tarafsız bir şekilde, "İlk kızgınlıklarından sonra ilişkiden yanaydın, evet," dedi.

Amo bir sırtışını bastırdı ama ben eğlenmekten çok uzaktım.

"Onu kolayca kontrol edebildiğiniz için Giovanni'yi tercih ediyordunuz. Her zaman senin onayını beklerdi. İstemediğiniz hiçbir şeyi yapmayacağından emin olabiliyordunuz."

"Ben bir sorun görmüyorum."

"Tabii ki istemiyorsun. Ama bir ilişkide benim ne istediğim önemli olmalı, senin isteklerin değil!"

"Ben neysem oyum, Marcella. Ünüm çevremizdekilerin bile ötesine geçer. Çok az erkek benim isteklerimi göz ardı edecek cesarete sahiptir. Bunu kabul etmek zorundasın. Sana çoğu kızın sahip olduğundan daha fazla özgürlük veriyorum, annenin sahip olduğundan çok daha fazla özgürlük, ama her zaman belirli kurallara bağlı olacaksın."

"Sanırım o zaman sana karşı koyacak cesarete sahip birini bulmam gerekecek," diye homurdandım.

"Dil," dedi annem.

Başımı salladım ve uzaklaştım.

"Kahvaltı daha bitmedi," diye hatırlattı babam ama onu duymazdan geldim.

Doğruca odama yöneldim ve kendimi yatağıma atarak hüsrana dolu bir çığlık attım. Kim babamın isteklerine karşı gelmeye cesaret edebilirdi ki? Giovanni ve diğer tüm Famiglia askerleri babamın *dile getirmediği* isteklerini bile tahmin etmeye çalıştılar. Böyle bir adam beni asla mutlu edemezdi. Ama üniversitede tanıştığım normal erkekler daha da kötüydü. Babamın onları Al Capone tarzı kovalayacağından endişe ettikleri için bana doğru zar zor bakıyorlardı. Famiglia hakkında gerçekleri bilmiyorlardı ama hayal güçleri bile onları uzak tutmaya yetecek kadar kötüydü. Eğer babamın neler yapabileceğini gerçekten bilselerdi, ağlayarak kaçarlardı. Hayır, böyle bir adama asla saygı duyamazdım.

Boş gözlerle tavana baktım. Belki başka bir mafya ailesinden biri. Ama Batı Yakası'na taşınmaya ya da Camorra'nın bir parçası olmaya hiç niyetim yoktu. Benim zevkime göre fazla çılgınlardı. Peki ya Outfit'ten biri? Babamın kalbine bir kurşun sıkabilirdim.

Sanırım sonsuza dek bekar kalmam gerekecek.

Hafif bir kapı sesi duyuldu ve annem içeri girdi. "Seninle konuşabilir miyim?"

Başımı salladım ve doğruldum. Beş yaşında bir çocuk gibi yatağın üzerinde mızızlanmak istemiyordum. Annem yanımdaki şiltenin üzerine tünedi ve bana anlayışlı bir gülümseme verdi. O her zaman anlayışlıydı. Sanırım bu davranışı babamla olan evliliğinde öğrenmişti.

"İyi misin?"

"Evet," dedim. Giovanni'yi kaybettiğim için üzgün değildim, gerçekten üzgün değildim. "Sadece her şeyi daha erken bitiremediğim için üzgünüm."

Annem başını eğdi. "Bana söylemek istediğin ama babanın önünde söyleyemediğin bir şey var mı?"

Güldüm. "Giovanni hiçbir şey yapmadı, bu yüzden onu korumak zorunda değilim. Babam muhtemelen mükemmel bir centilmen olduğu için onu överdi."

Annem dudağını ısırды, belli ki eğlenceyle savaşıyordu.

"Devam et, gül. Zaten kendimi alay konusu gibi hissediyorum," diye mırıldandım. "Her şeyi istemek çok mu yanlış? Aşk, tutku ve

Babamın sevdiği ya da en azından hoş gördüğü biri mi?"

"Belki düğününüzden sonra işler düzelir."

Başımı salladım. "Giovanni her zaman yaptığı her şeyle babamı memnun etmeye çalışacaktır."

"Sanırım bu doğru."

"Baban olduğu için çok şanslıydın. O herkesin korktuğu kişidir. Asla kimseyi memnun etmeye çalışmaz. Ne isterse onu alır."

"Başta bu şekilde düşünmemiştim. Babandan çok korkuyordum. Aşk ve tutku her iki tarafın da biraz çalışmasını gerektiriyordu."

"Ne kadar uğraşırsam uğraşayım senin babamdan korktuğunu hayal bile edemiyorum. Yin ve yang gibisiniz, birbirinizi tamamlıyorsunuz."

"Bir gün o özel kişiyi bulacaksın." "Nerede?"

"Hiç beklemediğiniz bir yerde."

Chapter *Five*

Gunnar ve ben minibüste bekliyorduk, içerisi dumanla doluydu. Kulüp binasından ayrıldığımızdan beri neredeyse hiç durmadan sigara içmiştim. Bugün o gündü. İtiraf etmeliyim ki, kirazını patlatmadan önceki bir bakire gibi gergindim. Haftalardır Marcella'yı takip ediyor, onu kaçırmak için en uygun anı bekliyorduk. Ne yazık ki, Vitiello'nun onun için aldığı güvenlik önlemleri neredeyse aşılamazdı. Earl sabrını kaybediyordu ama riskli bir manevra sadece Vitiello'yu uyarır ve bizi bir yere götürmezdi. Belki de bu bizim tek şansımızdı. Hata yapmamalıydım.

"Belki de başka bir kapıdan çıkmıştır," dedi Gunnar. Omuz hizasındaki gri saçları, sürekli telaşlandığı için atkuyruğundan neredeyse tamamen dökülmüştü. Onu hiç bu kadar gergin görmemiştim.

"Hayır," dedim. "Arabalar hâlâ burada. Bölgeyi kontrol edeyim."

Minibüsten indim ve kaldırımda yürümeye başlamadan önce sigaramı botumun altına sıkıştırdım. Kesiğim olmadan kendimi çıplak hissediyordum ama beni Tartarus'a bağlayan herhangi bir şey giymek aptalca ve neredeyse intihar olurdu. Sivil kıyafetler içinde bile Marcella'nın korumalarından biri tarafından fark edilme riski hâlâ yüksekti ama bugünün o gün olduğunu kanımda hissedebiliyordum.

Sonunda şımarık prensesi fark ettim. Mokasen ayakkabılar ve hardal sarısı takım elbise giymiş, muhtemelen profesör olan yaşlı bir adamla konuşuyordu. Daha liseyi bile bitirmemiştim, o yüzden bu konularda pek tecrübem yoktu ama burnunu kitaplara çok fazla sokan birine benziyordu.

Korumaları saygılı bir mesafeyi korudular ama yine de onu yakalayamayacağımız kadar yakındılar. Tüm üniversiteyi ele geçirmeye yetecek kadar cephanemiz ve silahımız vardı, ancak işleri mümkün olduğunca gizli tutmak istiyorduk. Polisin peşimize düşmesini istemiyorduk. Vitiello ve Famiglia'nın kışımızın altında ateş yakması fazlasıyla yeterliydi. Vitiello'nun polislerin yarısına para ödediğinden bahsetmiyorum bile, bu yüzden muhtemelen bizi hemen ona teslim edeceklerdi ve sonra da posamız çıkacaktı.

Marcella'yı kampüste güvenli bir mesafeden takip ettim. Hatta rolümü oynamak için kütüphaneden birkaç kitap bile almıştım. İşletme ve pazarlama okuyordu ya da okuyormuş gibi yapıyordu. Bahse girerim

Babası onun için diplomasını aldı. Üniversite eğitimine ihtiyacı olduğundan değil, o aptal nişanlısıyla evlenir ve tüm mafya kadınları gibi ödöl karısı olurdu.

Marcella ve oyuncağını bir haftadır birlikte görmemiştim, bu alışılmadık bir durumdu ama bugün yine kayıp bir köpek yavrusu gibi Marcella'nın peşindeydi. Onun yalvarışlarından ne kadar rahatsız olduğunu göremiyorsa kadınlar hakkında pek bir şey bilmiyor demektir. Ama mızızlanması sonunda işe yaradı ve konuşmak için onu arabasına kadar takip etti. Elbette, sosyetik oğlanın süslü bir Mercedes Cabriolet'si vardı. Famiglia para içinde yüzüyordu.

Korumalarına uzaklaşmalarını emretti ve onlar da ana binaya çıkan merdivenlerin arkasında kaldılar.

Doğrudum ve Gunnar'a mesaj göndermek için telefonumu aldım. Bir gözüm Marcella ve sevgilisinde olduğu halde koşarak eski minibüse gittim ve yolcu koltuğuna geçip kitapları döşeme tahtasına bıraktım. Gunnar arabayı yavaşça, Marcella ve nişanlısının şık arabasının önünde bir tartışmaya tutuşmuş gibi göründükleri otoparka doğru yönlendirdi.

Korumaları uzaklaştırmak için aşk kuşları arasındaki utanç verici bir kavgadan daha iyi bir şey olamazdı. Korumaları kavgaya aldırış etmiyormuş gibi davrandılar, belli ki sahneden utanmışlardı. Hepsi de iyi eğitilmiş köpeklerdi. Marcella'nın nişanlısının görüldüğünden daha fazla mücadele etme ihtimaline karşı gümüş muştamı taktım.

Arabayı Marcella'ya doğru yönlendiren Gunnar'a "Daha yakına," dedim.

Öfkeli görünüyordu. Yanakları kızarmış, porselen teninde kesinlikle çarpıcı görünüyordu.

"Lanet olası Pamuk Prenses," diye mırıldandım. Rüyalarımındaki Marcella ile şimdiki öfkeli Marcella arasında dikkate değer bir benzerlik vardı, sadece o zaman kızarmış yanaklarının çok farklı bir nedeni vardı.

Gunnar bana meraklı bir bakış attı ama onu görmezden geldim. Marcella nişanlısının omzunu itti ve topuğunun üzerinde döndü, böylece saçları onun yüzüne çarptı. Yüzünde şaşkın bir ifadeden sonra Marcella'nın kolunu tuttu ve korumaları şimdi gözlerini ona dikmişti. Sadece tek bir şansımız vardı. Yakında yine prensesin etrafına üşüşeceklerdi ve ona yaklaşma şansımız olmayacaktı. Gunnar durmadan önce kapıyı iterek açtım ve arabadan atladım. Tam bir tünel görüşüyle Marcella'ya doğru fırladım. Gözleri bana takıldı ve yüzü önce şaşkınlıktan farkındalığa, sonra da şoka dönüştü. O dolgun dudakları bir çığlık için aralandı. Korumaları silahlarını çekerek koşmaya başladı.

Gunnar arabadan atladı, pompalı tüfeğini kaldırdı ve ateş etti. Ses, huzurlu kampüsü bir cehennem çukuruna dönüştürdü. Çığlıklar duyuldu ve insanlar canlarını kurtarmak için kaçışmaya başladı.

Onların paniği bizim avantajımıza oldu. Bize ulaşmaya çalışan Marcella'nın korumalarına çarparak onları yavaşlattılar.

Aşağı. Marcella ve nişanlısına ulaştım. Silahını kaptı ama ben daha hızlıydım ve muştalı yumruğumu suratına indirdim. Burnundan ve ağzından kan fışkırdı ve yere yığıldı. Onu kurtaracak zamanım yoktu, ortalık karışmıştı. Düzinelerce Famiglia askerinin prenseslerini korumak için olay yerine girmesi sadece birkaç dakika sürerdi. Beni ele geçirirlerse ne olacağını biliyordum. Beni Vitiello'ya teslim edeceklerdi ve babama yaptıkları, değerli yavrusuna saldırdığım için bana yapacaklarının yanında çocuk oyuncağı gibi kalacaktı. Böyle bir şey olmayacak.

Sonunda Marcella'nın kolunu tutup onu kendime doğru çekerken hiçbir şeyin önemi yoktu. Geniş, şok olmuş mavi gözleri bana balyoz gibi çarptı. Gözleri benimkilere kilitlenmişti, korkmuyordu, sadece şaşırmıştı. İrislerinin mavisi daha koyu bir dış halkayla vurgulanmıştı. İvme onu göğsüme doğru itmişti. Egzotik parfümünden bir bulut, hafif tatlı ama aynı zamanda baharatlı bir şey bana çarptı. Düşündüğümünden daha da kısaydı. Yüksek topuklularla bile ancak burnuma ulaşıyordu. O tepki vermeden önce kloroformla ıslatılmış mendili ağzına bastırdım. Göz kapakları düştü ve bana doğru sarktı. Onu omzuma aldım ve minibüse doğru koştum. Gunnar hâlâ korumalara ateş ediyordu, Vitiello'nun gazabından duydukları korku onları pervasızlaştırırsa da siper almaktan başka çareleri yoktu. Kapıyı kapatmadan önce Marcella'yı minibüsün yükleme alanına bıraktım ve

yolcu koltuğuna oturdu. Benden bir işaret aldıktan sonra Gunnar atladı ve gaza bastı.

"Bir tanesi bende."

Pompalı tñfeđi uzattı ve takipçilerle uğraşmak zorunda kalma ihtimalime karşı onu aldım. Kısa süre sonra kampüs uzakta kayboldu ve Gunnar arabayı ilk kez araba değiştirdiğimiz bir otoparka yönlendirdi. Çamaşırhane logolu yeni minibüs yaşlı kadınlardan birinin ailesine aitti. Earl'ün onlara bunu ne için kullanacağımızı söylediğinden şüpheliydim. Planımız işe yaradığı sürece Vitiello'nun onları ele geçirmesi umurunda değildi. Önemsiz ikincil hasar.

Marcella onu bir arabadan diğerine taşırken hiç kıpırdamadı.

Otuz dakika sonra, takip edilmediğimizden emin olduğumda, pompalı tñfeđi döşeme tahtasının üzerine bıraktım. Pamuk Prenses yavaş yavaş kendine geliyor, bana dün geceki rüyamı hatırlatan bir şekilde inliyor ve sızlanıyordu. Onu izlemek için koltukta döndüm. Ona verdiğim doz pek etkili olmamıştı. Siyah kirpikleri solgun teninde dalgalanıyordu. Fotoğraflarında büyük ölçüde fotoşop kullanıldığından neredeyse yüzde yüz emindim ama şimdi yakından bakınca Marcella Vitiello'nun Instagram ve basın fotoğraflarında göründüğü kadar kusursuz bir güzelliğe sahip olduğunu fark ettim. Daha da yaklaşma, ona dokunma ve cildinin onun kadar pürüzsüz olup olmadığını anlama dürtüsüne direnmek zorunda kaldım.

görünüyordu. Onu yakaladığım kısa an bir anda bitmişti ve dikkatimi verecek zamanım olmamıştı.

Göz kapakları yukarı fırladı ve bana delici ve korkusuzca baktı. Bakışlarının yoğunluğu, beni yakalayışı ve bırakmayışı karşısında donup kaldım. Neyse ki o an çabucak sona erdi. Gözleri geriye yuvarlanıp kapandı ve ben de onun delici bakışlarından kurtulduğum için rahat bir nefes aldım. Hay sikeyim.

Morristown'un kuzeydoğusundaki ormanda bulunan yeni kulüp binamıza varmadan önce iki kez daha araba değiştirdik. Tel örgülerle çevrili kapılardan geçerken kalp atışlarım yavaşlamaya başladı. Yarı yarıya Vitiello ve askerlerinin bize saldırmasını bekliyordum. Şimdiye kadar Marcella kıpırdanıyordu, hâlâ kendinde değildi ama giderek daha uyanık hale geliyordu. Bu sefer ona tekrar bakma hatasını yapmadım.

Earl eski çiftlik evinin verandasında kollarını kavuşturmuş bekliyordu. Başarılı kaçırılmamızla ilgili mesajımı almıştı. Earl'e başımla işaret ederek minibüsten atladım ve yükleme alanının kapısını açtım. Marcella tek koluyla kendini destekleyerek doğrulup oturdu. Ona doğru yükseldiğimde başını geriye atarak bana dik dik baktı.

"Geçici evinize taşınma zamanı, Bayan Vitiello."

Onu kaldırmak için eğildim ama geri kaçtı. "Kirli ellerinle bana dokunma."

Kasıklarıma doğru bir tekme savurdu, ama gerçek bir hasar vermeden önce bileğini yakaladım ve onu kendime doğru çektim.

yön. Hiç dövüş deneyimi yoktu, bu yüzden onu taşıyıcıdan çıkarmakta zorlanmadım. Kendi başına yürüyebilmesi için onu yere bırakma girişimim, kaval kemiğime bir tekme daha atınca engellendi.

"Siktir et, kaltak."

Öfkeli mavi gözleri bana çarptı. Muhtemelen daha önce kimse ona kaltak dememişti ve bu genelde kullandığım bir terim değildi, ama beni gerçekten kızdırdı.

"Yürü yoksa seni omzumda taşıyım, böylece kardeşlerim şımarık kışını görebilir."

Sertleşti, bu da bana onu gerçekten ayağa kaldırıp kolundan tutarak sürüklenme şansı verdi. Marcella tutuşuma karşı mücadele etti ama ben sadece parmaklarımı üst kolunun etrafında sıkarak hırladım.

"Kes şunu."

Ağzı ince, inatçı bir çizgiye oturmadan önce irkildi, ama en azından sonunda kavga etmeden beni takip etti.

Earl verandanın üç basamağından aşağı indi ve bizi yarı yolda karşıladı.

"Kimse seni takip etmedi mi?" Earl, Marcella'yı tepeden tırnağa tarayarak sordu.

Ürperdi. Earl yüzünden mi yoksa sonunda kim olduğumuzu öğrendiği için mi emin değildim. Gunnar ve benim aksime Earl, arkasında büyük Tartarus MC yazısı olan ve ön tarafında daha küçük olan kesimini giyiyordu.

"Kimse, merak etmeyin. Dikkatli davrandık," dedim. Eve doğru ilerledim ama Earl beni durdurmak için elini kaldırdı.

"Kulübeler," diye emretti Earl başıyla evin yamacından aşağıya doğru uzanan kafesler dizisine doğru keskin bir selam vererek.

Tereddüt ettim, kaşlarım birbirine çarptı.

Earl'ün gözleri uyarırcasına keskinleşti. "Fahişeye hak ettiği yeri gösterin."

Marcella gerildi ama onu kulübeye doğru sürüklemeye başladığımda vücuduna yeniden mücadele gücü geldi. Sonunda canıma tak etti ve söz verdiğim gibi onu omzuma aldım. Hafif bir köpekti ama ağırlığının eksikliğini, kıvraklığı ve ısırığıyla telafi ediyordu. Boynumu ve kollarımı, kıyafetlerin örtmediği her santim derimi tırmalamaya çalıştı.

"Buna pişman olacaksın! Babam seni öldürecek."

Tırnaklarının acısına metanetle katlanarak mırıldandım: "Eminim beni parçalamak isterdi ama ona bu şansı vermeyeceğim."

Kulübelere ulaştığımızda bizi havlayan köpekler karşıladı. Mülke yeni eklenenlerden biriydiler. Earl birkaç dövüş köpeği olmadan hiçbir yere gitmezdi.

"Tanrım," diye fısıldadı Marcella. Belki de onu duymadığımı sanmıştı. Kesinlikle benim kulaklarım için değildi ama ilk kez korkusunu hissettim ve bunu vücudunun titremesinden anladım.

Garipti ama onun üzüntüsünden hiç memnuniyet duymadım.

Çırpınmasına rağmen onu boş olan tek kulübeye taşıdım. Diğer kafesleri Rottweilerlar dolduruyordu, amcamın sadece ona ve bazen de bana itaat eden vahşi dövüş makinelerine dönüştürdüğü canavarlar. Bir yabancıyı gördüklerinde havlamaları ve hırlamaları daha da artıyordu.

Onu kabaca ayaklarının üzerine bıraktım, sonra dönüp kafesin kapısını kapattım. Kulübesinin etrafını saran köpekler parmaklıklara doğru sıçradı, hırladılar ve tükürükler havada uçtu, vahşi gözleri Marcella'ya dikilmişti, onu parçalamak için sabırsızlanıyorlardı. Earl köpek dövüşlerinden iyi para kazanıyordu ama söylentilere göre geçmişte de hainleri bu şekilde ortadan kaldırmıştı ama bu benim zamanımdan önceydi.

Marcella irkildi ve pahalı görünen siyah topuklu ayakkabılarından birini tutarak köpek kulübesinin duvarına doğru geri çekildi. Earl bana doğru yürümeden önce memnun bir gülümsemeyle her şeyi izledi. Nedense onu kafeste görmek bana hayvanat bahçesinde kaplan gördüğümde hissettiğim rahatsızlığı verdi. Oraya ait değildi ama bu benim mantıksız duygularımla değil, intikamla ilgiliydi. Onun rahatsızlığı kısa sürecekti ve babasının benimkini katletmesinden sonra yaşadığım cehennemin yanında hiçbir şeydi.

"Yere yat!" diye tısladı ve tüm kulübelerdeki köpekler itaatkâr bir şekilde yere yattı. Yanımda durdu ama sadece gözleri vardı

kafesin içindeki kız için.

"Marcella Vitiello, sonunda tanıştık."

"Senin kim olduğunu bilmem mi gerekiyor?" dedi kibirli bir şekilde.

Kim olduğumuzu çok iyi bildiğine dair bir his vardı içimde. Kesiği gördüğünde verdiği tepki çok güçlüydü. O kadar habersiz olamazdı. Gerçi Vitiello'nun onun hayatını bir perimasaına çevirmek için elinden geleni yaptığından emindim. Yine de alışverişe saplanmış prenses beyni bile kulübümüz ve Famiglia hakkındaki hikayeleri biliyor olmalıydı.

Earl omuz silkerek, "Belki de bilmiyorsundur," dedi. Döndü ve ona bizim yazımızın bulunduğu cehennem köpeği logosunu gösterdi. "Ben Tartarus MC'nin başkanayım ve babanla bir hesaplaşmamız var. Ne yazık ki senin için, bunu senin yardımınla halletmek niyetindeyiz."

Marcella kollarını kavuşturdu. "Hiçbir şeyi çözmene yardım etmeyeceğim. Planınız mahvoldu. Babam uzun zaman önce yapması gerektiği gibi hepinizi doğrayacak."

Olanlara karşı kör değildim tabii ki. Birdenbire onu kafeste görmek artık beni o kadar da rahatsız etmiyordu. Belki bir süre köpeklerle uyumak ona iyi gelirdi.

"Bakalım bu küstahlığı ne kadar sürdürebileceksin. Misafirperverliğimizin tadını çıkar," dedi gırtlaktan gelen bir kıkırdamayla. Bana başını sallayarak döndü ve binaya geri döndü.

Marcella kımıldamadı. Elindeki tek ayakkabıyı hâlâ sallıyordu. Ayakları çıplaktı, bu yüzden ayakkabısının tekini yolda kaybetmiş olmalıydı.

"Buralarda süslü ayakkabılara ihtiyacın olmayacak, güven bana," dedim parmaklıklara yaslanarak.

Yüksek topuğuna baktı, sonra tekrar bana döndü. "Sana ya da diğer köylülere güvenmiyorum."

"Dağ köylüleri mi?" Sırttım ve kot pantolonumdaki paketten sakince bir sigara aldım. "Güvenliğinizden sorumlu insanlara hakaret etmek pek akıllıca bir şey değil." Gözlerimi kızdan ayırmadan sigarayı yaktım.

Ayakları bile tertemizdi. Ayak parmakları kırmızıya boyanmıştı, muhtemelen Manhattan'daki lüks bir güzellik salonunda yaptırılmıştı. Onun gibi kızlar tırnaklarını, saçlarını ya da başka bir şeylerini kendileri yapmazlardı. Onlar için her şeyi birilerinin yapmasına alışmışlardı. Sonuna kadar şımartılmışlardı.

Sonunda gözlerimi ayaklarından ayırdım, ayak parmaklarını emen bir sapık gibi görünmek istemiyordum. Marcella benim onu izlediğim gibi beni izliyordu. Yüzü bir kontrol maskesiydi ama gözleri korkusunu gizleyemiyordu. Bu durum beni umduğum kadar tatmin etmemişti. Ellerimde olmasını istediğim kişi babasıydı.

Marcella, sanki resmi bir tanışma beklenebilirmiş gibi, "Adınızı bile bilmiyorum," dedi.

"Maddox-Mad Dog-White."

İsmime, özellikle de lakabıma verdiği tepkiyi yakından izledim. İsmimi tanıdıysa bile belli etmedi ama göbek adım kesinlikle dikkatini çekmişti.

"Deli Köpek," dedi acı bir gülümsemeyle başını sallayarak. Manikürlü parmaklarını köpeklerin olduğu yöne doğru salladı. "Yani onlar senin mi?"

Alay ettim. "Köpeklerle kızdığım için mi bana Mad Dog diyorlar sanıyorsun?"

"Motorcuların görgü kurallarını nereden bileyim, tabii sizin türünüz arasında görgü kuralları varsa."

Dişlerimi sıktım. "Kuduz Köpek çünkü kuduz bir köpek gibi korku nedir bilmem."

"O zaman babamla hiç tanışmadınız."

Sessizce güldüm, siyah botlarımın burnunu toprağa sokarken başımı salladım. Keşke bilseydi. Merakla başını eğdi ama şu anda ona daha fazlasını anlatmaya niyetim yoktu.

"Neden buradayım?" diye sordu neredeyse kibirle.

Beni şaşırttığını itiraf etmeliyim. Şimdiye kadar yalvarıp ağlayacağını düşünmüştüm ama şu ana kadar o meşhur soğuk maskesini takmayı sürdürdü. Belki de Marcella'nın içinde amcamla benim düşündüğümüzden daha fazla baba sevgisi vardı. "Amcamın dediği gibi, baban ve hesaplaşmak istediğimiz şey yüzünden."

Başını iki yana salladı. "Ondan ne istiyorsan, alamayacaksın."

"Onun hayatını istiyoruz ve değerli kızına sahip olduğumuzu düşünürsek bunu elde edeceğimizden eminim."

Marcella, Earl'ün en sevdiği köpek olan Şeytan'ın parmaklıkların arkasında oturduğu ve bir sonraki ikramı gibi onu izlediği sol tarafındaki kulübeye baktı. Dişi bir köpeğe neden Şeytan dediğini hiç anlamamıştım ama Earl'ün mantığını anlamak zaten boşa zaman harcamaktı.

Yutkundu ve gözlerini tekrar bana çevirdi. "Babam karşılaşma talihsizliğine sahip olabileceğin en zalim adamdır. Önemsediği tek şey Famiglia'dır."

Kıkırdadım. "Buna gerçekten inandığımı mı sanıyorsun? Baban toplum içinde soğuk piç suratını korumakta çok başarılı ama sen ve annen ona sevgiyle bakıyorsunuz. Eğer kapalı kapılar ardında sana karşı bir pislik olsaydı, ona böyle bakmazdın."

Son birkaç hafta içinde Luca'nın ailesiyle birlikte çekilmiş fotoğraflarına bakarak saatler geçirmiştım. İnternet resmi portrelerle doluydu, bunlardan çok azı dürüst duygular yansıtıyordu ama istenmeyen birkaç paparazzi fotoğrafı Marcella ve Aria'nın her şeyden çok nefret ettiğim adama karşı duygularını ortaya çıkarmıştı. Bir mucize eseri, ona tapıyor gibiydiler ve toplum içinde her zaman soğuk-piç maskesini takınsa da, en azından kızına ve karısına karşı koruyucu ve sahiplenici olduğuna dair bir his vardı içimde. Kızımız elimizdeyken harekete geçecekti.

Marcella omuz silkti, umursamaz görünmeye çalıştı ama kırmızı boyalı tırnaklarını kollarının üst kısmına geçirdi. "Sen öyle diyorsan öyledir. Birçok kurban istismarcılarını sever ve onlara hayranlık duyar."

Sigaramdan bir nefes çektim. "Bazıları yapar. Ama bu her zaman korkuyla karışıktır, tacizcilerini hoşnut etmeme ve onların gazabına uğrama korkusu."

"Nereden biliyorsun?" dedi sertçe. "Psikoloji mi okudun?"

Ona sıkı bir gülümseme verdim. Geçmişim hakkında babamın ölümüyle ilgili hikâyeden daha fazlasını bilmesine gerek yoktu. "Hayır, senin aksine bana üniversiteye gitme ayrıcalığı tanınmadı."

"Bu parayla ilgili olamaz. Eminim kulübünüz uyuşturucu ve silahlardan çok para kazanıyordur. Bu kazançlı bir iş."

"Para hakkında süslü ayakkabılarınızın üzerindeki fiyat etiketinden daha fazlasını bilmenize şaşırdım."

"Ben fiyat etiketlerine hiç bakmam," dedi kuru bir sesle ve tek omuzunu silkti.

Gerçekten güldüm. Isırmıştı. Bu hoşuma gitti. Ben başka bir şey bekliyordum. "Yani baban iş hikâyelerini seninle paylaşıyor mu?"

Belki Marcella pazarlık malzemesinden daha fazla işe yarayabilirdi. Earl işimizi büyütmek istiyordu ama Famiglia'nın uyuşturucu ve silahlar üzerinde sıkı bir kontrolü vardı.

"Hayır, öyle değil. Bu birazcık akli olan herkesin bildiği bir şey."

Yalan söyleyip söylemediğini anlayamadım. İyi bir poker yüzü vardı.

Ve kesinlikle kendine fazla güveniyordu.

Aramızdaki sessizlik uzadıkça, hücresinin etrafına dikkatle baktı.

"Tuvaleti arıyorsanız, işte şurada." Köşedeki paslı kovayı işaret ettim.

"Kova kullanmayacağım," dedi tiksintiyle.

"O zaman köpeklerin yaptığı gibi yere bırakabilirsin."

Tekrar sol tarafındaki kafese baktı, Şeytan şimdi kulübesinde yatıyordu ve Marcella'yı yakından izliyordu.

Birkaç motosikletin gürültüsü bana başarılı bir kaçırma olayının kutlamalarının yakında başlayacağını söylüyordu. Tezahüratlar ve yuhalamalar eşliğinde, kulüp kardeşlerimden birkaçı kulübeye doğru ilerledi. Omuzlarımı alkışladılar ve tutsağı dikkatli gözler ve kirli yorumlarla kontrol ettiler. Marcella'nın duvarın içinde kaybolmaya çalıştığı birkaç dakikanın ardından kulüp binasına gitmek üzere ayrıldılar.

Marcella kollarını daha da sıkı kavrayarak bana baktı. "Peki şimdi ne olacak?"

Sigaramı yere attım. "Sen burada kal ve rahatına bak, ben de kardeşlerimin yanına gideyim."

Açık pencerelerden yüksek sesle country müzik duyuluyordu ve birkaç adam akortsuz bir şekilde şarkı söylüyordu. Kaçak içkiyi çoktan bulmuş olmalılar. Kulüp binasının kapısı pat diye açıldı ve Gunnar, gömleğinin düğmeleri yarı açık, elinde bir şişe kaçak içkiyle tökezleyerek dışarı çıktı.

"Maddox, partiyi kaçırıyorsun," diye bağırdı.

"Geliyorum!"

"Sanırım kaçırılmamı kutluyorsunuz?" Marcella bir tutam saçını kulağının arkasına doğru çekiştirerek sordu. Bugün ilk kez saçlarını mükemmel bir şekilde düzleştirmediyini görüyordum.

"Bu ve babanın senin için kendini teslim ettiğinde yaklaşan acı dolu ölümü."

Marcella duvarı itip yaklaştığında beni şaşırttı. Gözlerimi kısıtım ve parmaklıklardan doğruldum. Ufak tefek bir kadındı, benden bir baş kısaydı ama bazen görünüş aldatıcı olabiliyordu. Bana gönderdiği gülümseme buz gibiydi. "Parti sürerken tadını çıkar, ama sakın hata yapma, kutladığın tek ölüm kendi ölümün."

Gray o anda bisikletiyle geldi.

"Sonunda Gray, kaldır kışını da buraya gel. Baban bütün gün seni aradı," diye bağırdı Gunnar.

Gray bisikletinden inerken bana başıyla selam verdi. Yine neyin peşinde olduğunu merak ederek başımı salladım. Gözleri Marcella'ya takıldı ve yüzünü buruşturdu. Marcella'ya karşı duyguları

kaçırılma olayı değişmemişti. Benimki de pek değişmemişti ama hak ettiğimiz intikamı almak istiyorsak fedakârlık yapmamız gerekiyordu.

Gray geceyi benimle kulübede geçirmeyi tercih edecekmiş gibi görünse de Gunnar kolunu onun omuzlarına doladı ve onu kulüp binasına doğru yönlendirdi.

Marcella'nın bakışları onlardan bana kaydı. "Kardeşin mi?"

Başımı eğdim, her şeyi yakından izlediğini fark ettim. Akraba olduğumuzu nereden bildiğinden emin değildim. İkimizin de saçları sarıydı ama Gray annemizin gri gözlerine sahipti ve yüzü benimkinden daha yumuşaktı. "Üvey kardeş," dedim.

Sanki bilgiyi daha sonra kullanmak üzere dosyalıyormuş gibi başını salladı.

Bir sigara daha yaktım ve kulüp binasına doğru yürümeden önce hayali bir şapka çıkardım. "Temiz havanın tadını çıkarın."

Hiçbir şey söylemedi ama öfkeli gözlerini neredeyse boynumda hissedebiliyordum.

Kulüp binasının içinde parti tüm hızıyla devam ediyordu. Görevin başarısı hakkındaki söylentiler hızla yayılmıştı.

Herkes omzumu alkışlamak ve başarımdan dolayı beni tebrik etmek istedi. Ben sadece sırtarak başımı salladım. Earl bana doğru geldi ve bir Budweiser uzattı. "Neden kutlama yapmıyorsun?"

"Daha çok erken," diye bağırdım kulağına. "Bir muharebeyi kazandık ama savaşı değil."

"Bu önemli bir savaş evlat. Adamlarımızın kutlama yapmasına izin ver ve onlara lanet olası savaşı kazanmaya yakın olduğumuzu hissettir."

Başımı salladım, sonra biradan bir yudum aldım ve kulübün yeni kızlarından Cherry'nin çok açık bir dansla bana sürtünmesine izin verdim. Aklım başka yerdeydi. Dışarıdaki kulübede kilitli olan kızı düşünmeden edemiyordum. O kadar uzun zamandır hayal gücümün bir ürünü olmuştu ki, bu kadar yakınımda olması sistemimde bir şok etkisi yaratmıştı.

Birayı bitirir bitirmez Gray elime bir şişe kaçak içki tutuşturdu. Küçük bir yudum aldıktan sonra barın üzerine bıraktım.

Marcella elimizdeyken ayık kalmayı tercih ettim. Luca Vitiello'yu hafife almazdım. Adam elinde sadık askerlerden oluşan bir orduyla cinayete meyilli bir manyaktı ve ailesine karşı son derece korumacıydı. Eğer bu oyunu doğru oynamazsak kızını kaçırmak hepimizin tabutuna çakılacak çivi olabilir. Kardeşlerimizin hoşuna gitmese de Earl kutlamaları ertelemeliydi. Alkol ve kadın Vitiello ölene kadar bekleyebilirdi.

Cherry bana doğru yaklaştı. "Sıkılmış görünüyorsun. Hadi odana çıkalım. Seni nasıl eğlendireceğimi biliyorum."

Beni merdivenlerden yukarı çekmesine ve küçük odama götürmesine izin verdim. Tek mobilya parçası bir yatak ve kıyafetlerimi üzerine attığım bir koltuktu.

Beni yatağa itti ve soyunmaya başladı. Kulüpteki kızlardan her zaman memnundum ama şimdi onları Marcella lanet Vitiello ile karşılaştırmaktan kendimi alamıyordum. Ve lanet olsun, Pamuk Prenses kendi liginde oynuyordu. Cherry sütyenini indirdi ama aletimin kotumun içinde çadır kurmasının nedeni bu değildi. Soğuk mavi gözler, siyah saçlar ve dolgun kırmızı dudakların görüntüsü kafamda canlandı.

Pamuk Prenses'le ilgili hayaller kurmayı bırakmalıydım, özellikle de artık ona ulaşabiliyorken.

Chapter *Six*

Maddox'un salaş çiftlik binasının içinde kayboluşunu izledim, yürüyüşünde kendinden emin bir çalım vardı. Motorcu arkadaşları muhtemelen beni kaçırdıktan sonra onu bir kral gibi selamlamışlardı. Kafese doğru ilerledim, yanımdaki kafesteki köpeğin onaylamayan hırıltısını ve buna karşılık hızlanan nabzımı görmezden gelmeye çalıştım. Kısa bir süre önce yağmur yağmış olmalıydı çünkü ıslak tüy ve çiş kokusu midemi şiddetle bulandırıyordu. Nem ve devam eden sıcak işleri daha da kötüleştiriyordu. Çıplak ayaklarımın kirli zeminde temas ettiği her şeyi düşünmemeye çalıştım. Kulübeye tırmandım, kaba tahtadan kopan kıymıkların avuçlarıma batmasıyla irkildim ve arka duvarın kaba taşına dayandım. Etrafım kararmaya başlamıştı ve bu durumumu daha da çaresiz hale getiriyordu. Alışkanlığım dışında

Telefonumu almak için arka cebime uzandım ama tabii ki onu atmışlardı.

Babam beni her zaman hayatımızın tehlikeleri konusunda uyarmıştı ama ne o ne de ben işin bu noktaya geleceğini hiç düşünmemiştik. Gerçekten kaçırılacağımı.

Ürperdim. Hâlâ bir kâbus gibi görünüyordu.

Saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Mücadele ederken ayakkabılarımdan biri gibi saatimi de kaybetmiş olmalıydım ama kaçırıldığımdan bu yana saatler geçmiş olmalıydı. Saatlerdir baygın olduğum düşüncesi belki de sırtımdan aşağı buz gibi bir ürperti gönderdi ve bu hayvanların bu arada ne yaptıklarını merak ettim.

Şimdiye kadar babam öğrenmiştir. Anneme henüz söyleyip söylemediğini merak ediyordum. Bazı karanlık konuları ondan ve benden saklamayı tercih ediyordu ama biz aptal değildik ve onun düşündüğünden daha fazlasını biliyorduk. Yine de bu haberi annemden saklamanın bir yolu olmasını diledim. Öğrenirse yıkılırdı. Annem bu dünya için yaratılmamıştı.

Ya Amo? Muhtemelen kesinlikle aptalca bir şey yapardı, her zamanki hareketlerinden bile daha aptalca. Gülümsedim ama çok geçmeden gözlerim yaşlarla doldu. Onları geri itmek için hızla gözlerimi kırptım. Ağlamayacaktım. Bunun yerine inatla ileriye, bölgeyi çevreleyen ormana baktım ve yakınlardaki bir yolun ya da insan yaşamının sesini dinledim. Ama ara sıra batan güneşe veda eden kuşlar ve ağaçların hışırtısı dışında

Ağaçlar, kulüp binasından gelen gürültü dışında hiçbir şey yakalayamadım.

Gece çöktü ve kuş sesleri kesildi. Motorcu grubundan gelen ulumaların sesi arttı ve ara sıra cam kırılma sesleri de buna katıldı. Psikolojik olmaktan çok duygusal ama bir o kadar da güçlü olan yorgunluk beni ele geçirdi. Yine de, vücudum daha fazla dayanamayana kadar uykuya dalmayacaktım. Bu hayvanlar -köpekler ve motorcular- bu kadar yakinken olmazdı.

Çakıl taşları çıtırdadı. Yirmili yaşlarında bir adam tökezleyerek bana doğru gelirken gerildim ve doğruldum. Sarhoştı ve düz bile yürüyemiyordu ama bakışları bana sabitlenmişti. Parmaklıklara çarptı ve sonra onlara tutundu, alını sanki metalin içinden geçmek istiyormuş gibi boşluğa bastırıyordu. Gözlerim kilitli olan kapıya kaydı ama ya anahtarlar ondaysa?

Bana geniş bir sırıtış attı. "İşte orada." Sesi sanki yılan olmaya çalışıyormuş gibi çıkıyordu, s'yi acayip bir şekilde sürüklüyordu. "Güzel prenses." Ağgözlü, kapüşonlu gözlerle beni soydu.

Ellerim daha da titredi ve dizlerime sarıldım. Gözleri kafesin kapısına kaydı. Anahtarların onda olmaması için dua ettim. Belki de onu alt edip kaçabileceğim kadar sarhoştı ama belki de değildi ve kesinlikle benden daha güçlüydü. Kapıya doğru tökezledi ve önce hafifçe, sonra daha sert bir şekilde tıkırdattı. Bir iç çektim

Kapıyı öfkeyle sallaması hiçbir işe yaramayınca rahatladı.

"Yazık. Belki sonra," dedi aptal bir kıkırdamayla. Sonra kemerini çözmeye başladı. Fermuarı indirmesi iki denemesini aldı ve iğrenerek başımı başka yöne çevirdim. Gözümün önünde mastürbasyon mu yapacaktı?

Ama çok geçmeden kafesin içindeki kulübenin kenarına çarpan sıvının sesi sessizlikte yankılandı. Birkaç sıcak damla ellerime çarptı ve iğrenç bir çığlık atarak duvara daha da yaklaştım. "Seni hayvan!"

Adımlar çınladı. "Denver, seni pislik!" Maddox kükredi ve diğer adamın göğsünü öyle sert itti ki adam yere yığıldı ve sarhoşça güldü, sonra da sessizliğe gömüldü.

Maddox bol kot pantolonunu giymişti ama gömleği yoktu ve botlarının bağcıkları yerde sürükleniyordu. Verandadan gelen yumuşak ışıktaki, göğsünde birkaç dövme olduğunu görebiliyordum; bunlardan biri, göğüs kafesinin üzerinde, ateş püskürten bir kafatasıydı. Gölgeler, kaslı karnının çıkıntılarını kalçalarının V kısmına kadar vurguluyordu.

"Siktir," diye homurdandı Maddox ve başı yana düşmüş, kıkırdamayan Denver'ı tekmeledi. "Göt herif bayıldı ve üstüne işedi." Gözleri kırışarak bana döndü. "Sen iyi misin?"

"Sana ne ki? Beni bir köpek kafesine kilitledin." Gözyaşlarımla savaşıırken sesim genizden geliyordu. Elimi tuttum

Çişimden nasıl kurtulacağımı merak ediyordum. Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyordu.

"Bilmiyorum," dedi soğuk bir şekilde ve gitmek için döndü. "İyi geceler."

"Kafese işedi ve birazını ellerime bulaştırdım," demek için acele ettim, sesimdeki çaresiz notadan nefret ediyordum. Ben asla çaresiz değildim, en azından yabancıların önünde.

"Aptal herif," diye homurdandı Maddox motorcu arkadaşına doğru, o da onu duymamış olacak ki bana, "Sana bir havlu getireyim," dedi.

Döndü ve kulüp binasına giden çakıllı yolda sinsice ilerledi.

Yerde baygın yatan adama baktım ama kıpırdamadı. Birkaç dakika sonra Maddox elinde bir havluyla döndü. Parmaklıkların arasından bana uzattı. Çişin içine düşmemeye dikkat ederek kulübeden atladım ve havluyu aldım. Soğuk ve ıslaktı. Burada kimseye güvenmediğim için kokladım ama sadece deterjan kokusu aldım.

"Su ve sabun, yoksa sana daha fazla sidikli bir havlu vermemi mi bekliyordun?" Maddox söyledi. Sesi gerçekten de gücenmiş gibiydi. Alınmaya ne hakkı vardı ki? Kulübede olan o muydu?

Mırıldanarak ellerimi sildim. "Nereden bileyim? O adam üzerime işemek istedi ve sen de muhtemelen babamın kızı olduğum için bunu hak ettiğimi düşünüyorsun."

Babam birçok insanda nefret uyandırdı ve sadece onun kanını paylaşarak ben de aynı duyguları topladım. Babamın gücü beni insanların acımasızlığından korumuştı, korkuları her zaman nefretlerinden daha büyüktü. Şimdi korumasız kalmıştım.

"Hayır. Esir olman sana pislikmişsin gibi davranılması gerektiği anlamına gelmez. Ben babanı istiyorum, seni değil."

Elimi havluyla ovmaya devam ettim ama kulübenin zemininden gelen çiş kokusu burnumu tıkadı, bu yüzden kendimi hâlâ kirli hissediyordum. "Yani bana pislikmişim gibi davranmamanın yolu köpek kafesi mi?"

"Bu bir kulüp kararıydı."

Merakla başımı eğdim. "Peki beni nerede tutacaktın?"

"Bir bodrumumuz var."

"Kulağa harika geliyor." Havluyu uzattım.

Başını salladı, beni çok kişisel hissettiren bir şekilde izliyordu. "Sende kalsın."

Başımı salladım, sonra çiş birikintisinin etrafından dolaştım ve kulübeye geri tırmandım.

"Herkesin ne zaman ayık olduğuna bağlı olarak sabah ya da belki öğleden sonra birini gönderip burayı temizletirim." Buraya ait olmayan ama güneyli olduğu kesin olan bir aksanı vardı.

"Babam Şimdi size saldırırsa işinin kolay olacağının farkındasınızdır."

"Yapardı ama senin ihtiyarın nerede olduğuna dair en ufak bir fikri bile yok. Bu kulüp binasına daha yeni taşındık."

"Neredeyiz biz?" GeliŐigüzel sordum.

Maddox beni dikkatle izledi ve yavaŐŐa dudaklarında bir gülümseme oluŐarak sağ yanağını çukurlaŐtırdı. "Bazı nedenlerden dolayı sana çok fazla Şey anlatmanın hata olabileceğini düşünüyorum."

"Maddox!" diye seslendi tiz bir kadın sesi.

Maddox içini çekerek çıplak bir kadının el salladığı pencereye baktı.

"Kız arkadaşın onu eğlendirmeni bekliyor," diye mırıldandım.

"Kız arkadaşım değil ama gitmeliyim," dedi. Yerdeki adamı yakaladı ve sürükleyerek götürdü.

Gözümün önünden ve kulağımın dibinden kaybolduğunda titreyen bir nefes aldım. Gözyaşları gözbebeklerime bastırdı. Onları tutacak kadar güçlü değildim.

Karanlıkta oturmuş, etrafımdaki köpeklerin homurtularını, ulumalarını ve havlamalarını dinlerken yanaklarımdan sessiz gözyaşları süzölüyordu. Hava soğuk değildi ama titrememi durduramıyordum. Babamın işinin tehlikeli olduğunu her zaman biliyordum ama her adımımı takip eden korumalara rağmen bu sadece uzak bir tehlikeydi. Artık ölmüŐlerdi. Ya motorcular onları öldürmüştü,

Ya da babam benim kaçırlmama izin verdiklerini öğrendiği anda bunu yapmıştı. Onları suçlamadım. Giovanni beni o kadar kızdırmıştı ki, onunla özel bir konuşma yapmak ve yakamdan düşmesini sağlamak için onları uzaklaştırmıştım. Babam bu şekilde görmezdi. Öfkesinden korumalarımı suçlayacaktı ve ben de ona aksini söyleyecek ve suçu üstlenecek durumda değildim.

Sonunda gözyaşlarımı sildim ve boş gözlerle karanlığa baktım, daha da sarhoş olan motorcuların ara sıra çıkardıkları miyavlamaları dinledim. Sol kulübedeki kocaman köpek kulaklarını dikerek volta atmaya başladı. Yeri tırmaladı ve sonra kıvrıldı. Köpeklerden korkmama rağmen, hayatlarını küçük bir kafeste kilitli geçirdikleri için onlar adına üzüldüm.

Burada ne kadar kalacağım? Belki de babam ve Matteo beni kurtarmak için çoktan yola çıkmışlardı. Öyle olması için dua ettim. O motorcuların benim için ne planladıklarını öğrenmek istemiyordum. Maddox beni üzerime işenmesinden kurtarmış ve bana iyi davranılacakmış gibi davranmış olabilirdi ama şu ana kadar her şey başka bir yönü işaret ediyordu.

Güzelliğim hayatım boyunca bir silahtı, silah ve şiddet olmadan başkalarını korkutmak için bir şeydi, ama şimdi bir sorumluluktuk. Birçok erkeğin gözlerindeki bakışı fark ettiğimde ilk gençlik yıllarımdaydım ve kısa sürede bunu kendi avantajıma çevirmeyi öğrenmiştim, ama şimdi...

Kendime güzel bir ağlama izni verdikten sonra, bu işten canlı çıkmak için güçlü olacağıma dair kendime söz verdim. Babam yapardı.

Beni kurtarmak için her şeyi yapardı ama bunu yaparken onun ve Matteo'nun kendilerini öldürmemesini sağlamalıydım. Bunu onun için kolaylaştıracak bir yol bulmalıydım, hatta belki de kaçmalıydım. Bu motorcular pastanın üzerindeki en parlak mumlar değildi. Kaçabilmek için onları kandırmanın bir yolunu bulmalıydım.

Göz kapaklarım kısa sürede ağırlaştı ama onları şiddetle yanana kadar açmaya zorladım. Köpekler benimkinin yanındaki kulübelerde horluyorlardı, muhtemelen bir sonraki yemeklerinin ben olacağımı hayal ediyorlardı.

Parti sakinleştikten çok sonra evden bir figür çıktı.

Pencere ışıklarının aydınlattığı verandaya yaslanan Maddox'u tanıdım. Motorcular arasında en uzun boylu olan oydu. Ara sıra sigarasının ucu parlıyordu. Gözlerini görmesem bile beni izlediğini anlayabiliyordum. Karıncalanma hissi vardı. Onu ilk gördüğüm kulüpte de hissetmiştim.

Maddox White.

Onun kim olduğunu biliyordum. Babam hayatının karanlık kısımlarını benimle ya da annemle hiç paylaşmazdı, sanki kadın olduğumuz için bunlarla başa çıkamazmışız gibi. Annem bilmek istemiyordu ve ben de daha fazlasını öğrenmek için hiç çaba sarf etmemiştim, çünkü nafile görünüyordu. Bu sadece ilgimi daha da artırır ve asla bu işin bir parçası olamayacağım gerçeğine daha da içerlememe neden olurdu. Yine de New Jersey'de babamın tek başına ortadan kaldırdığı motorcuların hikayesini duymuştum.

eliyle. Gözlerimi ve kulaklarımı her zaman açık tutmaya  zen gösterdim ve bu katliam sosyal etkinliklerde Made Men arasında hala popüler bir konuydu. Çoğu erkek beni etkilemek için etrafımda son derece eğlenceli olmaya  alı tı ından, bu tür hikayeler her zaman kulağıma gelirdi.

Derin bir nefes aldım ve sert duvara yaslandım. Yüksek topu umu tutmaktan parmaklarım acıyordu. Maddox öldürülen motorculardan birinin o luydu. Babamdan gerçekten nefret ediyor olmalıydı, bu yüzden dostlu una daha da az güveniyordum. Şimdiye kadar intikam planlarını düşünmeye  alı mamı tım. Bu beni daha da gererdi ama bundan sonra neler olabileceğine dair net bir genel bakı a sahip olmak, buradan canlı ya da tabut içinde kaçmak arasındaki fark anlamına gelebilirdi.

 l me ne kadar yakın olduğumu fark ettiğimde nabzım hızlandı. Hayatım boyunca g venli ime yönelik olası bir tehdit Demokles'in kılıcı gibi ba ımın üzerinde sallanıp durmuştu ama bu hep soyuttu, hiçbir zaman elle tutulur bir şey olmamıştı. Şimdi babamın endişeleri gerçeğe d n  m  t  ve beni her zaman sıkı koruma altında tutma ısrarından duyduğum rahatsızlık bana çocukça ve safça geliyordu. Belki de beni Amo'ya yaptığı gibi benzer bir şekilde hazırlaması, dünyamızın tehlikelerini bana gerçekten göstermesi iyi olurdu. Şimdi çok az hazırlıkla onlarla karşı kar ıyaydım.

Bu adamlar babamı istiyorlardı ama onu elde etmek için bana zarar vermekten kesinlikle  ekinmeyeceklerdi. Hayatımda hiç yara almamı tım. A ırba lı kalabilmek için dua ettim.

İşkenceyle karşı karşıya kalsam bile. Ailemi gururlandırmak istedim. Bu motorcular Vitiello ismini lekelemek istiyorlardı ama onları engellemek için elimden geleni yapacaktım. Babamın benim için istediğinden daha fazlasına sahip olduğuma güvenmeliydim.

Hiç silahım yoktu ama bir tane vardı. Amo her zaman bakışlarımın ölümcül olduğunu söylerdi. Haklı olduğunu kanıtlayabileceğimi ummalıyım.

Chapter *Seven*

Beynimi kemiren derin yorgunluğa rağmen, kulüp kardeşlerim alkolün neden olduğu uykularına yenik düştükten çok sonra bile uyuyamadım. Sonunda denemekten vazgeçtim ve geceyi verandada, Marcella'nın kulübedeki kambur gölgesini izleyerek, onun da gözlerini benden ayırmadığını hissederek geçirdim. Arada bir baykuş ötüşü ya da rakun kavgası huzurlu sessizliği bozuyordu. Nöbetimin nedeninin sadece küçük bir kısmı, amcamın adamlarından hiçbirinin esirimize el sürmediğinden emin olmaktı, özellikle de Denver lanet bir hayvan gibi davranıp Marcella'nın kafesine işedikten sonra. Diğer neden ise Marcella Vitiello ve onun aracılığıyla babası hakkında daha fazla şey öğrenmek istememdi. Vitiello ismi uzun zamandır hayatıma musallat olmuştu.

Aile hakkında daha fazla bilgi edinme fırsatının kaçmasına izin vermek aptalcaydı.

Güneşin ilk puslu ışıkları ağaçların tepesinden görüldüğünde sigaramı kül tablasına attım ve verandadan uzaklaşıp kulübelere doğru yöneldim. İçten içe Pamuk Prenses'ten uzak durmam gerektiğini biliyordum. Birincisi, ona Pamuk Prenses diyordum ve ikincisi, onu düşünmeden edemiyordum.

Bacaklarını göğsüne doğru çekmiş, çenesini dizlerinin üzerinde kavuşturduğu kollarına dayamış bir halde köpek kulübesinin tepesinde oturuyordu. Gözleri cam gibi ve kırmızıydı. Ağlamış olmalıydı. Hava göremeyeceğim kadar karanlıktı. Gözyaşlarını düşünmek beni rahatsız etti. Marcella bir kafese kapatıp cehennemi yaşatmak istediğim kişi değildi. O sadece çok daha büyük bir av için yemdi.

Yüksek topuğu yanındaki kulübeye dayanmıştı. Kova ondan olabildiğince uzak bir köşeye itilmişti. Ama çelik gibi bir iradeye sahip olsa bile, bedeninin ihtiyaçları gece boyunca galip gelmiş olmalıydı. Kulübenin ahşabı Denver'ın sidiğinin vurduğu yerde daha koyu bir renk almıştı.

Beni fark ettiğinde doğruldu ve bacak bacak üstüne atarak oturdu, sırtı dimdikti. Bluzu kırıışmış, pantolonu kir içindeydi ama yine de olması gerektiği gibi görünmeyi başarıyordu. Kahretsin. Bu kız hâlâ umursamaz ve lanet olası bir köpek kulübesindeki lanet olası bir sosyete kızı gibi görünmeyi başarıyordu.

Köpekler sızlanıp kafeslere zıplıyor, yemek için can atıyorlardı. Ama bu Gray'in işiydi, benim değil. Dün geceki partimizden dolayı akşamdan kalma olduğundan şüpheleniyordum. Daha sonra her şeyi temizlemesi için adaylardan birini gönderecektim.

Kafeslerin önünde durdum ve tek kelime etmeden birkaç dakika boyunca içerideki kıza baktım. Ne yazık ki, Marcella sadece bana baktı ve varsa rahatsızlığını gizledi. "Gözlerin kıpkırmızı. Ağladın mı?"

"Gözlerim kırmızı çünkü bütün gece uykuyla savaştım. Etrafta bu kadar iğrenç hayvan varken gözlerimi kapatmayacağım." Vurgulama için durakladı. "Köpeklerden bahsetmiyorum bile."

Gülümsedim. "Hakaretlerin beni incitiyor." İşeme yerlerinden uzak durmaya dikkat ederek zarif balet ayaklarıyla kulübeden kaydı ve ayakkabısını aldı. Ayakkabısını yanından ayırmama konusundaki ısrarı karşısında şaşkınlığımı bastırmak zorunda kaldım.

"O topuklular ne kadar pahalı olursa olsun, ikinci ayakkabıyı aramaya gitmeyeceğim. Nasıl görüldüğün de kimsenin umurunda değil. Yakın zamanda süslü ayakkabılara ihtiyacın olmayacak." Kızın yırtık kıyafetleriyle bile seks bombası gibi görüldüğünden bahsetmiyorum bile. Muhtemelen patates çuvalının içinde de manken gibi görünürdü.

Marcella sırtarak bana doğru geldi, kalçaları büyüleyici bir şekilde bir o yana bir bu yana sallanıyordu, sonra parmaklıklara yakın bir yerde durdu. Dün gece onu yakaladığımda

Denver kulübeye işerken, bir an için kibirli maskesinin arkasını görmüştüm ama şimdi ifadesi yine çelik gibiydi.

"Beni süzüp durmana bakılırsa önemsiyorsun. Bütün gece seni düşündüm..."

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne kadar sikilebilir olursan ol, seni hızlı bir sikiş için bırakmayacağım. Ama iyi denemeydi."

Dudakları inceldi. "Seninle sevişmektense o köpeklerle bir kulübede uyumayı tercih ederim. Ama bunu çok düşündüğünüzü söyleyebilirim."

Gözlerinde o kadar büyük bir kibir vardı ki, kapıyı iterek açma ve onu susturmak için kendime doğru çekme dürtüsüne direnmek zorunda kaldım.

"Sabah erkenden, seni daha önce nerede gördüğümü fark ettim. Birkaç hafta önce kulüpte. Tüm erkeklerin yaptığı gibi beni izledin, sanki benimle bir gece geçirmek için sol böbreğini satacakmışsın gibi."

Kıkırdayarak bir bar kaptım. "Lanet olsun, çok kibirlisin. Seni izliyordum çünkü seni kaçırmak için bir fırsat arıyordum."

Marcella parmaklarımın altındaki çubuğu kavradı, öne doğru eğilerek yüzlerimizi çok daha yakınlaştırdı. İpek bluzunun üst düğmeleri kopmuş, göğüs dekoltesini ve göğüslerinin baştan çıkarıcı kabarıklığını görmemi sağlamıştı. Bakışlarımı kaçırdım ama onun ruhumu parçalayan gözleriyle karşılaştım. Daha önce hiç onunki kadar mavi ama etrafında daha koyu bir halka olan gözler görmemiştim, hiç bu kadar kusursuz bir ten görmemiştim, neredeyse

özellikle siyah saçlarına karşı inci gibi parlıyordu. Sanki bir peri masalından fırlamış gibiydi. Çok kirli, yetişkin bir peri masalından. Gerçekten de Pamuk Prenses.

"Ama gözlerini benden alamamanın nedeni bu değil. Yüzündeki ifadeyi biliyorum. İstedğin kadar inkar edebilirsin ama eminim o günden sonra benimle ilgili fanteziler kurmuştur."

Keşke yanılıyor olsaydı. Ama kız haklıydı. O kadar güzeldi ki, tuvalete erişimi olmayan bir kulübede geçirdiği bir geceden sonra bile, kulüp binasındaki süslü püslü kızları lağım faresi gibi gösteriyordu. "Güzelliğin seni buradan çıkarmayacak, kurtarmayacak."

Sanki daha iyisini biliyormuş gibi, sanki kurtulacağından kesinlikle eminmiş gibi gülümsemesi genişledi.

"Eğer umduğun buysa, baban bile burayı bulamaz. O seni kurtaramaz," diye devam ettim.

"Babam beni kurtaracak. Yoluna çıkan herkesi öldürecek. Her erkeği, her kulüp kızını, hatta küçük kardeşini bile. Onları yapabildiği kadar vahşice öldürecek ve babam vahşet söz konusu olduğunda en yetenekli adamdır Maddox. Hepsinin ayaklarının dibinde kan kaybından ölmesini, bağırsaklarının konfeti gibi yere saçılmasını izleyeceksin. Gray ölecek ve hayatının son anlarında onun çığlıklarını dinleyecek ve bunu ona ve kendine yaşattığın için suçluluk duyacaksın."

Sözleri beni şaşırttı, özellikle de sözlerindeki şiddet ve sertlik. Bu kız hiç de

Hayatın kirli yanlarından çekinirdi ama benim gördüğüm gibi kan ve ölüm gördüğünden şüpheliydim.

Sözleri onun gerçekten ne kadar dikkatli olduğunu da ortaya koyuyordu. Marcella bizi bir an için bile olsa etkileşim halinde gördüğünde Gray'e karşı çok korumacı hissettiğimi anlamıştı ve onun için endişelenmemden faydalanmaya çalışıyordu. İyiydi ve tahmin ettiğimden çok daha tehlikeliydi. Birden fazla nedenden ötürü onun yanında dikkatli olmam gerekiyordu.

"Her şeyi bildiğini sanıyorsun, değil mi? Ama bilmiyorsun Pamuk Prenses," diye homurdandım. Marcella'nın kaşları yukarı doğru seğirdi. "Babanın ne kadar yetenekli olduğunu biliyorum. Sen sadece hikâyeleri duydun ama ben onu iş başında gördüm. Ben daha küçük bir çocukken babamı ve adamlarını parçalayıp derilerini yüzüşünü izledim. Baban lanet olası bir manyak gibi cesetlerini parçalamaya devam ederken ben onların kanları içinde diz çöktüm. Altıma işedim, beni bulup öldürecek diye çok korktum. Hala kabuslarımda çığlıklarını duyuyorum. Ve sen bana babanın neler yapabileceğini bilmediğimi mi söylemek istiyorsun?"

Sözlerim ilk kez onun soğuk ve güzel maskesini kırdı. Yüzü önce farkındalıkla, sonra anlayışla ve daha da kötüsü şefkatle yumuşadı.

Yüzünün yumuşak açılarını görmek mideme bir yumruk gibi indi.

Hikayeleri duymuştum, olayların sayısız versiyonunu. Hikayeyi babamın adamları anlattığında, babamı ve yaptıklarını sanki insanüstü biriymiş gibi yüceltiyorlardı. Eğer yabancılar benim yanımda hikayeleri kısık sesle fısıldarlarsa, onların sözleri bile hala saygı ve hastalıklı bir hayranlıkla çınliyordu. Bu hikayeyle her karşılaştığımda gurur duyardım. Şimdi hayatımda ilk kez gurur duymuyordum. İlk kez madalyonun diğer yüzünü, çok kanlı ve acı bir gerçeği gördüm.

Maddox'un sözleri acımasızcaydı ama mavi gözlerinde anının getirdiği acıyı görmüştüm. Küçük bir çocuk için babasının öldürölmesini izlemenin ne kadar korkunç olabileceğini hayal etmek bile istemiyordum, özellikle de böylesine acımasız bir şekilde.

Beni kaçıran adama acımak istemediğim için duygularımı maskeledim. Çocukken maruz kaldığı zulüm, şimdi yaptıklarını haklı çıkarmazdı. "O zaman mantıklı ol ve babam seni ele geçirmeden önce beni serbest bırak," dedim.

Maddox parmaklıklardan geri çekildi. "Hayatım boyunca babanı öldürme fırsatını bekledim. Hiçbir şey bunu elimden alamaz. Hiçbir şey."

Maddox'un gözlerinde en ufak bir şüphe yoktu. Planını uygulayacaktı ve tüm kulüp onu destekliyor gibiydi. Babamın ölümü onların tek hedefiydi. Hiçbir şeyden çekinmezlerdi. "Yani motorcu arkadaşların sen intikamını alabilesin diye ölmeye razı mı?"

"Bu sadece benim intikamım değil. Her birimiz intikam için yanıp tutuşuyoruz. Baban bütün bir bölümü öldürdü. Amcam kardeşini kaybetti. Hesap kapanmadan hiçbirimiz rahat etmeyeceğiz ve hepimiz bunun için ölmeye hazırız."

"Yapacaksın," dedim omuz silkerek, emin olmasam bile eminmişim gibi konuşarak. Babam güçlüydü ama benim söz konusu olduğum durumlarda düşünmeden hareket edebilirdi. Ailesine olan sevgisi dışında herhangi bir zayıflığı yoktu. Hayatım söz konusu olduğunda mantığını dinlemezdi. Ve annem, o çılgına döndüğünde genellikle onu ikna edebilen kişi, muhtemelen sağlıklı düşünecek durumda değildi.

"İntikam zaman ve enerji kaybıdır," diye yalan söyledim.

Maddox ukalaca gülümsedi. Düz, beyaz dişleri ve hoş kokusu karşısında şaşırdığımı itiraf etmeliydim. Nedense motorcuları hep biraz pasaklı, yıkanmamış saçlı, kokuşmuş kasklarından keçeleşmiş ve sarıya çalan dişleri olan kişiler olarak hayal etmiştim. Saçları bile ipeksi ve pürüzsüz görünüyordu.

gözlerinin içine düştü. Daha önce de fark ettiğim bir alışkanlıkla gözlerini geri itti.

"Dişlerini bu kadar beyaz tutmak için çamaşır suyu mu kullanıyorsun? O kadar sigara içiyorsun, güzel dişlere sahip olmanın tek yolu bu gibi görünüyor."

Maddox inanmayan bir ifadeyle başını salladı ve bir kıkırdama patlak verdi. "Kahretsin, babanın can düşmanı tarafından esir tutulurken birinin dişlerini ancak sen düşünebilirsin."

Parmaklıklara yaslanmıştı ve onu düşmanım ve tutsağım olarak değil, bir kulüpte tanışmış olabileceğim bir adam olarak görmeye çalıştım. Dövmeleri ve Famiglia kökenli olmaması nedeniyle o zamanlar sınırların dışında olurdu ve bu yüzden ona şimdi baktığım gibi ikinci bir bakış atmazdım ama keskin açılı yüzü, mavi gözleri ve uzun, kaslı gövdesiyle göze zor gelmiyordu. Koyu renk kot pantolonu, beyaz tişörtü ve siyah deri kesimi gerçekten işine yarıyordu, ben hiçbir zaman rahat görünümünden hoşlanan bir kız olmasam bile.

Elimdeki tek kozu, en iyi silahımı kullanarak oynamak, onunla imkansız olmazdı. Başka bir motorcu olsaydı, hayatım tehlikede olsa bile onlarla flört etmemi sağlayamazdı. Ama Maddox'la.

Beni gördüğü ilk andan beri beni süzüyordu ve bu sadece esir alan-esir alan şeklinde değildi. Bir erkeğin arzusu, en azından uzaktan aşına olduğum bir şeydi. Maddox da beni arzuluyordu. İntikam kadar değil. Henüz değil.

"Yapabileceğim başka bir şey yok," dedim, sesim daha az düşmanca, daha yumuşak ve neredeyse şakacıydı.

"Ağlayabilir ve merhamet için yalvarabilirsin."

"Bu bir şeyi değiştirir mi?" Kuru bir sesle sordum. "Hayır."

"Zamanımı boşa harcamayı sevmem," dedim. "Hayat zevk aldığımız şeyleri yapmamak için çok kısa..."

Gülümsedi, yanağında gerçekte bir gamze değil, bir yara izi belirdi. "O zaman neden benimle flört ederek zamanını boşa harcıyorsun, şımarık prenses? Belki benim bir hayvan olduğumu düşünüyorsun ama şovu benim sikim yönetmiyor. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Hayali bir şapka taktı ve parmaklıklardan geri çekildi, gülümsemesi azaldı ve gözleri daha dikkatli hale geldi. "Ayaklarınızı sabit tutun ve kulüp kardeşlerimle flört etmeyin, pazarlık ettiğinizden daha fazlasını alabilirler. Ama başını öne eğmezsen, kısa süre sonra saçının teline zarar gelmeden evine dönersin. Mirasınız, babanızın ölümü üzerine gözyaşlarınızı kuruttuktan sonra alışveriş gezileriyle dolu bir hayatı garanti edecek."

Öfkemi bastırdım. "Babamın ölümünün, babanı kaybettiğin için döktüğün gözyaşlarını kurutacağını mı sanıyorsun?"

Gözlerini kısmıştı. "Babamı kaybetmekle kalmadım, olabilecek en barbarca şekilde benden koparıldı."

"Ve barbarlık yaparak kendinizi daha iyi hissedeceğinizi sanıyorsunuz."

"Bu daha iyi hissetmekle ilgili değil, intikamla ilgili."

"Ama babamı öldürürseniz, ona zarar vermezsiniz. Babam ölümden korkmaz. Eğer intikam almak istiyorsan, onun sana zarar verdiği gibi sen de ona zarar vermelisin."

"Peki ona nasıl zarar verebilirim?"

Acı acı gülümsedim. Maddox gerçekten intikam almak istiyorsa bana zarar vermeliydi. Geçmişte işlediği günahın bedelini ben ödersem babam çok acı çekerdi.

Maddox başını eğdi. "Sanırım seni incitmek işe yarayacaktır."

Hiçbir şey söylemedim. Burada ne yaptığımdan gerçekten emin değildim. Bir an önce serbest kalmak istiyordum ama babamı tanıyorsam, benim karşılığında hiç tereddüt etmeden kendini teslim ederdi.

"İstediğimiz kişi sen değilsin. Sana zarar vermekle hiç ilgilenmiyorum. Bunun bedelini baban ödeyecek, sen değil." Sözler kesin gibiydi.

"Eğer babamı öldürür ve ölümüne sebep olmanın suçluluğuyla yaşamama izin verirsiniz, onun günahlarının bedelini öderim."

"Ama babana acı çektirmek için sana zarar veririm, onun günahlarının bedelini de ödersin, sadece daha acı verici bir şekilde."

"Sanırım her iki şekilde de ödeyeceğim," dedim usulca. "Ama yanılıyorsun, fiziksel acı daha acı verici olmaz."

"İkisini de yaşamadığınız sürece emin olamazsınız."

"Sanırım yakında öğreneceğim."

"Burada olduğun sürece fiziksel acı çekmeyeceksin ama babanın ölümüne sebep olmanın acısını senden esirgeyemem," diye mırıldandı. Başparmaklarını kot pantolonunun ceplerine soktu. "Belki de onun için planladığımız şeyi hak ettiğini bilmek bir teselli olur."

Zihnim korkunç ayrıntıları hayal ettikçe midem bulanıyordu. "Maddox," dedim sessizce. "Senin ve onun gibi adamlar her zaman ölümü hak eder. Bir noktada, karşılıklı öldürmeler durmak zorunda. Eğer babamı öldürürsen, ağabeyim ve amcalarım intikam almak isteyeceklerdir."

Matteo babamı severdi, Romero ise Luca'ya saygı duyardı ve neredeyse onun kardeşı gibiydi. Her motorcu acı bir son bulana kadar rahat etmeyeceklerdi.

"İntikam için yaşıyorum."

"Sadece intikam arzusuyla dolu bir hayat anlamsız gibi görünüyor."

"Benim için yeterli."

"Kulüp kardeşlerin ve amcan, benim ailemin babamın yasını tuttuğu kadar derin bir yas tutacak mı? Seni tüm kalbiyle sevdikleri için seni bu kadar derinden özleyen olacak mı?"

Bana sert bir gülümseme verdi. "Korkarım daha fazla gevezelik için zamanım yok. İyi günler dilerim."

Cevap vermeyerek bana beklediğim cevabı verdi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Veda etmek için başını eğdi ve başka bir şey söylemeden arkasını döndü. Kesinlikle zayıf bir noktastndan vurmuştum. Verandadaki hareketlilik gözlerimi içeri çekti. Maddox'tan çok daha yaşlı, omuzlarına kadar uzanan siyah-gri saçlarıyla başka bir motorcu beni izliyordu. Gözlerindeki bakışla tüylerim diken diken oldu.

Maddox kulüp binasına girerken onun yanından geçti ve ona bir şeyler söyleyerek adamın bir an için gözlerini benden kaçırmamasına neden oldu.

Ama ertelemem kısa sürdü. Çok geçmeden açgözlü bakışları bana döndü ve Maddox gitmişti. Sadece sözlerimin onu uzaklaştırmamış olmasını umabilirdim. Bunu sağ salim atlatmak için en iyi şansımın o olduğuna dair bir his vardı içimde.

Chapter *Eight*

Cody ava çıkmış bir kurt gibi kulübeleri gözlemlemeye devam etti. Gözlerini Pamuk Prenses'e dikmiş, kolay bir kedi seziyordu. Rızanın ne demek olduğunu hiç anlamamıştı.

Verandada onun yanında durdum. "Vitiello'nun kızına salyalarını akıtmaktan daha önemli işlerin yok mu senin?"

Alay etti. "Sabahımın yarısını o amcıkla dedikodu yaparak geçirmiyorum."

"Esirimiz elimizdeyken ondan bilgi toplamaya çalışıyorum," diye yalan söyledim. Asıl plan buydu ama ne zaman onun yanında olsam, özenle hazırlanmış planlar buharlaşıyordu.

"Ne tür bir bilgi? O pis ağzına ne kadar penis alabilir?"

"Sadece ondan uzak dur. İkimiz de biliyoruz ki aletinin kendine ait bir hayatı var."

Eve girdim ve hemen vahşi bir partinin kokusuyla karşılaştım. Dışarıda temiz havada geçirdiğim saatlerden sonra bu koku beni neredeyse bayıltacaktı. Gray bir buz kovaşına kusmuş, bir başkası da bira şişesine işemişti. Bir düzine terli bedenin kokusuyla karışan bu koku güçlü bir karışımdı.

Earl'ü çoktan kalkmış ve toplantı masamızdaki sandalyesine oturmuş, purosunu tütürürken buldum. Onlarca yıllık eğitimden sonra içkisini oldukça iyi tutabiliyordu. Masanın üzerinde yarı çıplak bir kız yatıyordu, derin bir uykundaydı.

"Partiden erken ayrılmışsın," dedi ağzındaki dumanı çıkarma zahmetine girmeden.

"Hayatım boyunca yetecek kadar parti verdim ve hala kutlama yapmak için bir nedenimiz olduğunu düşünmüyorum."

"Ben senin yaşındayken bir partiye ya da amciğa hayır diyemezdim."

"Yani değişen bir şey yok," dedim sırtarak.

Kıkırdadı, sonra öksürdü ve sonunda purosunu çıkardı. "Sürtük ne dedi? Ağladı mı ve onu bırakman için yalvardı mı?"

Başımı salladım. "O çok gururlu. Düşündüğümde daha fazla babasına çekmiş."

Earl'ün ifadesi karardı. "Bu Vitiello kibrini ne kadar sürdüreceğini göreceğiz."

Earl'ün ses tonundaki bir şey beni tedirgin etti. Eğer birinden hoşlanmıyorsa, gerçekten hoşlanmıyorsa, o kişi ondan uzak dursa iyi olurdu.

"Vitiello'dan kızına karşılık kendisini takas etmesini ne zaman isteyeceksin? Bu işi bitirmek ve sonunda Vitiello'nun kendisini ele geçirmek istiyorum."

Earl tepki vermedi, sadece gözlerini kısarak elindeki puroya baktı.

"Plan hâlâ bu, değil mi?" Kaçırılma konusundaki ilk isteksizliğimden sonra Earl, Marcella'yı mümkün olduğunca kısa süre tutmamız konusunda ısrar etmişti. Şimdi yine düşünme şapkasını takmış görünüyordu ve bu asla iyi bir şey değildi.

"Öyle ama bu çok kolay olur ve Vitiello'ya vermek istediğim son şey de bu, kolay bir çıkış yolu. Onu gerçekten parçalara ayırmadan önce duygusal olarak acı çekmesi gerekiyor."

Luca Vitiello'nun herhangi bir şekilde acı çekmesini istemeyecek son kişi bendim. Çocukluğumu mahvettiği için mümkün olduğunca çok acı çekmesi gerekiyordu.

"Birçok badire atlattık ama yolumuza devam etmeliyiz yoksa yine dayak yeme riskiyle karşı karşıya kalırız. Eminim ki

Kızını elimize geçirdiğimizi öğrendikten sonra zaten çok acı çekti."

"Bir gece. Sen buna çok acı çekmek mi diyorsun? Benimle yaşadığın ilk üç ay boyunca her gece altına işedin. Acı çekmek budur, Mad. Bırak Vitiello biricik kızının hayatından korktuğu için altına işesin. Sürünerek geldiğinde, kızını onunla takas edebilir ve ona ölene kadar işkence edebiliriz."

Earl'ün sesi tartışmanın onun için bittiğini açıkça ortaya koyuyordu ve bir katır kadar inatçı olduğu için konuşmaya devam etmenin boşuna olduğunu biliyordum.

Bir adamın çığlığı duyuldu, ardından küfürler ve Marcella'nın acı çığlığı geldi.

"Şimdi ne olacak?" Earl sinirli bir şekilde mırıldanarak sandalyesinden kalktı ama ben çoktan odadan çıkmaya başlamıştım.

Hışımın evden çıktım, gözlerim gürültünün geldiği kulübelere kaydı. Köpekler fırtına gibi havlıyor, kafeslere doğru zıplıyorlardı ama benim gözlerim Marcella'nın kafesine takıldı. Cody içerideydi, Marcella'yı kolundan tutmuş sallıyordu.

Marcella'nın suratına öyle sert bir tokat attı ki Marcella bir çığlık atarak yere düştü. Patika yoldan kafese doğru ilerledim ve kolundan tutarak ona tekrar vurmasını engelledim.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Homurdandım.

Marcella yere oturmuş, kıpkırmızı olan yanağına dokunuyordu. Dudaklarını birbirine bastırışından gözyaşlarıyla savaştığını anlayabiliyordum.

"Cevap ver bana," diye tısladım ve Cody'yi salladım.

Tutuşumdan kurtuldu ve saç çizgisindeki bir kesikten dolayı bolca kanayan başının yan tarafını tuttu. Ona tekrar saldıracakmış gibi bir hamle yaptı ama ben onu parmaklıklara doğru ittim.

"Burada ne oldu?"

Neden kimse bana cevap vermiyordu?

"Orospu bana lanet olası ayakkabısıyla saldırdı," diye öfkelenildi Cody.

İşaret parmağını kirli zemindeki yüksek topuklara doğru takip ettim ve neredeyse gülmeye başlayacaktım.

"O bir Louboutin, herhangi bir ayakkabı değil," dedi Marcella kibirle, hâlâ yanağını tutuyordu ama artık ağlamaya yakın görünmüyordu.

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tam olarak iki çift ayakkabım vardı.

Ona ölümcül bir bakış gönderdim. "Çeneni kapasan iyi edersin."

Cody kinci bir pislikti. Onu kıskırtmak sadece onun hayatını değil, benim hayatımı da zorlaştıracaktı, eğer bu işten yara almadan çıkmasını istiyorsam. Earl verandada durmuş olanları izliyordu. Onun amacının ne olduğundan emin değildim, bu yüzden muhtemelen Marcella'yı

Güvende. En büyük düşmanımın çocuğunu koruma görevinin bana düşmesi ironikti.

"Onun kafesinde ne yapıyordun?"

"Onu beslemem gerekiyordu. Bana sorarsanız o amcık yemeği hak etmiyor."

"Kimse sana sormuyor, Cody. Bir dahaki sefere gözünü oymadan önce dikkatini versen iyi edersin," dedim ona. "Ya da daha iyisi, bırak yemekleri ben ya da Gray halledelim."

Cody'nin ondan uzak durmasını tercih ederdim. Eninde sonunda o çirkin aletini pantolonunun içinde tutamayacaktı. Böyle bir şeyi günahlar listeme eklemek istemiyordum.

Cody kafesten çıkarken başını ovuşturarak, "Her neyse," diye mırıldandı. Marcella'ya attığı son bakış bana daha uykusuz geceler geçireceğimi söyledi. Hakaretler mırıldanarak uzaklaştı.

Earl, Cody'ye başını salladı. Onun onaylamaması Cody'nin Marcella'ya onu küçük düşürdüğü için ödeşme arzusunu artıracaktı.

Marcella'ya döndüm. Bluzunun bir düğmesi daha kopmuştu ve tıpkı ayakları gibi kir içindeydi ama gözlerindeki ifade onu ilk gördüğüm andaki kadar gururluydu. Ona elimi uzattım ve beni şaşırtarak hiç tereddüt etmeden elimi tuttu. Onu ayağa kaldırdım. Bana karşı tökezledi ve bunun bir kaza olup olmadığından tam olarak emin değildim. Onu hemen itmek yerine, bir an için göğsüme bastırdığı göğüslerinin verdiği hissin tadını çıkardım.

Yüzünü. Omuzlarından tutarak onu geriye doğru ittim. "Acıyor mu?" Kırmızı yanağını işaret ederek sordum.

Omuz silkti. "Motorcu arkadaşının durumu daha kötü. Sanırım kafasındaki son beyin hücrelerini de ben çıkardım."

"Belki de biri seni yere düşürmeden önce o yüksek atından inmелisin. Buradaki herkes şımarık prensesi kırmaya hevesli. Bir daha böyle davranmadan önce bunu aklından çıkarma."

"Babam yakında beni kurtaracak. Eminim peşinde sadık takipçilerinden oluşan bir orduyla çoktan yola çıkmıştır. Ve beni kırmanın zor olduğunu göreceksiniz," dedi basitçe.

Babasının onu kurtaracağına olan mutlak güveni beni yanlış yola sürükledi. Babasına olan mutlak güveni beni öfkелendirdi. Ondan şüphe etmesini, nefret etmesini istedim. New York prensesi soğuk yüzünde bir çatlak oluşmasını istedim. Bu yönü babasına çok fazla benziyordu.

Sırıttım. "Belki de henüz kimse seni kırmaya çalışmadığı içindir, Pamuk Prenses." Üzerine çıkıp kokusunu içime çekene kadar tekrar yaklaştım. "Lanet olası babanın inşa ettiği koruyucu duvarların ardındaki bir kalede büyüdün."

Kahretsin, bir yanımla onu kırmak istiyordu ama diğer yanımla onun hakkında daha fazla şey öğrenmek, onu kendi tarafıma çekmek istiyordu. Zaten kadınları kırmak bana göre değildi. Öte yandan Cody ve diğer birkaç erkek bunu eğlenceli bulabilirdi.

Marcella sadece beni izledi ama gözlerinde bir tedirginlik vardı. Söylediklerimin doğru olduğunu biliyordu. Çok korunaklı bir hayatı olmuştu. Şimdiye kadar karşılaştığı tek sorun ayakkabılarının elbisesine uymamasıydı. Ben çok farklı bir dünyadan geliyordum, kan ve acıyla dolu bir dünyadan.

"Beni kırmak mı istiyorsun Maddox?" Marcella sordu ve adımı söyleme şekli, dilinin her heceyi okşaması tüylerimi diken diken etti. Hay sikeyim. Daha önce hiçbir kadın tüylerimi diken diken etmemişti.

Mavi gözleri ruhuma gömülmüş, kazıyor ve arıyor gibiydi. "Oldukça meşgulüm." Geri çekildim ve ayakkabıyı elime aldım. "Korkarım serbest bırakılana kadar buna el koymak zorundayım. Yine de, eminim evde etkileyici bir koleksiyonunuz vardır ve bir çiftini bile kaçırmazsınız."

"Ne zaman serbest bırakılacağım?"

Kafesten çıktım ve kapıyı kapattım. "Baban kendini teslim etmeye hazır olduğunda." Gerçeği bilmesine gerek yoktu. Belki de sonunda babasından nefret etmeyi öğrenecekti, eğer onun kendisi için kendini sunmaktan çekindiğini düşünürse.

"Üzerimi değiştirmem için kıyafet ya da yıkanmam için fırsat verecek misiniz?"

Başımı salladım. Beni bilerek kızdırmaya çalışıp çalışmadığından emin değildim. "Daha sonra bir kova suyla birini gönderirim. Ama kızlardan hiçbirinin kulübede kıyafetlerinin mahvolmasını isteyeceğini sanmıyorum."

"Muhtemelen burada çıplak oturmamı tercih ederdin," diye mırıldandı.

"Hayır," dedim ve yalan da söylemiyordum, çünkü Marcella'yı çıplak görmenin beynimi gerçekten ihtiyacım olmayan bir şekilde karıştıracağını hissediyordum.

Bisikletimden indim. Marcella üç gün önce geldiğinden beri bisikletimi hep tepenin aşağısına park ediyordum, böylece kulübelerin önünden geçip onu görebiliyordum. Gördüğüm şey beni duraksattı.

Bluzu yırtılmıştı. Şu süslü, transparan kollardan birinin ipliği sallanıyordu. Bu sabah koşumdan önce kesinlikle böyle bir şey olmamıştı. Lanet olsun. Earl neden silah ve uyuşturucu depolarımızı kontrol etmemde ısrar ediyordu ki?

Ona doğru bir adım attım, nabzım çoktan hızlanmıştı. "Ne oldu?"

Marcella çırpılmış yumurta kasesini karıştırdı. Neden yemediğini anladım. Çoktan yenmiş gibi görünüyorlardı.

Sanki neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi, "Birinin yemek kursuna gitmesi gerekiyor," dedi. Beni çileden çıkaracak bir yeteneği vardı. Kapının kilidini açtım ve Marcella'nın vücuduna ince bir gerginlik girdi. Bunu daha önce de fark etmiştim ve her zamanki gibi beni rahatsız etmişti.

Yırtık kolunu işaret ettim. "Ne oldu?"

Sonunda kâsedden başını kaldırıp baktı. Cody'nin ona attığı tokattan dolayı yanağı hâlâ hafifçe şişmişti ve bu görüntü hâlâ öfkemi artırıyordu.

"Cody varlığını kabul etmememden memnun değildi, bu yüzden kendini açıkça belli etti."

Aptala karşı hissettiğim öfke saldırısına karşı dişlerimi sıktım. Her zaman sataşacak birine ihtiyacı vardı, tercihen de bir kadına. "Tam olarak ne yaptı?"

Marcella gözlerini o değerlendirici tavırla kısmıştı. "Neden umursuyorsun ki?"

"Sen babana karşı elimizdeki kozsun. Kimsenin kaldıraca zarar vererek planlarımı bozmasına izin vermeyeceğim."

"Flaş haber: kaldıracı daha önce de hasar gördü." Yanağını işaret etti. "Ve kolumu yırtmanın Cody'nin yapacağı son şey olacağından şüpheliyim. Bundan çok hoşlanıyor gibi görünüyor." Olabilecek hiçbir şey onu zerre kadar ilgilendirmiyormuş gibi küstah ve soğukkanlı görünmeye çalışıyordu ama sesinde, soğukkanlılığının bir maskaralık olduğunu ele veren ufak bir titreme vardı.

"Cody bir daha saçının teline bile dokunmayacak. Bundan emin olacağım."

"Son uyarınız istenilen etkiyi yaratmadı. Amcanız da mallara zarar vermeyi umursamıyor gibi görünüyor."

Bu doğrudu. Earl'ün Marcella'nın fiziksel sağlamlığıyla ilgili endişesi, onun

Vitiello'ya onun güvenliği için işkence etmek ve teslim olması için şantaj yapmak.

Telefonum çaldı. Açtım. Arayan Leroy'du, eski kulüp binamızda nöbet tutmak için görevlendirilen adaylardan biriydi. Nefes alış veriş i sertti. "Mad, her şeyi yakıp yıkmış lar." Kelimeleri birbiri üzerine yuvarlanıyordu, korku doluydu.

"Yavaş ol, kim neyi yaktı?" Yine de ne olmuş olabileceğine dair bir fikrim vardı.

Marcella tabağını bıraktı ve ayağa kalktı. Çok fazla şey öğrenmesine izin vermenin iyi bir fikir olmayabileceğini fark ettim. Tespit edebileceğimiz herhangi bir implantı olmasa bile, herhangi bir bilgi kırıntısını bize karşı kullanacak kadar zeki olduğuna dair bir his vardı içimde.

Leroy'un saçmalıklarını dinleyerek kulübeden çıktım ve Marcella'nın bariz hoşnutsuzluğuna rağmen kulübeyi tekrar kilitledim. Korktuğum gibi, Vitiello önceki kulüp binamızı yakmış tı -ki o da gizli bir yerdeydi ve tespit edilmesi kolay değildi. "Güvende misin?" Müstakbel adama sordum.

"Bilmiyorum. Birkaçı beni takip etti ama onları atlatmış olmalıyım. Artık onları görmüyorum."

"Protokolü biliyorsun. Kimsenin sizi takip etmediğinden kesinlikle emin olana kadar buraya gelmeyin. O zamana kadar geçiş yollarından birinde kal." Yaşlı bir kadına gitmek çok riskli olurdu ve güvenli evlerimizin gerçekten güvenli olduğundan emin olana kadar onlardan da uzak durması gerekiyordu.

"Yapacağım," dedi. Sesi hâlâ perili gibiydi.

Marcella'nın meraklı ifadesini görmezden gelerek telefonu kapattım ve Earl'e kötü haberi vermek için koşarak kulüp binasına gittim. Onu ofisinde, kucağında kulüp kızlarından biri ile buldum. Geçmişte, bu görüntü annem adına beni her zaman öfkeliendirmişti ama o her zaman onun yaşlı kadını olduğu sürece umursamadığını söylerdi. Motorcular sadık olamazdı, özellikle de başkan. Earl'e karşı çok yumuşak davrandığını düşünüyordum ama babamın acımasız ölümünden sonra onu evine ve yatağına aldıktan sonra duyduğu minnettarlık benim mantığımın ötesine geçmişti.

"Kulüp işi," dedim.

Earl kızı kararsızca kucağından itti ve ben kasık bölgesinin yakınına bile bakmadım. Aletini bunun gibi pek çok olayda görmüştüm zaten.

"Bu kadar önemli olan ne?"

"Eski kulüp binamızla ilgili kötü haber."

Earl sanki saldırmaya hazırlanıyormuş gibi sandalyesinde öne doğru eğildi.

"Vitiello onu buldu ve yaktı. Kızını orada bulmayı ummuş olmalı ve muhtemelen oranın yok edilmesiyle bize bir mesaj göndermek istemiş."

Earl ayağa fırladı. "Orospu çocuğu! İsterse ona bir mesaj veririm!"

Çok öfkeli görünüyordu. Kafası sadece kızarmakla kalmadı, morardı ve alnındaki bir damar acayip bir şekilde şişti. Bu

asla iyi bir şey değildir.

"Gözümüzü korkutmaya çalışıyor. Eğer mesajını görmezden gelirsek, bu onu daha da öfkeliendirecektir."

"Görmezden mi geleyim? Bunu yapacağım. İpleri kimin elinde tuttuğunu anlaması gerekiyor ve bunun kendisi olmadığı kesin."

"Planın nedir?" Dövmeli parmak eklemlerini çatırdatarak odada volta atarken dikkatlice sordum.

Cevap vermek yerine, göreve çıkmış bir adam gibi ofisinden çıktı. "Kulübelerde toplanın!" diye bağırdı ortak salonda uzanan çocuklara.

Kulüpteki kardeşlerin çoğu kaçıyordu ama Cody, Gunnar, Gray ve bir aday buralardaydı. Hepsi ayağa kalktı ve Earl'ün aklında ne tür bir çılgınlık olduğunu biliyormuşum gibi bana sorgulayıcı bakışlar gönderdi.

"Telefonunu yanına al, Gray!" Earl emretti. Earl dışarı çıkarken onu takip ettim.

"Neden bir telefona ihtiyacın var? Benimkini de kullanabilirsin."

"Vitiello'yu aramak büyük bir risk Prez. Bizi takip edebilir," diye araya girdi Cody.

Neredeyse gözlerimi deviriyordum. Sanki Earl bunu bilmiyormuş gibi. Bir günden uzun süredir yasadışı işler yapan herkes telefon görüşmelerinin ne kadar kolay takip edilebileceğini bilir.

"Aptal gibi mi görünüyorum?" Earl hırladı. "Orospu çocuğu Vitiello için bir video kaydetmek için."

Earl'ün aklında ne tür bir video olduğunu merak ederek nabzım hızlandı.

Marcella'nın yüz ifadesi, ona doğru geldiğimizi görünce endişeli bir hal aldı. "Hey prenses, babana bizimle uğraşmaması gerektiğini gösterme zamanı."

Marcella'nın gözleri önce bana, sonra

Earl'e kaydı. "Soyun," diye emretti Earl.

Başımı çevirdim. "Neden?" diye sordum. diye sordum, sesim telaşlıydı.

"Birileri am görmek için can atıyor," diye kıs kıs güldü Cody, endişemi heyecan sanarak. Tam bir morondur. Earl ise durum hakkında ne hissettiğimi çok iyi biliyor gibiydi.

"Bu konumla herhangi bir bağlantı olmadan videoyu internete yükleyebilir misiniz?" Earl Gray'e sordu.

Gray zor durumda kalmış gibi görünüyordu. "Sanırım öyle."

Earl onun kafasına bir tokat attı. "Sanırım Vitiello'nun taşaklarını yüzmesini istemiyorsan böyle yapmayacaksın."

"Yapabilirim," dedi Gray sessizce.

"Marcella'nın çıplak olduğu bir videoyu internete yayınlamak mı istiyorsun?" Earl ondan soyunmasını istediğinde korktuğum kadar kötü değildi ve bu kesinlikle Vitiello'nun güçlü bir tepki vermesini sağlayacaktı.

Earl başıyla onayladı ama Marcella'ya baktı. "Soyun!"

Başını iki yana salladı, başı dikti. "Kesinlikle hiçbirinizin önünde soyunmayacağım."

"Oh, yapmayacak mısın? O zaman bunu senin yerine biz yapmak zorundayız," dedi Earl kötü bir sırıtışla.

Cody şimdiden Marcella'yı ellerine alma ihtimaline karşı salyalarını akıtmaya başlamıştı. "Yapabilirim," dedi, sesi sanki daha önce hiç am görmemiş gibi çıkıyordu.

"Hayır, ben yapmak istiyorum," diye homurdandım ve Cody'ye kaşlarımı çatarak baktım. Sonra Earl'e baktım ve yüz ifadem alaycı bir hal almasına izin verdim. "Vitiello'nun değerli prensesini soyan kişinin ben olduğumu bilmesini istiyorum."

Marcella bana iğrenmiş bir bakış gönderdi.

Earl bana yardımsever bir gülümseme verdi. "Devam et." Gray'e başıyla işaret etti. "Telefonunu hazırla."

Kapının kilidini açtım ve kafesin içine girdim, kayıta iyi görünmesi için kesimimi düzelttim.

Earl, sanki Cody'nin bunu yapmak için bir teşvike ihtiyacı varmış gibi, "Geri kalanımız uluyacak ve arka plandaki barlara vuracak," diye talimat verdi.

Gray kulübenin bir köşesine yerleşti, böylece hem Marcella'yı hem de kulübenin etrafına üşüşen diğerlerini çekebilecekti.

Köpekler havlamaya ve parmaklıklara doğru zıplamaya başladılar, sıcak atmosferden etkilenmişlerdi.

Marcella ona yaklaştığımda bir adım geri çekildi ama sonra kendini tuttu, omuzlarını dikleştirdi ve başını kaldırarak bana hayatımda gördüğüm en küçümseyici bakışı gönderdi, sanki pahalı ayakkabısının altında ezilmeye layık olmayan bir hamamböceğiymişim gibi. Öfke damarlarımda dolaştı. Böyle anlarda bana çok fazla babasını hatırlatıyordu. Neden onu korumaya çalışıyordum ki?

Öfke ve endişe arasında gidip gelerek tam önünde durdum. Bu iş hızla kontrolden çıkıyordu.

Earl, "Çıkarın onu o kıyafetlerden," diye bağırdı.

Gray, "Beşe kadar sayacağım ve sonra kaydetmeye başlayacağım," dedi.

Marcella'nın bluzuna uzandım ve vücudundaki hafif titremeyi fark ettim. Öfkem hızla buharlaştı ama Earl'ü ikna edemezdim ve Cody'nin ona ellerini sürmesine izin vermeyeceğimden emindim. Bluzunun kalan düğmelerini açmaya başladım. Parmaklarım Marcella'nın teninde gezinirken tüylerim diken diken oldu ama tek düşünebildiğim onunkinden daha yumuşak bir tene hiç dokunmadığımdı.

Göbeğine ulaştığımda geri çekildi. "Kendim yaparım."

"Acele et, tamam mı?" Bunun Vitiello'ya ulaşacağını bildiğim için hırladım.

Bir adım geri çekildim ve Marcella'nın son düğmeyi açıp bluzunu omuzlarına doğru itmesini izledim. Sonra da siyah pantolonundan sıyrıldı. Kumaş

kirli zemine süzld ve üzerinde siyah dantel klotu ve siyah askısız styeni kaldı. Ona bakmamaya bile çalışmadım. Bu fiziksel olarak imkânsız olurdu. ekim gücü çok yüksekti.

"Diğerleri de," diye homurdandı Earl.

Marcella sütyenini çıkardığında parmakları titredi ve yere düştüğünde gözle görülür bir şekilde yutkundu. Pembe meme uçları bzlmşt. Gözlerimi onun yuvarlak göğüslerinden ayırıp bakışlarıyla buluştum, lanet bir sapık gibi davranmamaya çalıştım ama bu bana sahip olduğumu hiç bilmediğim tüm öz kontrolme mal oldu.

Arka planda Earl ve diğeri ulumaya ve parmaklıklara vurmaya başladılar. Köpeğin havlaması kısa sürede tiz ve heyecanlı bir hal aldı. Marcella parmaklarını klotunun kemerine geçirdi, çürük kumaşı aşağı itmeden önce nefret dolu gözlerini bana dikti. Bir an için bakışlarım kontrol edemediğim bir refleks gibi aşağıya kaydı ama güzelliğinin tüm muazzamlığını içime çekecek kadar zaman yoktu. Kendimi yakalamadan önce sadece siyah ve ince kalçalardan oluşan bir geni görebildim. Onu diğeriinin a gözlerinden korumak için önüne geçme dürtüsüyle savaştım. Kendim görmeye hakkım olmasa da bu görüntüyü kimseyle paylaşmak istemiyordum. Hay sikeyim. Yattığım kızlardan herhangi birinin kulüp kardeşlerim arasında elden ele dolaşması hiç umurumda olmamıştı, peki Marcella neden umurumdaydı?

"Arkanı dön," diye emretti Earl. Marcella'nın öfkesi şimdi onu vurmuştu. Titriyordu ve mavi gözlerinin derinliklerinde korku yüzüyordu ama soğuk ifadesinden anlaşılmıyordu.

Marcella, pis bir köpek kulübesinde, etrafı şehvetle bakan adamlar ve azgın köpeklerle çevriliyken çok az insanın başarabileceği bir zarafetle yavaşça arkasını döndü. Giysilerinin son parçası yere düştüğünde nefes almayı bıraktığını fark ettim ve hızla derin bir nefes çektim. Kendime gelmem gerekiyordu. Cody'ye odaklandım ve tepkisini ölçmeye çalıştım. Neredeyse salyaları akıyordu, kızın üzerine çıkmak için sabırsızlanıyordu. Neyse ki Earl'ün ifadesi çoğunlukla hesaplıydı, o da Marcella'nın vücudunu gören her erkeğin yapacağı gibi bir tür gevşek çeneli açlıkla onu izlese bile.

Sonunda Earl, Gray'e kaydı kapatmasını işaret etti. Marcella kıpırdamadan durdu, kolları yanında gevşekçe sallanıyordu. Bu haliyle vücudundan utanması için hiçbir neden yoktu ama çıplaklığından hiç etkilenmemiş gibi görünmesinin nedeni bu değildi. Herhangi bir zayıflık göstermeyecek kadar gururluydu. Aklından gerçekten neler geçtiğini merak ettim.

Earl arkasını dönüp kulüp binasına dönmeden önce, "Umalım da baban mesajı alsın," dedi, muhtemelen sikini kulüp kızlarının amina daldırmak için.

Gray, aday ve Gunnar da onu takip etti. Sadece Cody kaldı, hâlâ Marcella'yı kontrol ediyordu.

"Neden siktirip gitmiyorsun?" Mırıldandım.

"Neden? O bakir amcığa sikini daldırabilesin diye mi? Dibs dediğini duymadım."

Marcella'ya baktım. Bakire mi? İki yıldan fazla bir süredir o İtalyan pislikle çıkıyordu. İtalyan mafyasının geleneksel olduğunu biliyordum ama onlar bile artık yirmi birinci yüzyıla adım atmış olmalıydı. Marcella'nın yüzü hâlâ nefret dolu ve ürkütücü bir şekilde gururluydu.

"Kimse benim hakkım demeyecek," diye homurdandım.

"Göreceğiz," dedi Cody ve sonunda arkasını dönüp gitti. Gittiği ve kulak misafiri olmadığı anda Marcella'ya döndüm. "Giyinebilirsin."

Sertçe gülümsedi ama gözlerindeki parıltıyı kaçırmadım. "İstediğinin bu olduğuna emin misin? Bakire amıma sahip olmak istemiyor musun?" Son iki kelimeyi tiksintiyle tükürdü. Açık saçık konuşmaya alışık olmadığı belliydi.

Neredeyse gerçekten bakire olup olmadığını soracaktım. Sonra bilmememin daha iyi olacağına karar verdim. Planımızla tamamen alakasızdı ama yine de Cody konuyu açtığından beri düşüncelerim bu bilgi kırıntısının etrafında bokun etrafındaki sinekler gibi dönüp duruyordu. "Giyin hadi," dedim sertçe, kendime kızarak.

Marcella kıyafetlerini almak için eğilirken göğüslerini kapattı, sonra da sanki yırtık ve tozlu değillermiş gibi üzerlerine örttüğü kulübeye doğru parmak uçlarında yürüdü.

"Bunun olacağını bilmiyordum," dedim, bunu ona neden söylediğimden emin olmasam da. Gerekçelendirmek zorunda değildim.

kendime ya da kulübün ona yaptıklarına.

"Hoşuna gitti," diye mırıldandı külotunu geri çekerken. Dün gece onları penceredeki su dolu kovada yıkadığını görmüştüm.

Bunu inkar etmek mümkün değildi. Marcella hayalimdekinden daha güzeldi. Kahretsin, güzel onun için bir hakaretti. "Bunu yapmayacak erkekler var mı?"

"En azından bir tane," dedi tamamen giyinirken. Kimi kastettiğini merak ettim.

"Nişanlın mı?"

"Eski nişanlım." Bana bir bakış attı. "Peki sırada ne var? Her motorcunun bana sataştığı bir video mu yayınlayacaksın?"

Nabzım hızlandı. "Hayır," diye homurdandım. Bunun olmasına izin verme fikri bile kanımı alevlendirdi. "Biz hayvan değiliz."

Bana şüpheli bir bakış attı. Earl'ün az önce yaptığı gösteriden sonra onu suçlayamazdım bile.

Maddox'un sesindeki sertlik beni şaşırttı. "Neden umursuyorsun? Yoksa beni kendin için mi istiyorsun?" diye sordum.

Kollarımı ovma isteğime direndim. Bu, bana baktıkları yerdeki kirli hissi yok etmeyecekti. Maddox'a odaklanmak biraz yardımcı olmuştu. Onun bakışları, motorcu arkadaşlarınıninkiler dışında, kendimi kirli hissetmeme neden olmamıştı. Onda beni aynı anda hem sakinleştiren hem de heyecanlandıran şeyin ne olduğundan emin değildim. Bu kesinlikle mantıksız bir duyguydu.

Yine de kaydın yakında internete, milyonlarca bilgisayar ekranına, hatta babamın ve Amo'nun ekranına düşeceğini düşündüğümde midem bulanıyordu. İzlemeyeceklerini umuyordum. Ayrıca beni küçümseyen kızlardan hiçbirinin beni o halde görmemesini diledim ama bu hüsnükuruntudan başka bir şey değildi. Hepsi beni aşağılanmış görme fırsatını kaçırmazdı. Bu piçlerin merhametine kalmıştım. Beni aşağılanmış hissettirmelerine izin veremezdim.

Maddox sanki yanımda bir an daha kalmaya dayanamayacakmış gibi kafesten çıktı ve kapıyı kilitledi. Bir sigara yaktı ve kulüp binasına doğru baktı ama soruma cevap vermedi. Kör değildim. Ne kadar bakmamaya çalışsa da bana nasıl baktığını görmüştüm.

Sigarasından derin bir nefes çekti ve nefesini verdi. "Ben Cody'den daha iyi bir seçimim," diye mırıldandı.

Bu ima midemi bulandırdı. Cody'nin bana dokunma fikri bile kusma isteği uyandırıyor. Öte yandan Maddox... Vücudu beni tiksindirmiyordu ve ondan beklenildiği kadar hoşlanmıyordum. Muhtemelen buradan çıkmak için tek şansımın o olduğundan bahsetmiyorum bile. Diğer motorculardan hiçbiri benim iyiliğimle en ufak bir ilgi göstermemişti.

"Sen herhangi bir seçenek değilsin. Kimse bana ne istediğimi sormadı."

Maddox başını salladı. "Gitmem gerek."

Korku beni ele geçirdi ve parmaklıklara tutunarak ileri atıldım. "Ya Cody istediğini almak için buraya gelirse? Amcanın umursayacağından şüpheliyim."

Maddox gerildi ama bana döndüğünde yüz ifadesini okuyamadım. Bebek mavisi gözlerinin üzerine birkaç sarı tel düşmüştü ve kaşlarını çatarken tuhaf bir gamzeye benzeyen yarık daha da derinleşmişti. "Cody amcamın izni olmadan hiçbir şey yapamaz."

Bunun beni sakinleştirmesi mi gerekiyordu? Cody bana baktığında bir sonraki yemeğini bulmuş aç bir adam gibiydi.

Maddox'un bakışları benimkileri tuttu ve onda gördüğüm şey saf açlıktı. Titredim ve parmaklıklara daha da yaklaştım.

"Beni almasına izin veremezsin," diye fısıldadım. Senin olabilirim, gözlerimin söylemesine izin verdim. Beni istiyordu, ilk andan beri istiyordu. Hayatta kalmak istiyorsam ona yanımda ihtiyacım vardı. Beni kurtarmaları için sadece babama ve Matteo'ya güvenemezdim.

Maddox'un gözlerinde bir savaş yaşanıyordu. Belki de onunla neden flört ettiğimi anlamıştı. Sigarasına bir fiske vurdu ve bana iyice yaklaşmadan önce üzerinde tepindi, aramızda sadece parmaklıklar vardı. Köpekler heyecanla havladılar. Yüzünü o kadar yaklaştırdı ki dudaklarımız neredeyse birbirine değecekti.

"Ben aptal değilim," diye hırladı. "Beni manipüle edebileceğini sanma. Ben o aptal eski nişanlı gibi değilim."

Öfkeli gözleri ağzıma kaydı, her şeye rağmen *istiyordu*. Benden şüpheleniyordu ama yine de istemeden duramıyordu; istememesi gereken bir şeyi istiyordu. Başka tarafa bakmadım. Nefes verdim, sonra deri, duman ve sandal ağacı karışımı kokusunu içime çektim. Hiç beğenmediğim bir şeydi ama Maddox bunu başarmıştı. Bedenim merak etti, uzun zamandır mahrum bırakıldığım bir şeyi arzuladı.

"Seni manipüle ettiğimi kim söyledi?" Sonra düzelttim. "Ama bunu yapmaya çalışıyor olsam bile, bana izin vermek zorunda değilsin."

Başarılı olurum. Benim seni kullandığımı düşündüğün gibi sen de beni kullanabilirsin."

"Seni kullanmak zorunda değilim. Bizim merhametimize kalmışsın Marcella, belki de unutmuşsundur. Hiçbir sonucu olmadan sana istediğimi yapabilirim."

"Yapabilirsin, ama sen böyle biri değilsin. Beni istiyorsun, ama istekli olmamı istiyorsun."

Maddox'un parmaklıklardaki tutuşu sıkılaştıkça parmak eklemleri beyazlaştı.

"Beni tanıımıyorsun."

"Hayır, bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var," diye fısıldadım ve sonra dudaklarımı çok hafifçe onunkilerin üzerinde gezdirdim, vücudumun hafif temastan nasıl ısındığını görmezden gelmeye çalıştım. "Beni düşünmeden edemiyorsun ve bugünden sonra vücudumu ve uyanık olduğun her an ve hatta uyurken bile bana dokunmanın nasıl olacağını hayal edeceksin."

Dudaklarım onu elektrik çarpmış gibi geri çekildi. Kısa süren öpüşme sırasında ben de vücudumda bir elektrik çarpması hissettim. "Kontrol edemeyeceğin şeylerle oynama Pamuk Prenses. Kendini neye bulaştırdığını bilmiyorsun." Arkasını döndü ve gitti. Muhtemelen haklıydı. Maddox alışık olduğumdan farklı bir adamdı. Kaba biriydi ve babama zerre kadar saygısı yoktu. Onu kızdırmaya bayılırdı. Ama içinde bulunduğum korkunç duruma rağmen ona çekilmemin bir nedeni de buydu. Arzularımın bir anlamı olduğundan değil. Nasıl olursa olsun buradan çıkmam gerekiyordu.

Maddox günün geri kalanında mesafesini korudu ve neyse ki başka kimse de gelmedi.

Midem yine guruldadı. Kayıttan sonra bir daha asla yemek yiyemeyeceğimden emindim, kendimi çok hasta hissediyordum. Son birkaç gündür cep telefonuma hasret kalmıştım, şimdi gittiğine seviniyordum. Instagram ve Messenger'ım muhtemelen çıplak kayıt yüzünden mesajlarla dolup taşıyordu. Bu düşünceyi bir kenara ittim ve sol tarafa baktım.

Şeytan yine benimkinin yanındaki kulübede volta atıyordu. Muhtemelen o da acıkmıştı. Kimsenin köpeğe yiyecek getirdiğini görmemiştim. Gölgede kalan tek yer olan kulübeden atladım ve temkinli bir şekilde köpeğe yaklaştım.

Bana hızlıca bir bakış attı, sonra tekrar kafes kapısının önünde ileri geri volta attı. Su kabı da boştu. Eve doğru baktım. Öğle sıcağında köpeğin bir şeyler içmeye ihtiyacı vardı, bunu ben bile biliyordum. Maddox'u aramayı düşündüm. Belki odasındaydı ve beni duyardı ama bunu yapacak gücü kendimde bulamadım.

Evin kapısı açıldı ve "Hey, köpeklerin suya ve yiyeceğe ihtiyacı var!" diye seslendim. Sonra gelenin Cody olduğunu fark ettim. Çenemi kapattım ama o geniş bir sırıtışla bana doğru gelmeye başlamıştı bile.

Parmaklıklardan geri çekildim, aramızda mümkün olduğunca çok mesafe olmasını istiyordum.

"Ne istiyorsun prenses?"

Tiksintimi ve gururumu yuttum. "Köpeklerle bugün yemek verilmedi ve Şeytan'ın hiç suyu yok."

"Köpekler aç olduklarında daha saldırgan oluyorlar. Bu gece bir it dalaşı var, bu yüzden keskin olmaları gerekiyor."

Yüzümü buruşturdum. "Susuzluktan ölürlerse savaşabileceklerinden şüpheliyim."

Cody parmaklıklara yaslandı ve gözlerinin vücudumda iğrenç bir şekilde gezinmesine izin verdi. "Onlara su vermem karşılığında ne alacağım?"

Alay ettim. "İstediğin bu değil."

Yüzü sertleşti. Çanakları doldurmak için kullandıkları hortumu eline aldı ama oraya doğrultmak yerine ucunu bana doğru salladı. Soğuk su göğsüme çarpmadan bir saniye önce gözlerim açıldı. Tökezleyerek geri çekildim ama köpek kulübesine girmediğim sürece sığınabileceğim hiçbir yer yoktu, ki bunu asla yapmazdım. Köpekler heyecanla havladı. Suyun sırtıma vurması için arkamı döndüm. Sonunda Cody suyu kapattı. Tamamen sırlıklam olmuşum. Omzumun üzerinden baktığımda Cody'nin kötü niyetle sırttığını gördüm.

"İşte suyun. Köpeklerin kaplarını doldurmam için bana küçük bir şey vermek istemediğine emin misin?"

Kaşlarımı çattım ve gitmeden önce hortumu fırlatıp attı. Kulübem tamamen ıslanmıştı ama su hafif eğimden kafes kapılarına doğru kaymış ve diğer kafeslere ulaşmamıştı. Şeytan karnının üzerine çıktı ve onu sıkmaya çalıştı.

Ağzını parmaklıklarla yer arasındaki boşluğun altına sokup suyu yalamaya çalıştı ama başarılı olamadı. Su dolu kabımı elime aldım ama parmaklıkların arasından sığmadı. Şeytan beni yakından izledi. Köpeklerle hiç deneyimim yoktu, bu yüzden dostça mı davrandığını yoksa beni yemek için fırsat mı kolladığını anlayamadım.

Nabzım hızlanırken bile canavara olan acımam galip geldi. Ellerime su aldım ve parmaklıkların arasından dikkatlice geçirdim. Bir anlık tereddütten sonra Şeytan bana yaklaştı. Ağzını açtığı anda gerildim ama sadece dili dışarı fırladı ve hevesle içmeye başladı. Tatmin olmuş görünene kadar bu işlemi birkaç kez tekrarladım.

"Ne yapıyorsun sen?" Maddox sordu, o kadar irkildim ki bileklerimi parmaklıkların arasından geri çekerken zedeledim. Şeytan bu hızlı hareket karşısında keskin bir havlama sesi çıkardı.

"Ona su veriyorum."

Maddox sıırılsıklam kıyafetlerimi taradı. "Peki sen neden ıslaksın?"

"Cody'den kaplarını doldurmasını istediğimde köpeklere su vermek yerine beni hortumla yıkadı."

Maddox'un yüz ifadesi öfkeyle titredi. "Pislik herif," diye mırıldandı, sonra kaşlarını çattı. "Köpeklerin suyu olup olmaması seni neden ilgilendiriyor ki?"

"Onlar da tıpkı benim gibi kendi hataları olmaksızın bir kafese kapatılmış durumdalar."

Maddox hortumu alıp tüm kapları suyla doldururken garip bir gülümsemeye başını salladı. Artık hava kararmaya başlamıştı.

"Köpeklerin açlıktan ölmek zorunda kaldıkları için bu gece daha acımasızca dövüştükleri doğru mu?"

"Evet," dedi Maddox. "Earl'ün emirleri."

"Bu yanlış. Köpek dövüşleri iğrenç. Onlara acıyorum."

"Kavgaları ben de sevmiyorum ama kararları başkan veriyor ve nefret etsek bile hepimiz onlara uyuyoruz."

Dürüstlüğü karşısında şaşırmıştım ve yüzünde bu kadarını açıklamak istemediğini görebiliyordum. "Beni kaçırmaya karşı mıydın?"

Maddox tuhaf bir gülümsemeye başını salladı. "Battaniye ya da havluya ihtiyacın var mı?"

"Hayır, yeterince sıcak."

Kulüp binasına dönmeden önce hayali bir şapka çıkardı ve tırabzana tüneyip bir sigara yaktı. Uyumaktan vazgeçebildiği sürece beni izleyeceğine dair bir his vardı içimde.

Çok geçmeden, bir daha yanıma yaklaşmaya cesaret edemeyen Denver ve Gunnar, aralarında Şeytan'ın da bulunduğu birkaç köpeği alıp götürdüler. Ormanın derinliklerine ışıklar yerleştirilmişti ama hiçbir detay göremiyordum. Yine de, ilk hırıltılar ve

Daha sonra bağırışlar ve inilti­ler alanda yankılandı, gözlerimi kapattım ve ellerimi kulaklarıma götürdüm.

Chapter *Nine*

Köpek dövüşleri kesinlikle gereksizdi, özellikle de bu gece sonuca bahse girebilecek ziyaretçilerimiz bile olmadığı için. Bu sadece Earl'ün ve kulübün eğlencesi içindi. Ben çocukken Earl beni köpeklerin birbirlerini parçalamalarını izlemeye zorlardı ama artık uzak duracak kadar büyümüştüm. Gray o kadar şanslı değildi. Earl hâlâ çocuğa bu sadist gösteriyi izleterek onu sertleştirmesi gerektiğini düşünüyordu.

Kavga seslerini duymamazlıktan gelmeye çalıştım ve onun yerine Marcella'yı izledim. Kendi içine gömülmüş, avuçlarıyla kulaklarını kapatıyordu. Bugün beni şaşırtmıştı. Kendinden başka hiçbir şeyi önemseyemediğini düşünmezdim. Parmaklarını riske atarak Satan'a yardım ettiğini görmek bana tam olarak açıklayamadığım bir şey yapmıştı.

Earl çok ağır yaralı olanları vururken Cody ve Gray hayatta kalan köpekleri kulübelere götürdüğünde saat gece yarısına yaklaşmıştı. Şeytan topallayarak kulübeye girip yere yuvarlandığında Marcella doğruldu. Cody ona yüzünü tiksintiyle buruşturmasına neden olan bir şey söyledi.

Doğrudum, oraya koşmaya ve botumu Cody'nin kışına sokmaya hazırdım. Beni her geçen gün daha çok kızdırıyordu ve Denver'ın aksine, uyarılarımı görmezden gelmekten memnun görünüyordu. Marcella'ya olan ilgisi kontrolden çıkmaya başlamıştı. Sonunda Earl'ün her zaman köpekleri vurduğu yöne doğru yürüdü, muhtemelen hevesle izlemek için. Marcella Gray'e bir şeyler söyledi ve o da omuz silkti.

Ne hakkında konuştuklarını merak ederek gözlerimi kıstım. Marcella bir şeyler daha söyledi ve Gray başıyla onayladıktan sonra köpek mamasının bulunduğu kulübeye yönelip bir avuç aldı. Parmaklıkların arasından Marcella'ya uzatırken gerildim ama Marcella hiçbir şey denemeden aldı. Gray kulüp binasına geri döndü, solgun görünüyordu.

"Ne istiyormuş?"

"Şeytan için köpek
maması." "Ve?"

"İşte bu kadar. Hasta görüldüğüm için bana iyi olup olmadığımı sordu," dedi ve utanç içinde başının arkasını ovuşturdu.

"Earl'e izlemek istemediğini söyle."

"Söyledim ama umurunda değil. Bugün gerçekten kötüydü." Bu konuda konuşmak şöyle dursun, düşünmek bile istemiyormuş gibi başını salladı.

"Kendimi sersemletecek kadar içmem lazım," diye mırıldandı ve içeride kayboldu.

Kulübeye gitme isteğime birkaç dakika direndim ama sonra çekim çok güçlü oldu. Botumun altında bir dal kırılınca Marcella başını kaldırdı. Parmaklıkların yanına diz çöktü ve Satan'a yiyecek attı, o da yedi ama belli ki ayağa kalkıp yaklaşamayacak kadar bitkin düşmüştü.

"Bu barbarlık," diye homurdandı. "Kanaması var. Kulağında ve ağzında bir yırtık var."

"Eğer tek yarası bunlarsa, diğer köpek muhtemelen ölmüştür," dedim. Şeytan'ın Earl'ün gözdesi olmasının bir nedeni vardı. Bir dişiye göre iriydi ve Earl'ün doğumdan hemen sonra ondan aldığı bir yavrusu olduğundan, ringde acımasız bir dövüşçüydü.

"Diğer köpeklerle dövüşmeye zorlanmamalı."

Hiçbir şey söylemeden onu izledim. Ay ışığı tenini parlatıyor, saçları petrol gibi parlıyordu ama o anda onu asıl muhteşem yapan şey köpeğe karşı takındığı şefkatli ifadeydi. Bana bir bakış attı, kalan yemeği Şeytan'a doğru fırlattı ve ayağa kalkmadan önce avuçlarını pantolonuna sildi. Midemi alt üst eden bir bakışla bana yaklaştı. Parmaklıkları tuttu ve bana baktı. "Köpek dövüşlerinden hoşlanan insanlar

Genelde insanlara işkence etmekten de hoşlanırlar. Cody ve Earl'e güvenmiyorum. Sen güveniyor musun?"

Güldüm. "Onlar benim düşmanım değil." "Cody kesinlikle yle."

Omuz silktim. "Cody ile başa çıkabilirim." Cody'ye güvenmiyordum ve Earl'e bir dereceye kadar güvendi.

"Kulübeye gelmeyi bırakmayacak. Bana ekiliyor. Reddedilmeye dayanamıyor. Eninde sonunda istediğini alacak Maddox."

Haklı olduğunu biliyordum ama bizi mttefikmişiz gibi göstermesine izin veremezdim. Müttefik değildik. O bir tutsaktı ve en büyük düşmanımın kızıydı.

Daha da yakına eğildi, sesi alaktı. "Bir gün buraya gelip bana zorla sahip olduğunu öğrenmeyi gerçekten istiyor musun? Bunun vicdan azabını çekmek ister misin?" Dişlerimi sıktım. "Kendinden esirgeediğin şeyi Cody alsaydı, bununla gerçekten yaşayabilir miydin?"

Geri çekildim, nabzım hızla atıyordu. Sözleri içime işlemiş ve iltihaplanmış gibiydi.

"Yapma-" diye uyardım ama cümleyi nasıl bitireceğimi bile bilmiyordum. Arkamı döndüm ve kulüp binasına doğru yürüdüm.

Siktir, siktir, siktir.

Marcella Vitiello kendini kurtarmak için beni topararımdan tutup sürüklemeye çalışıyordu ve benim de aklımdın bir köşesinde denemesine izin vermek vardı. Kulüp binasına doğru ilerlerken omzumun üzerinden kulübelere bir kez daha bakma riskini göze aldım. Hâlâ parmaklıklara dayanmış beni izliyordu. Saçları dağınıktı ve kıyafetleri daha iyi günler görmüştü ama sanki tam olarak böyle olması gerekiyormuş gibi görünüyordu, sanki kıyamet sonrası Vogue fotoğraf çekimi sahneliyormuş gibi. Dişlerimi sıktım ve gözlerimi kaçırdım. Onu görmezden gelmek, unutmak daha da zorlaştı. Rüyalarım artık tamamen kontrolümden çıkmıştı ve bugün gördüklerimden sonra işler kesinlikle düzelmeyecekti. Ama sikim sorunlarımın en küçüğüydü. Asıl sorun Cody'nin azgınlığıydı. Onu çıplak görmek ona bir noktada takip edeceği bir sürü yeni fantezi verecekti. Bunun olmasına izin veremezdim. Marcella'yı koruma ihtiyacımın nedenlerinin hiçbir önemi yoktu. Önemli olan tek şey onu tehlikeden kurtarmaktı. Babası günahlarının bedelini ödeyecekti, kızı değil. Belki şımarıktı ve babasının çürümüş karakteri sayesinde iyi bir hayat sürmüştü ama bu bir cezayı gerektirmezdi ve ben kesinlikle bir insanın kan parasını yargılayacak son kişiydim.

Verandada volta atarken, aklımda bir plan oluşmadan önce iki sigara içtim. Pek çok açıdan riskliydi ama aklıma gelen tek şey Marcella'nın gitmesine izin vermektir ve bu gerçekleşmeden önce cehennem donardı. O bizim Vitiello'nun ölümüne giden biletimizdi.

Sigaramı taşan kül tablasında söndürdüm ve Earl'le sabah konuşmaya kararlı bir şekilde odama çıktım. Köpek dövüşlerinden sonra onunla bir şey konuşacak durumda değildi. Pencere kenarına tünedim. Marcella'nın sözleri kafamın içinde tekrarlanıyordu. Ya senin kendinden esirgediğini o alırsa?

Hay sikeyim. Geceyi yine kulübelere göz kulak olarak geçirirdim.

Sabah hızlıca kestirdikten sonra Earl'ü aramaya çıktım ama onunla konuşma fırsatı bulamadım çünkü beni bayilerimizden birinden para almaya göndermişti. Neyse ki Cody etrafta değildi, bu yüzden Marcella için endişelenmeme gerek yoktu. Sadece acele etmem gerekiyordu.

Öğleden sonra geç saatte eve geldiğimde Cody'nin motoru evin önüne park edilmişti bile. Harley'imden hızla indim ve kulübeleri görene kadar patikada koştum. Marcella parmaklıkların yanında oturuyor ve görünüşe bakılırsa Şeytan'la konuşuyordu. Köpek onun yanında uzanmıştı, aralarında sadece parmaklıklar vardı.

Rahatlamış bir şekilde içeri girdim. Tenekelere çarpan mermi seslerini takip ederek arka kapıya yöneldim ve amcamı en sevdiği sallanan sandalyesinde ağaç kütüklerinin üzerindeki tenekelere ateş ederken buldum. Üzerinde **Tartarus MC Başkanı yazan** dikişli kesiğı arkalığın üzerinde asılıydı. Her zamanki gibi onu görünce göğsüm kabardı. Bir gün ben de o kesimi giyecek, kulübümüze liderlik edecektim. Uzun zamandır bunu bir seçenek olarak düşünmemiştim,

Gray'in babasının izinden gideceğinden emindim ama üç yıl önce Earl bana Tartarus'un gelecekteki başkanının Gray değil benim olacağımı söylemişti. Ben biraz şaşırmıştım, Gray de yıkılmıştı ama Earl inatçı bir pislikti ve bir kez karar verdikten sonra fikrini değiştirmezdi.

Earl omzunun üzerinden baktı, sonra da tenekelere ateş etmeye devam etti. "Arkamda durma lan, kaşınıyorum amına koyayım."

Onun yanındaki sallanan sandalyeye oturdum ama hareket etmesini engellemek için ayaklarımı sıkıca yere bastım. Monoton bir ileri bir geri gidişten nefret ediyordum. İlerleme kaydetmeyi tercih ederdim. Bisikletimle yüzlerce kilometre yol kat etme hissi, işte benim sevdiğim hareket buydu. Eh, umursamadığım bir ileri geri hareket vardı...

"Dökül. Nişan almamı engelliyorsun."

"Bana bahsetmediğin kızla başka planlar yaptın mı?" diye sordum.

Earl'ün yüzü öfkeyle buruştu. "Eğer yaptıysam, uygun gördüğüm zaman öğreneceksin evlat."

İsteksizce başımı salladım. "Bunun bizim planımız, babamın katilinden intikam alma şansımız olduğunu sanıyordum. Bu işte birlikte olduğumuzu sanıyordum ama şimdi sen kendi işini yapıyorsun."

Earl içini çekti ve sandalyesinde arkasına yaslandı, silahı kalçasında dengede duruyordu. "İntikamını alacaksın, merak etme. Elimizde olduğu sürece Vitiello veledini kullanmalıyız.

babasını gerçekten uçurumun kenarına s ur klemek, o İtalyan pisli inin yavaş yavaş   k   n  görmek."

Dirseklerimi dizlerime dayadım. "Anladın," dedim ve çarpık bir şekilde gülümsedim. "İşte bu yüzden onu yata ımda istiyorum."

Ben fark etmeden dışarı çıkmış olan Cody, inanmayan bir kahkaha attı. "Doğru."

Ama onu görmezden geldim ve devam ettim: "Kimsenin intikam almak için benden daha fazla nedeni olamaz."

Earl bana merakla baktı ve sigarasını yaktı. "Neden fikrini de i tirdin? Onun sadece bir pazarlık olduğunu ve onu incitmememiz gerektiğini s ylememi  miydin? Şimdi onu yatağına mı s ur klemek istiyorsun?"

Onu korumaya kesinlikle hakkım yoktu. Babası, babamı gözlerimin önünde vah ice  ld rm  t  ama Cody'nin onu ele geçirmesine izin veremezdim. "Kimseyi s ur klemiyorum," dedim sırtarak. "Kız benimle deli gibi flört ediyor, muhtemelen iyi tarafıma geçmeye  alı ıyor. Sanırım g   slerini ve amını kullanarak istediğini elde etmeye alı kın."

"Eminim  yledir. G rebildi im kadarıyla harika g   sleri ve güzel bir amcı ı var, bu yüzden üzerinde çalışacak çok şeyi var."

Kendi sigaramı yaktım ve sırtı ımın kirlenmesine izin verdim. "O güzel amcı ıyla beni etkilemek istiyorsa, ben kimim ki onu reddedeyim? Özellikle de Vitiello'yu kızdıracaksa."

Cody'nin yüzü giderek daha da sinirli bir hal aldı. "Onun

tuzağına düşmemeye dikkat et. Bahse girerim birden fazla

erkeği sikinden tutup dolaştırmak."

Earl hâlâ beni izliyordu. Poker suratına karşı dikkatli olmayı öğrenmiştim.

"Merak etmeyin. Babasının yaptıklarına duyduğum nefret bana yardımcı olacak. Sikimden tutulup gezdirilmeyeceğimden eminim ama iyi bir motorcu kreması istiyorsa ben kimim ki hayır diyeyim?"

Kasıklarımı tutarak kendi kendime kıkırdadım.

Earl kısık bir kahkaha attı. "Çok azgın. Umurumda değil, planımızı bozmadığı sürece onun deliklerini doldurabilirsin. Dediğın gibi Vitiello amcığını hak eden sensin. Bunu yasaklamayacağım. Ama arkanı kolla. Eminim o güzel yüz bir maskedir ve dikkat etmediğın anda o amcık seni sırtından bıçaklayacaktır."

Cody kollarını sıska göğsünün üzerinde kavuşturdu. Belki de kulüpteki her müsait amcığı sikkem yerine fiziksel hareketlerini bench press ile sınırlandırmalıydı. "Bence her birimizin onunla bir kez denemesi adil olur. Hepimiz bu işin içindeyiz. Sadece Mad'in sikinin ıslanmasının adil olacağını sanmıyorum."

"Mad, babasının ve kulüp kardeşlerinin Luca Vitiello tarafından parçalanmasını izlemek zorunda kaldı ve Marcella'yı takip edip kaçıarak kendini riske attı. Bunun neresi adaletsiz?"

Cody Earl'e döndü. Marcella'ya kirli ellerini sürmek için elinden geleni yapmasını dinledim ve Earl başını sallarken, Cody'nin isteğini daha ne kadar reddedeceğini merak ettim. Kulüpte havayı iyi tutmak bir başkanın ana görevlerinden

biriydi. Şimdiye kadar diğerkulüplerden hiçbir

Kardeşler açıkça Marcella'ya saldırmak istemişlerdi ama Cody saçmalıklarını kusmaya başlarsa bu durum pekâlâ değişebilirdi. Bir şey istediğinde lanet bir buldog gibiydi.

Ama onunla samimi olan biri varsa o da ben olacaktım.

"O geçirilecek biri değil. Onu bir ödül gibi elden ele dolaştırmayacağım. Bu sadece siz sapıklar arasında daha fazla tartışmaya yol açar. Biri fahişeye on dakika fazla zaman geçirdi diye kavga etmeyeceğim. Vitiello'nun ona yaşattığı onca şeyden sonra ikramiyesini alan sadece Mad olduğu sürece her şey yolunda gidecek."

Cody acı bir hap yutmuş gibi görünüyordu ama Earl'ü daha fazla rahatsız etmeye cesaret edemedi. Yüzünden anlaşıldığı kadarıyla konu onun için kapanmıştı ve teneke kutuları vurmak için huzur istiyordu.

Cody'ye bir sırtıma gönderdim ve Pamuk Prenses'e iyi haberi vermek için uzaklaşmadan önce Earl'e teşekkür ederek başımı salladım.

Kalbim bir orman davulu gibi atıyordu. Kendimden geçmiştim ama aynı zamanda bunun işleri berbat edebileceğini de biliyordum. Zaten aklımı başıma toplamakta zorlanıyordum. Pamuk Prenses'le aynı odada uyumak kesinlikle yardımcı olmazdı. Cody'nin uyarısı çok yerindeydi. Birincisi, Marcella hakkında fazla bir şey bilmiyordum. Ben uyurken beni gözümünden bıçaklayabilirdi. Odamdaki tüm potansiyel silahlardan kurtulmam gerekecekti ki bu da biraz zaman alacaktı.

"İyi haber, bugün taşınyorsun," dedim ona. Ayağa fırladı, gözleri umutla büyüyordu.

"Bana yardım ediyorsun," diye fısıldadı, bakışları sanki bu bir sırmış gibi kulüp binasına kaydı. Böyle anlarda, korunaklı yetiştirilme tarzı kendini gösteriyordu. Hayatında her şey her zaman planlandığı gibi gitmişti. Babası bundan emin olmuştu. Birinin onun kudreti karşısında diz çöküp emirlerine uymayacağını anlamak imkânsızdı.

"Umarım seni babana geri götüreceğimi ya da bırakacağımı düşünmüyorsundur. Kanımın tamamı henüz beynimi terk etmedi."

Kaşlarını çattı, tetikte olmaya başladı. "Beni nereye götürüyorsun?" Kafesin kilidini açtım ve içeri girdim, tepkisinden rahatsız oldum, özellikle de bir adım geri çekildiğinde. Onu yakalayıp omzuma atacağımı mı sanmıştı? Onun için başımı tehlikeye atmıştım ve o sanki bir sapıkmışım gibi davranıyordu.

"Odama çık. Baban senin için kendini teslim etmeye karar verene kadar burada kalacağın süreyi orada geçireceksin."

Ağız gevşedi. "Sen aklını mı kaçırdın? Seninle aynı yatak odasını paylaşmayacağım."

"Odamda kalırsan seni Cody'den koruyabilirim. Dışarıda onun insafına kalırsın, özellikle de geceleri. Bütün gece uyanık kalıp seni pencereden izleyemem. Üzgünüm prenses, böyle bir şey olmayacak."

"Senin parlak zırlılı bir şövalye olduğunu düşünmemi mi istiyorsun?" diye tısladı. O mavi gözler güvensizlikle parlıyordu ve bana güvenmemek için her türlü nedeni vardı.

"Ne düşündüğün umurumda değil Marcella, ama eğer sana kendini koruman için yanımda kalmanı söylüyorsam, bunu gerçekten yapmalısın."

Gözleri daha da kısıldı. "Bunu kalbinin iyiliği için yaptığına inanmıyorum."

"Ya burada kalıp Cody'nin hevesli ellerini üzerinizde gezdirmesini beklersiniz ya da benimle odama gelirsiniz."

"Hevesli ellerini üzerimde gezdirmen için."

Alaycı bir kahkaha attım. "Kendini gözünde fazla büyütme." Sonra başımı öne eğdim. "Ve eğer son konuşmalarımızı doğru hatırlıyorsam, sen bana bir hamle yaptın, tam tersi değil."

Bana bakışından, üzerimdeki etkisini çok iyi bildiği anlaşılıyordu ve lanet olsun, haklıydı.

Omuz silktim ve kafesten çıkmak için topuklarımın üzerinde döndüm. Odamda uyuması için ona yalvarmayacaktım. Köpeklerle kalmak istiyorsa. Bu onun kararıydı. Onlar zaten sorunlarının en küçüğü olacaktı. Cody şimdiden küçük sikini onun amına sokma fikriyle salyalarını akıtıyordu.

Tabii ki bunu reddetmesi, kimsenin Pamuk Prenses'e dokunmadığından emin olmak için bütün gün ve geceyi pencereden kulübeleri izleyerek geçireceğim anlamına geliyordu.

Kafesi kapatmak üzereyken "Bekle," diye bağırdı. Rahatladığımı gizledim ve kaşlarımı ona doğru kaldırdım.

"Kararını vermen için bütün gün bekleyemem. Belki şimdiye kadar herkes senin her isteğini yerine getirdi ama ben getirmeyeceğim."

Geri dönüş yapmamak için kendisiyle nasıl mücadele ettiğini anlayabiliyordum. "Seninle geleceğim," dedi isteksizce.

"Hadi o zaman. Acele et."

Parmak uçlarında kafesten dışarı çıktı ama Şeytan hevesle parmaklıklara atlayarak onu zıplattı. Köpeğe döndü. "Babam burayı yok ettiğinde seni serbest bırakacağından emin olacağım."

Alay ettim. "Baban onun kürkünden halı yapacak."

"Babam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Sinirle başımı sallayarak gitmesini işaret ettim. İleride. Onu odama götürürken nihayet biraz hızlandı. Ortak alanda toplanan kulüp kardeşleri bizi gördüklerinde bağırıp ıslık çaldılar. Onlara bir sırtıma gönderdim, bu da Marcella'nın yüzündeki temkinli ifadeyi artırdı.

Odama girdiğimiz anda hem o hem de ben gerildik, ancak bunun çok farklı nedenleri vardı.

Tartarus motosiklet kulübünün başkan yardımcısı olarak, kadın bulmak hiçbir zaman sorun olmamıştı. Memnun etmeye hevesli seksi kadınlar her gün kulüp binamıza girip çıkıyordu. Ama geceyi Marcella ile bir odada geçirmek

Daha önce hiç karşılaşmadığım bir ayartmaydı. Onu korumak için odama götürmüştüm ama şimdi burada olduğuna göre, bunun benim için işleri ciddi şekilde karıştırıp karıştırmayacağını merak ediyordum. Onu istiyordum, kendime karşı dürüst olursam onu gördüğüm ilk saniyeden beri istiyordum.

"Duş almam lazım," dedi ve beni düşüncelerimden kopardı. Odamı taradı. Daha iyisine alışkındı elbette. Akla gelebilecek her kulübede yaşamıştım ve bunun ona göre olmadığını düşünmesi umurumda bile değildi. Kulübeden çıktığı için şanslıydı.

"Misafirim ol. Şu kapının arkasında bir duş var. Tabii ki yağmur duşlu mermer banyo kadar gösterişli bir şey yok."

Dudaklarını büzdü, gözleri bana dikildi. "Belki de şımarık olduğumu düşünüyorsun..."

"Sanırım mı?"

"Belki şımarık biriyim ama beni yargılamaya hakkınız olduğunu sanmıyorum. Etrafta dolaşıp insan kaçırmıyorum."

"Hayır, siz sadece babanızın suçlarından kazanç sağlıyorsunuz ve insan kaçırmak onun günahlarının en küçüğü."

Ne zaman babasına saldırsam, koruma moduna geçerek duvarları yükseliyordu. Hiçbir şey onu babasından şüphe ettiremez miydi? "Babam asla bir kadını ya da birinin çocuğunu kaçırmaz. Senin ve aptal motorcu kulübünün aksine onuru var."

"Babanı çok fazla düşünüyorsun. Yaptığı her şeyi bilseydiniz, eminim fikrinizi değiştirirdiniz."

"Söyleyeceğin hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecek Maddox, o yüzden beni ikna etmek için nefesini tüketme."

İfadesinde en ufak bir şüphe kırıntısı yoktu ve bu beni çileden çıkarıyordu. Onun babasıyla ilgili imajını yok etmek istiyordum. Ona duyduğu nefretin benimkiyle aynı olmasını istiyordum. Benim tarafımda olmasını istiyordum. Bu Luca Vitiello'yu gerçekten yıkacaktı.

Umutsuzca bir duşa ihtiyacım vardı ama kirli kıyafetlerimi bir gün daha giyemezdim. Islak köpek ve ter kokuyorlardı ve köpek kulübesine yapışan her şeyle lekelenmişlerdi.

"Yatmak için hazırlanmalısın. Yarın erken kalkacağım ve bütün gece seninle saçma sapan şeyler tartışmayı göze alamam," dedi Maddox. Aramızda birkaç adım mesafe bıraktı, ki bundan memnundum. Sebeplerinden emin değildim.

"Kıyafetlerimi değiştirmem lazım. Benimkiler mahvoldu."

Köşedeki koltuğun üzerinde duran buruşuk giysi yığınını işaret etti. "Uyumak için bir gömlek ve boxer seç. Senin için alışverişe gitmeyeceğim."

Orta boy yatağa bir kez daha baktıktan sonra koltuğa geçtim. İlişkimizin iki yılı boyunca Giovanni hiç geceyi burada geçirmemişti. Geceyi bir odada geçireceğim ilk adamın beni kaçıran ve babamın ölmesini isteyen adam olması ironikti. Bir motorcu. Bizim değerlerimizi kesinlikle paylaşmayan bir adam. Onunla flört etmiştim ama odasında uyumak asla planın bir parçası olmamıştı. Merakla odasına baktım. Pek bir şey yoktu. Bir yatak, bir sandalye ve bir masa. Son ikisi sadece üzerine kıyafet atılacak nesneler olarak kullanılıyordu.

Maddox'un her hareketimi takip eden gözlerinin farkında olarak bir parça giysiyi dikkatle elime aldım. Dağınık yığından giysilerin kirli mi yoksa temiz mi olduğunu anlamak zordu.

Maddox pencere kenarına tüneyip dışarıya duman üflerken kısıık bir kahkaha attı. "Her şey temiz. Ama gördüğünüz gibi gardırobum yok, o yüzden sandalyeyle idare etmek zorundayım."

"Ütü yapmak ve katlamak senin için çok mu karmaşık?" Basit bir siyah tişört ve siyah boxer aldıktan sonra sordum. Maddox'un iç çamaşırlarına dokunmak garip hissettirmişti. Onları giyme fikri daha da garip hissettiriyordu. Giovanni'yle olan ilişkim her zaman çok resmi olmuştu.

Kıyafetleriyle etrafta koşma şansı, iç şamaşılarının yanına yaklaşmama asla izin vermeyeceğinden bahsetmiyorum bile.

"Kirli kıyafetlerinizle kalmak istiyorsanız buyurun."

Tişörtünü ve boxerını aldım ve banyoya girdim. Oda temizdi ama küçüktü. Maddox haklıydı. Hiç bu kadar basit bir banyoda bulunmamıştım. Arkadaşlarımın bile parası vardı ve çoğı insandan daha büyük ve lüks banyoları vardı. İç çamaşılarımı lavaboda sabunla yıkadım ama pantolonum ve bluzum mahvolmuştu. Hızlı bir duştan sonra Maddox'un kıyafetlerini giydim. Gömleğı kalçalarımaya kadar uzanıyordu ve boxer'ı kalçalarımdayan aşağı sarkıyor, neredeyse kayıyordu. Onun gibi bir adamın yanında bu kadar savunmasız olmak garip hissettiriyordu.

Banyodan çıktığımda Maddox gitmişti. Ne yapacağıımı bilemez bir halde pencereye doğıru yürüdüm. Maddox'un yatağına uzanmak kötü bir fikir gibi geliyordu. Çok yorgundum ama kuşkularım beni uyanık tutuyordu. Bir süre sonra kapı açıldı ve Maddox elinde sandviçlerle dolu bir tabakla içeri girdi. Kısa bir süre durakladı, gözleri çıplak ayaklarımdayan çıplak bacaklarımaya, oradan da yüzüme doğıru ilerledi. Hiçbir şey belli etmedi. Genelde erkekler hep ağız açık gezerdi ama ben genelde şık giyinirdim.

"Senin için biraz sandviçim var."

"Sen mi yaptın?"

Eğlenen bir ifadeyle başını salladı. sadece bir öneri bile saçmaydı. "Onları Cherry'ye yaptırdım.

İyi bir aşçıdır."

"Birkaç gün önce yakınlaştığın kız mı?"

Sanki önemli bir şey değilmiş gibi başını salladı. "Geceyi senin odanda geçirecek olan başka bir kadın için yemek hazırlamak zorunda kalmasına aldırmadı mı?"

"Biz çıkmıyoruz, sadece sevişiyoruz. O bir geçiştirici. Umurunda değil. Göz koyduğu tek erkek ben değilim. Eğer başka biri ona yaşlı kadını olmasını teklif ederse, beni göz açıp kapayıncaya kadar terk eder. Bu kızların tek istediği kendilerini motorcunun malı ilan eden bir pay."

Dudaklarım kıvrıldı. "Geçitirmek mi, gerçekten mi? Ne kadar cinsiyetçi olabilirsin?"

"Bu kadar yüksek ve kudretli davranma. Sizin çevrenizde kadınlar pazarlık unsuru olarak kullanılıyor. Yani, kim hala görücü usulü evliliği kullanıyor?"

"Yüzyıllardır çalışıyorlar," dedim kibirle. "Ve ben söz vermedim."

"Artık. Sen ve o aptal adam iki yıl içinde evlenmeyecek miydiniz?"

"Henüz bir randevumuz yoktu. Ama bilginiz olsun, onu ben seçtim, ailem değil."

"Babanızın yanınıza yaklaşmasına izin verdiği birini seçtiniz, böylece onu seçmiş oldunuz."

Hiç böyle düşünmemiştim ama ergenliğe girdikten sonra sadece belirli erkeklerin bana yaklaşmasına izin verildiği doğrudu.

Hepsi terbiyeli ve saygılıydı, babamdan korktuklarından bahsetmiyorum bile. "Bizim hayatımız hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Ama senin yaşadığın bu kanunsuz köylü hayatından daha iyi olduğu kesin."

"Ben istediğimi yapmakta özgürüm. Sen ise eski moda kurallarına bağlısın."

Haklı olsa bile, bu işin peşini bırakamazdım. Kolunun üst kısmındaki, kulübünün işareti olan cehennem köpeği dövmesini gösterdim. "Kulübü de öylece terk edemezsin. Bu özgürlük değil."

"Ben bu kulüp için yaşıyorum. Asla terk etmem. Bu benim hayatım."

"Ve ailem benim hayatım, yani senden daha az özgür değilim." "Özgürlüğün ne olduğunu gerçekten anladığını sanmıyorum. anlamına gelir."

Sık sık özgürlüğü arzulamıştım ama ailemden ve içinde büyüdüğüm dünyadan uzaklaşmayı değil.

Maddox tabağı tekrar uzattı, sonra komodinin üzerine koydu. "İstersen yatakta yiyebilirsin, benim için sakıncası yok."

"Peki ya kırıntılar?" Daha çok zaman kazanmak ve ani gerginliğimden kurtulmak için sordum.

Maddox kıkırdarak, "Bu çarşaflar daha kötülerini de gördü," dedi ve koltuğa doğru ilerledi.

Dudaklarım kıvrıldı. "Sanırım yerde uyuyacağım."

Maddox bana sinirli bir bakış attı. "Onları bu sabah

değiştirdim, o yüzden sakın telaşlanma . Ama eğer

yeri tercih edin, buyurun. Umurumda değil."

Kesik başlığını çıkardı ve arkalığın üzerine örttü. Kaırılmasından bu yana onu ilk kez onsuz görüyordum. Ona bakışından, deri parçasının onun için önemli olduğu anlaşılıyordu.

Bana uyarıcı bir bakış attı. "Ben duş alırken kesiğime dokunma."

"Merak etme."

Banyoya açılan kapıdan döndü. "Sakın bir şey yapmaya kalkma yoksa o şımarık kıını yine kulübeye tıkarım." Kapıyı kapattı.

"Pislik herif," diye mırıldandım ama neredeyse minnettar olacaktım. Bunu gerçekten beni korumak için yaptıysa, güzel bir jestti. Ancak, bunun sadece bu yüzden olduğuna inanamıyordum.

Babamın güvensiz doğası bana miras kalmıştı ve şimdi başını kaldırıyordu. Su akmaya başladığında kapıya yöneldim ve kolu aşağı doğru ittim ama kilitliydi. Alt kattan erkek sesleri ve şamatalı kahkahalar geliyordu, bu yüzden kapının kilitli olması muhtemelen en iyisiydi.

Sandviç yığına bakıp midemin öfkeli gurultusunu duyduktan sonra sonunda peynirli ve jambonlu bir tane aldım. Genelde karbonhidrat ya da süt ürünleri yemezdim. Biri şışmanlatıyor, diğeri sivilce yapıyordu ama umurumda bile değildi. Sandviin üçte birini ağzıma attım ve hevesle çiğneyerek ısırdım. Günlerce kokuşmuş bir kafeste yaşadıktan ve o motorcuların merhametine kaldıktan sonra, çoğu

önceki endişelerim son derece yersiz görünüyordu. Kısa bir süre aklım videoya takıldı, kimin izlediğini merak ettim ama bu düşünceyi bir kenara ittim. Şu anda işe yaramıyordu. Geçmiş geçmişte kalmıştı. Geleceğimi iyileştirmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Beklediğimden kısa bir süre sonra Maddox banyodan çıktı ve neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Üzerinde boxerdan başka bir şey yoktu ve dövmelele kaplı kaslı üst bedeni ortaya çıkmıştı. Şimdi pencerenin yanındaki tavandan sarkan barfiks çubuğu anlam kazanmıştı. Bu vücut çalışmak gerektiriyordu. Gözlerimi ondan ayırmak zorunda kaldım. Vücudu kötü çocuk diye bağıriyordu. Kötü adamların etrafında büyümüşüm ama Maddox kendi yasak, kötü çocuk aurasını taşıyordu.

Maddox bana sanki onun alanında davetsiz bir misafirmişim gibi, sanki burada olmayı ben istemişim gibi, sanki bütün bunlar benim seçimimmiş gibi baktı. Küçük masaya doğru yürüdü ve orada duran sigara paketini aldı. "Kesigime dokundun mu?"

Gözlerimi devirdim. "Bu bir deri parçası." Kaşlarını kaldırdı.

"Hayır, dokunmadım."

Başını salladı, belli ki tatmin olmuştu. Pencere kenarındaki sigara paketini aldı.

"Yatak odanızda sigara mı içiyorsunuz?"

Sigarayı ağzına götürdü, yaktı ve derin bir nefes çektikten sonra nihayet bana bir cevap verdi. "Bir

Bununla ilgili bir sorun mu var?"

Omuz silktim. "Hijyenik değil ve iğrenç. Tehlikeli olmasından bahsetmiyorum bile, kaç kişinin yanan bir sigarayla uykuya dalıp kendini ateşe verdiğini düşünürsek. Bu senin sağlığın. Ama seni nikotinden daha çabuk oldrecek bir şey seçmeni tercih ederdim."

Maddox'un yüz ifadesi öfkeyle çarpıldı ve bana doğru yürüdü. Kendimi olduğum yerde kalmaya ve onun öfkesi karşısında geri ekilmemeye zorladım. "Seninle mafya amciğının tadına bakmak isteyen bir avuç azgın motorcu arasında duran tek şey benim."

Bu onu neden bu kadar öfkelendirdi? Yatak odasına geldiğimizden beri özellikle gergindi. Sertleştim. "Neden umursuyorsun ki? Madem ailemden bu kadar nefret ediyorsun, neden benimle uğraşmalarına izin vermiyorsun?"

"Babandan nefret ediyorum. Beni sinir ediyorsun çünkü ne kadar ayrıcalıklı olduğunun farkında bile değilsin."

Öfke patlaması nedeniyle bana çok yaklaşmıştı, bu yüzden sert, naneli duş jelinin kokusu burnuma doldu. Saçları hâlâ ıslaktı ve dağınık bir şekilde alnından aşağı sarkıyordu. Gözlerim vücudunun st kısmındaki ve kollarındaki dövmelere takıldı. Zebaniler, bıçaklar, kafatasları ve bisikletler.

"Burada mağduru oynamayı bırak," dedim sonunda.

Maddox bana ters ters baktı ama gözlerindeki bir şey beni ateşlendirdi. "Ben uzun zaman önce bir kurbandım, şimdi değilim."

Gözlerim dilindeki piercingden göğüs ucundaki çubuğa kaydı.

"Bende daha var," dedi ve bir nefes daha çekti.

"Nerede?" Ben sordum.

Bakışları boxer'ına doğru kaydı. "İki tane daha."

Ağzım açık kaldı, onları tam olarak nerede sakladığını hayal etmeye çalışıyordum. Yanaklarım kızardı. "Benimle oyun oynuyorsun." Gözlerimi kısmıştım. "Sadece beni sinirlendirmek istiyorsun."

"Aletimdeki iki piercing seni neden tedirgin etsin ki?" diye sordu, ama sesi yeni, daha derin bir tınıya sahipti.

Omuz silktim. "Yapmazlar."

İçimi görerek sırtıttı. Maddox'la ilgili her şey beni geriyordu. "Yatağına git prenses."

Bu kelimeyi akla gelebilecek en kötü hakaret gibi göstermeyi her zaman başarmıştır.

Korkmuş görünmek istemediğim için yatağın en ucuna oturdum, ayak parmaklarım yerdeydi. Yatak çarşafı taze kokuyordu ve duman ya da ter gibi değildi. Belki de normalde sadece pencere açıkken sigara içiyordu ve beni rahatsız etmemek için içmiyordu.

Maddox bana yarı eğlenmiş, yarı sinirli bir bakış attı. "Çarşaf dediğim gibi temiz, merak etme."

"Bu konuda endişelenmiyorum."

Başını salladı, gözlerini düşünceli bir şekilde kısarak. "O zaman neden endişeleniyorsun?"

"Çok açık değil mi? Beni kaçıran kişinin yanında korumasız uyumak beni pek heyecanlandırmıyor."

Göğsünü işaret etti. "Ben senin korumanım ve benden korunmaya ihtiyacın olmadığına eminim. Amin güvende."

Dişlerimi sıktım ve sonunda yatağa uzandım. Evden alışık olduğumdan çok daha sertti ama kulübeden sonra yumuşak bir bulut gibi geldi.

Maddox sigarasını bitirdi ama o zaman bile pencerenin önünde durup dışarı baktı. Sırtında ve omuzlarında Tartarus MC harfleri yazılıydı ve altında bir kafatası ateş püskürüyordu, göğüs kafesindeki görüntünün aynısıydı. "Neden kafatasları?"

Göğsüne baktı. "Babamda da aynı dövme vardı. Görünüşü hakkında pek bir şey hatırlamıyorum. Ne zaman nasıl görüldüğünü hatırlamaya çalışsam, babanın onu dönüştürdüğü kanlı posayı görüyorum. O dövme benim sahip olduğum tek şey."

Yutkundum. "Babamın yaptığı şey için özür dilerim."

Başını salladı, beni dikkatle izliyordu. "Özür dilemek sana düşmez ve babanın bu sözleri söyleyeceğinden de şüpheliyim."

Muhtemelen yapmazdı.

Fazla kişisel bakışlarından uzaklaştım ve diğer dövmelerini taradım. "Pişmanlık yok" kelimeleri sol ön kolunu süslüyordu.

"Sadece yapmadığın şeylerden pişmanlık duyarsın," diye mırıldandım. Bir keresinde Instagram'da bir motivasyon gönderisinde okuduğum bir alıntıydı ve beni derinden etkilemişti.

Ben dövmesini işaret edene kadar Maddox bana şaşkın bir bakış attı. Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Neyi yapmadığın için pişmanlık duyuyorsun?"

Liste uzundu ama Maddox'la tartışırken kendimi rahat hissettiğim hiçbir şey yoktu. Gözlerimi ondan ayırdım ve tavana baktım. Vantilatör yavaş ve büyüleyici daireler çizerek dönüyordu. "Hiçbir şey."

Güldü ve karnım döndü. Yatağın başucunda belirdi, hâlâ üzerinde sadece boxer'ı vardı. "Sana inanmıyorum. Eminim yapmak için can attığın ama yapamadığın pek çok şey vardır çünkü baban her zaman arkanı kollar."

Hiçbir şey söylemedim. Maddox yatağın diğer tarafına uzandı ve ben de ellerimi yumruk yaptım. "Ben uyurken beni boğmaya çalışma. Eğer bir şey yapmaya kalkarsan seni Cody'ye kendim teslim ederim."

Sesime güvenemeyerek başımı salladım. Maddox yanıma uzandığında kendimi çok sıcak hissettim. Yatağı, çıkmayan iki kişi için fazlasıyla küçüktü. Kollarımız neredeyse birbirine değiyordu. Aramızdaki yarım santimi saymak bile zordu. Kollarımız arasında daha fazla boşluk yaratmak için ellerimi karnımın üzerinde birleştirdim.

"Kulübede benimle flört eden biri için şu anda çok sessizsin," diye şaka yaptı, yüzü

Ben.

Başımı ona doğru çevirdim. Yakınlığımıza rağmen korkmam gerektiği kadar korkmamıştım. Eğer planımın işe yaramasını istiyorsam, şu anda onunla flört ediyor olmalıydım ama bu kesinlikle benim rahatlık alanımın dışındaydı. "Uyumak istediğini sanıyordum."

"İstiyorum," dedi ama gözleri başka bir şey söylüyordu. Sonunda gözlerini kaçırıp ışıkları söndürdüğünde yutkundum.

Benden önce uykuya dalmasını umarak bilincine tutunarak nefes alışını dinledim. Ama uyanık olduğunu biliyordum. Onu uykudan alıkoyan şeyin ne olduğunu merak ettim. Hayatı için endişeleniyor olamazdı. Belki de bana yapabileceği her şeyi hayal ediyordu. Nabzım hızlandı. Sorun sadece endişeden kaynaklanmıyordu.

Chapter *Ten*

Ertesi sabah uyandığımda yatakta sıçrayarak doğrudum ve etrafıma bakındım. Maddox pencere kenarına tünemişti. Gözlerimle karşılaştığında yanağı çukurlaştı. "Hayatta kaldın, gördün mü?"

Maddox'un beni uyurken gördüğünü bildiğim için kendimi savunmasız hissederek boğazımı temizledim ve saçlarımı taradım. Bu çok kişisel bir şeydi ve ailem dışında kimseyle paylaşmamıştım. Güneş daha yeni doğmuştu ama Maddox sanki bir süredir uyanıkmiş gibi görünüyordu.

"Neden ayaktasın?"

Maddox omuz silkti. "Yatakta çok fazla yer kaplıyorsun."

Düşünmek için başımı öne eğdim. Neredeyse sanki Maddox benim yatakta olmamdan rahatsız oldu. En azından rahat olmayan tek kişi ben değildim. Ayağa kalktım ve

gerildi. Maddox hareketi takip etti. Belki de kendi arzusundan korkuyordu. Bunu kullanmam gerekiyordu. Ona doğru ilerlerken, onun sarsılmaz dikkati altında cesaretim kayboldu. Söylediği gibi, o Giovanni gibi değildi. Maddox babamdan korktuğu için geri adım atmazdı. Sevişmiş olsaydık muhtemelen ona ayrıntılı bir anlatım gönderirdi.

Bu düşünceyle bedenimden sıcak bir dalga geçti.

Yanında durduğumda kollarımı göğsüme doladım ve sabahın soğuk havası yüzüme çarptı. Göğüs uçlarım sertleşti ve Maddox'un tişörtün ince kumaşından bunu görebileceğinin farkındaydım.

"Günün büyük bölümünde koşulara çıkacağım ama yeterince yiyecek ve su bırakacağım ve kapıyı kilitli tutacağım."

Başımı salladım, bakışlarını ufukta takip ettim ve durumun ne kadar tuhaf olduğuna hayret ettim. Göz açıp kapayınca kadar hayatım alt üst olmuştu ve içimde bunun sadece bir başlangıç olduğuna dair bir his vardı.

Maddox'un profiline, keskin açılara baktım, sonra gamzeyeye benzeyen yara izine takıldım. "Bu yara izi nasıl oldu?"

Maddox o noktaya dokundu ve alaycı bir şekilde gülümsedi. "Dokuz yaşındayken, bir kavga gecesinde Earl'ün köpeklerini serbest bırakmaya çalıştım. Birkaç tanesi kaçmayı başardı. Köpeklere taktığı çivili tasmalardan biriyle bana vurdu."

"Bu korkunç. Ama neden bu kadar kötü iyileşmiş? Yara o kadar derin olamaz."

"Köpeklerin tarafını seçmek istersem bana köpek gibi davranılacağını ve yaralarının her zaman tedavi edilmeden iyileşmesi gerektiğini söyledi. Beni de birkaç gün kafese kilitledi, bu yüzden nasıl bir his olduğunu biliyorum."

Ağzım açık kaldı. "Bu kadar berbat durumda olmana şaşmamalı."

Derin, dolu dolu bir kahkaha attı. "Bu da bir neden, evet, ama senin ihtiyar hâlâ beni mahvetme ödülünü kazanıyor."

Kaşlarımı çatarak duvara yaslandım. "Ama Earl'ün baban öldükten sonra seninle ilgilenmesi gerekiyordu, seni zihinsel ve fiziksel olarak yaralamaması gerekiyordu."

İç çekti ve başını salladı. "Sana neden söylediğimi bile bilmiyorum."

"Çünkü bunu paylaşacak kadar güvendiğiniz başka kimse yok."

Bütün günü pencere kenarında oturarak geçirdim. İlk başta Maddox'un pencereyi kilitlememesine şaşırmıştım. Ama kısa süre sonra pencereden kaçmanın, ikinci kattan aşağı atlama riski dışında, neden bir seçenek olmadığını anladım. Tel örgüde devriye gezen muhafızlar gördüm ve içlerinden birinin tasmalı bir Rottweiler'ı vardı. Kaçmaya çalışırsam muhtemelen hayvanı peşimden gönderecekti. Şeytan'ın keskin dişlerini hatırlayınca, etime neler yapabileceklerini düşünüp ürperdim. Şeytan ve ben -en azından geçici olarak- barışmıştık ama köpeklerin yarattığı tehlikeye karşı kör değildim.

Ufukta babamın yolda olduğuna dair işaretler aradım. Tam olarak ne aradığımdan bile emin değildim. Motorcuları şaşırtmak için saldırısını mümkün olduğunca uzun süre gizli tutmaya çalışacağı kesindi. Beni aradığını biliyordum ama ona ya da aileden başka birine ulaşamamak sanki bir parçam koparılmış gibi hissettiriyordu. Evden uzakta olduğum zamanlarda bile telefonum her zaman yanımdaydı ve istediğim zaman onlarla iletişime geçebiliyordum. Şimdi hayatımda hiç olmadığım kadar yalnız hissediyordum.

Maddox akşam karanlığından sonra eve geldi, darmadağınık ve sinirli görünüyordu.

"Ne oldu?" Yatakta doğrulup sordum.

"Baban."

Ayrıntı vermedi, sadece banyoda kayboldu. Gülümsemekten kendimi alamadım.

Maddox on dakika sonra çıktı ve başka bir şey söylemeden yatağa girdi ama ışıkları söndürmedi.

"Babamın beni kurtarmak için her şeyi göze alacağını söylemişim," dedim sersemliğimi tutamayarak.

Maddox alay etti. "Tüm hatalarına rağmen en büyük hayranı olman için beynini nasıl yıkadı? Sana verdiği ilaç her neyse milyonlar değerinde olmalı."

"O benim babam, tabii ki ona inanıyorum. Ve aradığın ilaç aşk." Kulağa ne kadar duygusal geldiğini düşünerek içten içe ürperdim ama doğrudu. Babam beni sadece şımartmakla kalmadı.

hediyeler ve paranın yanı sıra beni sevgi ve şefkatle de şımarttı.

"Kusacağım." Maddox arkasını döndü ve yüzünü tamamen bana döndü. "Hadi ama, bir an için dürüst ol. Babanın nasıl bir adam olduğunun farkında olmalısın. Sakın bana umursamadığını söyleme."

"Onun nasıl bir adam olduğunu biliyorum. Ailemdeki herkes mafyaya bulaştı. Ve senin aile üyelerin kanun kaçağı, bu yüzden bana çok fark olduğunu söyleme. Siz eylemlerinizi kulüp sadakati ve payınızla meşrulaştırıyorsunuz, benim ailemin üyeleri ise yeminleri ve göğüslerindeki dövmeye olan sadakatleriyle meşrulaştırıyor."

Maddox başını salladı. "Onlar sana tepeden baksa bile sen Famiglia'yı savunuyorsun. Ben bir gün kulübün başkanı olacağım ama sen her zaman sadece bir mafya babasının karısı olacaksın. Mafyada sözünün hiçbir önemi olmayacak. Yine de davayı savunuyorsun. Arkasına yaslanıp hiçbir şey yapmamayı seven bir kadına benzemiyorsun."

"Hiçbir şey yapmayacağımı kim söyledi?"

"Baban gibi Famiglia'yı yönetemezsin."

"Kardeşim Capo olacak."

"Sen daha büyük olmana rağmen kardeşinin patron olmasına kızmıyor musun?"

Ara sıra Capo olursam ne yapacağımı hayal ederdim ama bunu geçerli bir seçenek olarak hiç düşünmemiştim. "Kadınlar

kulübünüze girebilir mi?"

"Elbette, onları görmedin mi?"

Gözlerimi devirdim. "Eğlence için ya da geçiştirmek için değil. Üye olarak demek istedim."

"Hayır, bu kurallara aykırı."

"Yani bir ablan olsaydı, kulübe dahil olamaz mıydı?"

Kaşlarını çattı. "Tamam, hem kulüp hem de mafya kadınlara izin vermiyor. Ama sen istediğini elde etmeye alışkın bir kıza benziyorsun. İkinci sırada olmak zor olmalı, hatta o bile değil. Famiglia'da sözünün hiçbir anlamı olmayacak. Eğer kendini beğenmiş bir İtalyan mafya babasıyla evlenirsen, Famiglia'da rütbesi yükselir ve sen de onun çocuklarını büyütür ve zor bir iş gününden sonra eve döndüğünde ona sakso çekersin."

"Blowies?" Dudaklarımı tiksintiyle bükerek tekrarladım, bu sırada boğazımda çok utanç verici bir şekilde bir sıcaklık dolaşıyordu.

Maddox dilini çok bariz bir şekilde yanağına bastırmak için kullandı.

"Bu iğrenç."

"Bir darbe mi yoksa benim yorumum mu?" "İkisi de," diye mırıldandım.

"Sakın bana iki yıllık ilişkiniz boyunca o zavallı pisliğe hiç sakso çekmediğini söyleme. Her zaman böyle görünmesine şaşmamalı."

sıkışmış. Yıllardır güzel ve uzun bir sakso çekmemiş olsaydım ben de çekerdim."

"Şu kelimeyi söylemeyi kes," diye mırıldandım. Giovanni'ye oral seks yapmayı hiç istememiştim ve o da bunu benden istemeyi hayal bile edemezdi. İlişkimiz boyunca fermuarına yaklaşmama bile izin vermemişti. "Bu tartışma bitmiştir."

"Seni rahatsız ediyor muyum?" Maddox sordu, belli ki eğleniyordu.

Çeşitli nedenlerden dolayı beni rahatsız ediyordu, bunların hiçbirini onunla tartışmazdım, özellikle de aynı yatağı paylaşırken.

Onunla flört et.

Plan buydu ama bunu uygulamak daha zordu.

Maddox beni izledi ve avuçlarım terlemeye başladı. Vücudum birinin varlığına hiç böyle tepki vermemişti. Ben başkalarını gererdim, tersi değil.

"Neden biri cinsel organını delsin ki?" Sessizliği bozmak isteyerek ağzımdan kaçırdım.

Maddox'un cevap gülümsemesi beni daha da ateşlendirdi. "Daha fazla şehvet almak ve daha da önemlisi daha fazla şehvet vermek için."

Zihnim aşırı hızlandı. Maddox ve ben birbirimizin gözlerinin içine baktık, sonra kıkırdayarak başını salladı

ve sırt üstü yuvarlandı. "İkimiz de pişman olabileceğimiz bir şey yapmadan önce uyu."

"Beni pişman edeceğinden şüpheliyim," dedim.

Maddox alaycı bir gülümsemeyle gözlerini kapattı. "Ben olsam yapmazdım."

Doğrulaması beni şaşkına çevirdi. Gözlerim çarşafın örtmediği göğsünde gezindi.

"Peki ya sen, beni pişman eder misin?" diye sordu sonunda.

"Kesinlikle," dedim. Beni kurtarmak için bile olsa, bir motorcuyla yattığım duyulursa sosyal medyada maruz kalacağım bok fırtınasını düşünmek bile istemiyordum. Bizim çevremizde kadınlar göz açıp kapayıncaya kadar kınanırdı. Peki ya ailem? Babam çıldırırdı.

Maddox başını salladı, gözleri hâlâ kapalıydı. "Evet. Beni kesinlikle pişman edersin."

Marcella son üç geceyi yatağımda geçirmişti ve her gece bir öncekinden daha eziyetliydi. Onun varlığını her yerde hissediyordum. Geceleri onun yanında uyanık yattığımda, ki artık neredeyse hiç uyumuyordum, onun kokusu ve kapalı gözlerimin önünde canlanan vücudunun görüntüleri beni neredeyse çıldırtıyordu.

Marcella'nın sadece kendini kurtarmak için bile olsa bana bir hamle yapacağını yarı umuyor, yarı korkuyordum ama şimdiye kadar kendini tutmuştu. Öldürücü vücuduna rağmen, erkeklere asılmaya alışık değildi. Bunun muhafazakâr yetiştirilme tarzından mı yoksa erkeklerin ayaklarına kapanmasına alışkın olmasından mı kaynaklandığından emin değildim.

Ben de aynısını yapmak istiyordum.

Bazı kadınlar şık görünmek için pahalı elbiseler giyiyor ve tonlarca makyaj yapıyordu ama Marcella benim kıyafetlerim içinde ve makyajsız haliyle hepsini utandıran bir görüntüye sahipti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu birdenbire.

"Bu, nişanlınız geceyi burada geçirdiğinde ona sorduğunuz bir soru değil mi?"

Omuz silkti. "Giovanni geceyi hiç geçirmedi."

Bir dangalak için hödükçe bir isim, sonra beynim onun sözlerini kaydetti.

"Neden?"

"Eski değerlerimize bağlıyız," dedi Pamuk Prenses kesin bir ifadeyle. "Ve ben ailemle birlikte yaşıyorum."

Saçlarının koyu kömür r e n g i n e karşı parlayan mavi gözlerine bakmaktan kendimi alamıyordum.

"Dur tahmin edeyim, nişanlın senin ihtiyar yüzünden altına işedi."

Sırıttı. "Çoğu insan öyle yapar."

"Ben değil."

"Hayır," diye kabul etti yumuşak bir sesle. "Sen değil Maddox."

Hay sikeyim. Adımı o nazik ses tonuyla söylemeyi bırakmasını diledim. Yine de ona asla sormazdım çünkü son hece dudaklarında öldüğü an, onu tekrar duymayı arzuluyordum. Karşı koyamadığım bir uyuşturucu gibiydi ve henüz denememiştim bile. Hiç şüphesiz uyuşturucu gibiydi. Bir kez tattınız mı bağımlısı olurdunuz ve sonunda sizi mahvederdi.

"Babanızla ilgili en sevdiğiniz çocukluk anınız nedir?"

Bu soruyu beklemiyordum. Daha önce kimse bana böyle bir şey sormamıştı. Bir cevap bulabilmek için beynimi zorladım. Anılarımın çoğu mutlu değildi. Babam çok iyi bir baba değildi ama yine de bir babaydı.

Babamın annemle kavgaya ettiği, kanepede oturup bira içtiği ya da hiç orada olmadığı görüntüler zihnimden geçti.

"Çok fazla güzel anı biriktiremeden öldü," dedim. Ama içten içe biliyordum ki mutlu anılar

Vitiello onu öldürmemiş olsaydı bile, bu çok az olurdu. Ama kötü bir babaya sahip olmak, hiç babaya sahip olmamaktan daha iyiydi.

"Ama onu özölüyorsun?"

En çok da olabilecekleri özledim. Hiçbir zaman iyi bir ilişki kurma şansımız olmamasını özledim. Babamın iyi bir baba olma şansını hiç yakalayamamasını özledim. "Elbette," dedim ama kelimeler boş geliyordu.

Marcella başını eğdi, böylece saçları yastığın üzerinde zift gibi yayıldı. "Peki ya annen?"

"Babam öldürüldükten birkaç hafta sonra amcamın yaşlı karısı oldu."

Bu onun sorusuna cevap olmalı. Annem babamı hiç özlemedi. Eğer amcam onu hemen kendi eşi yapmasaydı, başkanın yaşlı karısı olma pozisyonunu özleyebilirdi.

Ona işaret ettim. "Senin sıran."

Marcella Vitiello'nun siyah tişörtüm ve boxer'ımla yatakta yanımda yatıyor ve sanki dünyadaki en normal şeymiş gibi benimle konuşuyor olmasını hâlâ aklımdan çıkaramıyordum.

"Sana en sevdiğim çocukluk anımı anlatmamı ister misin? Babam hakkında herhangi bir hikaye duymak istediğine emin misin?"

Luca Vitiello'yu iyi bir baba olarak hayal etmek istemediğimden emindim. Marcella'nın onunla ilgili anılarının

babamınki kadar kasvetliydi, ama korkak değildim. Gerçeği kabul edebilirdim. "Devam et."

Marcella'nın bakışları dalgınlaştı, sonra dudaklarını yumuşak bir gülümseme kıvrıldı, bu gülümsemeyi onun genellikle kontrollü ve temkinli olan yüzünde daha önce hiç görmemiştim. "Yedi yaşımdayken, gömme dolabımda ve yatağımın altında canavarlar olduğuna inandığım bir dönem geçirdim. Zorlukla uyuyabiliyordum. Bu yüzden babam her akşam odamdaki olası her saklanma yerini kontrol ederdi ve zor bir iş gününün ardından gece geç saatlerde eve geldiğinde bile odama gizlice girer ve güvende olduğumdan emin olurdu. Odayı kontrol ettiğinde canavarların gittiğini anlardım ve her zaman birkaç dakika içinde uykuya daldardım. Ama uykuya dalmadan saniyeler önce babam her zaman alnımdan öperdi."

Luca Vitiello'yu Marcella'nın tarif ettiği gibi sevgi dolu, şefkatli bir baba olarak hayal edemiyordum. O, yedi yaşındaki bana hâlâ musallat olan bir canavardı. Onu düşündüğümde, her zaman ailem gibi olan insanları katleden baltalı ve bıçaklı deli adamı görüyordum. O, ben doğmadan önce bile düşmanımız olan adamdı. Bu yeni bir kan davası değildi ama nesiller boyu sürececek bir kan davasıydı.

Marcella bana baktı. "Bana inanmıyor musun?"

"Onu böyle gördüğüne inanıyorum ama bu benim ona karşı olan hislerimi değiştirmiyor. Nefretimi hiçbir şey silemez, hiçbir şey silemeyecek."

"Asla asla deme."

"Ben onu affetmeden önce sen babandan nefret etmeyi öğreneceksin, bu bir gerçek Pamuk Prenses."

Ürperdim. Bu, onu kafamın dışında ikinci kez bu isimle çağırışımdı.

Kaşları çatıldı ve sanki beynimin içini görmeye çalışıyormuş gibi bana baktı.

"Pamuk Prenses mi?"

Omuz silktim ve tavana bakarak sırt üstü yuvarlandım. Beklentiyle beni izlemeye devam etti.

"Hadi ama, şaşıрма. Sana daha önce kimsenin Pamuk Prenses demediğine inanamıyorum. Siyah saçlar, sedefli bir ten, kırmızı dudaklar."

Karanlık kaşlarından biri yukarı doğru seğirdi ve aptal ağızımdan çıkan her kelimeyle kendime daha derin bir mezar kazdığımı fark ettim. Dudaklarından bir gülümseme hayaleti geçti ve onu üstüme çekip öpmemek için elimden gelen tek şey buydu.

Kadınların motosiklet kulüplerinde belirli bir yeri vardır ve bu yer erkeklerle eşit düzeyde değildir. Sadece kendileriyle konuşulduğunda konuşmaları ve erkeklerini memnun etmeleri gerekiyordu. Hiçbir kadınla seksten önce ve sonra anlamsız gevezelikler dışında konuşmamıştım ve mümkünse bundan bile kaçınmıştım. Doğru dürüst sohbet ettiğim tek kadın annemdi ama son yıllarda onun yanında bile kendimi kapatmıştım.

Marcella'da konuşmak ya da en azından dinlemek istememe neden olan şeyin ne olduğundan emin değildim. Sofistikeydi ve kelimelerini dikkatle seçiyordu. Daha önce onun yarısı kadar bile eğitilmiş ve zeki bir kadınla konuşmamıştım. Bazen de ondan bir tepki almak hoşuma gidiyordu. "Nişanlıyla aranızda ne oldu? Ortaya çıkmadığın için seni terk mi etti?"

Dudakları inceldi. "Benim gibi kızlar terk edilmez. Ondan ayrıldım."

"Çok kibirlisin. Kendini erkeklere sunulmuş bir hediye mi sanıyorsun ki kimse senin o şımarık kıcını terk etmiyor?"

"Kimse beni babam yüzünden terk etmez," diye mırıldandı.

Sesindeki acı nota beni neşelendirdi. "Yaşlı adamdan çok korkuyorsun, anlıyorum. Ama neden bu seni kızdırıyormuş gibi konuşuyorsun? Korkunç baban yüzünden korkulmanın avantajlarından hoşlanmıyor musun?"

"Korkulmayı ya da kim olduğum için saygı duyulmayı tercih ederim."

Sözleri beni şaşırttı, ama iğneleyici bir yorum yapmaktan kendimi alamadım. "İnsanlar genellikle olağanüstü alışveriş becerileri nedeniyle insanlara saygı duymaz ya da onlardan korkmazlar."

Gözlerini kısmıştı. "Benim için alışverişten daha fazlası var. Beni tanı mıyorsun."

"O zaman aydınlat beni Pamuk Prenses."

"Benim hayatım bir peri masalı değil, o yüzden bana öyle demeyi kes."

Onun bariz öfkesi karşısında sırtışı genişledi. "Yazık, eminim büyük kötü kurt seni yemeyi çok isterdi."

Boğazına ve yanaklarına doğru ilerleyen bir kızarıklık onu daha da masal prensesi gibi gösterdi.

"Pazarlama okuyorum ve en iyiler arasındayım." Sırıtmadan duramadım.

Ters ters baktı. "Sanırım kendini büyük kötü olarak görüyorsun.

kurt, Mad Dog?"

Onu yemeyi kesinlikle çok isterdim.

Başını salladı ve çok sessizleşti. "Bir haftadan fazla oldu. Bu ne zaman bitecek?"

Earl'e bir daha sormadım. Vitiello'yu sessizlikle cezalandırmış, o pisliğin kızı için endişelenmekten öleceğini ummuştı. Ve Marcella'yla birkaç gün daha geçirmeyi umursamıyordum.

Gülümsemem kayboldu. "Yakında. Baban öldüğünde."

Gözlerini kapattı. "Planından vazgeçmen için ne gerekiyor?"

"Beni ikna etmenin bir yolunu arayarak zamanını boşa harcama. Yalan söylemeyeceğim, rüyalarım senin çıplak vücudunun benimkinin üzerinde olduğu görüntülerle dolu, ama bu bile fikrimi değiştirmeyecek, bu yüzden beni seksle manipüle etmeye çalışma."

"Kimse seks hakkında bir şey söylemedi," diye mırıldandı. Sonra merakla başını eğdi. "Yani seni baştan çıkarmaya çalışmamamı mı tercih edersin?"

"Her gece sonunda denemeni bekliyordum, ama bunu istediğinden başka bir nedenle yapma."

"Sanki sana neden hamle yaptığım umurundaymış gibi."

Sırıttım. "Kalçalarının arasına girdiğim sürece yapmazdım. Ama bundan kirli, harika seks dışında bir şey elde edemezsen seni hayal kırıklığından kurtarmak istiyorum."

"Eğer tek istediğim seks olsaydı, sayamayacağım kadar çok seksi erkekle yatabilirdim. Benimle bir gece geçirmeye evet demeyecek çok az erkek vardır."

Şüphesiz.

"Belki de onlardan birini seçmedin çünkü o erkeklerin hepsi babanın önünde sinmişlerdi. Ondan korkmayan ilk erkek benim ve kabul et ya da etme, bu seni tahrik ediyor."

İnkâr etmedi, sadece içimde bir arzu patlaması yaratacak şekilde bana baktı.

Chapter *Eleven*

Pencere kenarına tüneyip dışarı baktım. Sık sık olduğu gibi nerede olduğuma dair bir ipucu verecek işaretler bulmaya çalıştım ama kulüp binasının etrafındaki orman hiçbir ipucu vermiyordu. Motorcuların elinde geçen on günün ardından, babam ve Matteo'nun beni bulacağına dair umudumu yitirmeye başlamıştım. Koridorda bir döşeme tahtasının gıcırdaması gerilmeme neden oldu. Maddox ne zaman etrafta olmasa sinirlerim bozuluyordu. Ne kadar çılgınca olursa olsun, beni korurdu. Diğer adamların bana nasıl baktığını görmüştüm, a  ve nefret dolu. Onlardan merhamet bekleyemezdim ve merhametlerini istemediğimi söylemek istesem de bana yapabileceklerinden korkuyordum.

"Ah, şımarık Prenses, nerede saklanıyorsun?" Cody şarkı söyler gibi bir sesle seslendi. Pusuya yatmak en sevdiği hobisiydi.

Maddox gittiğinde kapının önünde dolanıyor ve bana nasıl tecavüz edeceğine dair yorumlarla işkence ediyordu. Yüksek sesle koklama sesleri çıkardı. "İtalyan amının kokusunu alabiliyorum. Bırak da o pis deliği gerçek bir erkek doldursun."

Ses çıkarmamaya dikkat ettim. Belki o zaman giderdi. Onun yerine kapının kolunu tıkırdattı. Beni kasıtlı olarak korkutmaya çalıştığını bilsem de endişelenmekten kendimi alamıyordum. Sadece bir kapı ve motorcuların Maddox'a duyduğu saygı beni güvende tutuyordu. İkisi de güvenmek istediğim şeyler değildi.

Tutsaklığım ne kadar uzun sürerse, Earl White'ın sonunda babama baskı yapmak için bana zarar verme ihtimali de o kadar artıyordu. Bunun olmasını beklemek istemiyordum ama Maddox'un yardımı olmadan kaçmak nafileydi.

Ne yaparsam yapayım bana yardım etmeyeceğini açıkça belirtmişti ama bu noktada teorisini test etmesem mi diye düşündüm. Geceleri rüyalarında adımı mırıldandığını duymuştum.

Bir motor sesi kafamı garaj yoluna çevirdi ve verandanın önünde Harley'siyle durmakta olan Maddox'u gördüğümde gülümsemekten kendimi alamadım. Kaskını çıkardı ve bir elini dağınık saçlarında gezdirdi. İtiraf etmeliydim ki Maddox'un canavar motosikletinin üzerindeki görüntüsü tuhaf bir şekilde çekiciydi. Kesik motorcu kıyafeti bile ona çok yakışmıştı. Motosikletinden indi ve pencereye doğru baktı. Gözlerimiz buluştu ve benim

Analiz etmek bile istemediğim bir şekilde karnım seğirdi. Sanki geri dönmüş olmasını umursamıyormuş gibi pencereden arkamı döndüm ama vücudumdaki ezici rahatlama çok farklı bir dil konuşuyordu.

Hava karanlıktı ve Maddox'un sıcaklığı her yerdeydi. Sonunda yuvarlandım. Siluetini zar zor seçebiliyordum. Perdeler ay ışığının çoğunu dışarıda tutuyordu. Maddox beni istiyordu ve bunu asla kabul etmesem bile, ondan etkilendiğimi hissettim. Hatta onun da söylediği gibi tahrik olmuşum. Arzularımın peşinden gidip beni kurtarmasını umabilirdim ya da istediğim şeyi kendimden esirgeyip başkalarının beni kurtarmasına bel bağlayabilirdim. Belki şımarık bir prenestim ama beni sonsuz uykumdan uyandıracak bir prene ihtiyacım yoktu.

Karanlık bizi olasılıklarla dolu bir kozanın içine almış gibiydi. Marcella'nın yanına sırt üstü uzandım. Bela ve ayartma gibi kokuyordu. Yer değiştirmişti ve şimdi dizi hafifçe uyluğuma değiyordu ve bu dokunuş tüm vücudumu elektriklendiriyor gibiydi. Onun yakınlığı beni mahvetmişti. Sıcaktı ve çok yakındı.

Her gece ona yakın olmak işkence gibiydi. Earl, takas için yakında Vitiello'yla temasa geçeceğini söylemişti ve intikam almak için sabırsızlanmak yerine tek düşüncem Marcella'yı ona sahip olamadan kaybetmektir. Tam bir sik kafalıyım.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Seni odama davet ettiğim için pişman olacağım," dedim.

"Neden?"

Üzerimdeki etkisini bildiğine dair bir his vardı içimde. Öyleydi.

Onu incelememek, gece gündüz onunla ilgili fanteziler kurmamak benim için neredeyse imkânsızdı. "Sanırım biliyorsun," dedim hoyratça.

Hareket ederek bizi yakınlaştırdı ama hâlâ sadece dizi bana değiyordu. Yuvarlanıp onu kendime doğru çekmek, öpmek, tadına bakmak, özellikle de hayalini kurduğum o amcığı tatmak istiyordum.

"Öyle mi?"

Sabırım taşıtı. Yüzlerimizi inanılmaz derecede yakınlaştırarak yuvarlandım. Nefes verirken nefesi bile tatlıydı.

keskin bir şekilde. Her parçam dokunmak istese de ona dokunmadım. "Kukunu ve damlayıp damlamadığını düşünmeden edemiyorum," dedim kabaca, şımarık prensesin geri çekilmesini umarak, ama o sadece yutkundu.

"Hiçbir şey seni öğrenmekten alıkoyamaz," diye fısıldadı.

Onu yanlış duyduğumdan emindim. Kalçasına dokundum ve kısa bir süre gerildikten sonra dokunuşumla yumuşadı. "Ne yapıyorsun sen? Sana yardım etmem için beni baştan çıkarabileceğini mi sanıyorsun? Bunun işe yaramayacağını sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

"Öyle olsam bile, şımarık prensesin tadına bakmak için buna değmez mi?"

Hay sikeyim. Dayanamadım. Kalçasının üst kısmını okşadım, sonra parmaklarımı boxer şortunun içinde gezdirdim. Marcella'nın ılık nefesi dudaklarıma değerken, parmaklarım iç çamaşırının altına kaydığında nefes verdi. İpeksi sıcak etini hissedince bir iniltiyi bastırdım. Amı o kadar yumuşaktı ki. İşaret parmağımı yarığının üzerinde gezdirirken nefesini tuttu. Parmak ucum amının dudakları arasındaki ince ıslaklığı keşfetti. "Siktir," diye inledim.

Onu daha fazla kızdırmaya kararlı bir şekilde, parmağımı yarığında aşağı yukarı gezdirdim.

Nefes alıp vermesi hâlâ yavaş ve kontrollüydü ama amını makaslamaya başladığımda, işaret ve orta parmağımın arasında okşadığımda ve parmak eklemlerimi klitorisinin üzerinde gezdirdiğimde hızlandı. Nefes almaya başladı ve kısa süre sonra parmaklarım

onun uyarılması ile kaygan. Karşı koyamadım. Bir parmağımı içine daldırdım ve bir laneti bastırdım. Sanki ölmüşüm de doğruca cennete gitmişim gibi hissediyordu. O kadar sıkıydı ki, Cody'nin sözleri aklıma geldi. Belki de haklıydı. Kahretsin, onu yavaşça parmakladım, bunun her anının tadını çıkarmak istiyordum. Omuzlarımı tuttu ve kalçalarını parmaklarımın ritmiyle hareket ettirmeye başladı, avucumun topuğunu klitorisile kovalıyordu. Yavaşladım ve umduğum gibi kendini elime sürttü, parmağımı tekrar tekrar içine soktu. Sikim patlamaya hazırdı.

"Durma," diye fısıldadı kalın bir sesle.

"Kahretsin, seni kremleyene kadar parmaklamaktan beni alıkoyacak bir şey olduğunu mu sanıyorsun? Parmaklarım kopsa bile bunu yapmaya devam ederim."

"Kapa çeneni," diye inledi, sonra keskin bir nefes çekti. Daha hızlı pompaladım, inlemelerinden ve parmağımın etrafındaki sıkı duvarlarının hissinden neredeyse sarhoş oldum. İkinci bir parmak daha ekledim, keskin nefesiyle sikim seğirmeye başladı. Dudakları koordinasyonsuz bir öpücük için benimkileri buldu.

Ve sonra bir çığlıkla patladı, duvarları parmaklarımın etrafında kenetlendi. Orgazmı durdurulamaz bir çığ gibiydi, suları parmaklarımdan ve bileğimden aşağı akıyordu. "Damlıyor," diye homurdandım.

Ben yavaşça içine girip çıkmaya devam edip orgazmını uzatırken Marcella sadece usulca inledi. Sonunda durdum ama parmaklarımı onun içinde tutmaya devam ettim, ara sıra

Duvarlarını ele geçiren spazm. Parmaklarımı çıkardım ve dudaklarıma götürdüm, yalayarak temizledim, ne yaptığımı duyabildiğinden emin oldum.

"Bu iğrenç," diye fısıldadı.

"Aynı fikirde değilim." Onun orgazm sonrası kokusunu içime çekerken sııttım. "Bunun bir rüya olmadığından hâlâ emin değilim."

Marcella sırt üstü döndü. "Eminim rüyanda da boşalırsın."

Aletim şiddetli bir ihtiyaçla zonklasa da güldüm. "Bu sana ekstra puan kazandırmayacak."

Eğildi ve yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "İyi uykular Maddox. Uykunda tekrar adımı mırıldanmanı duymak için sabırsızlanıyorum."

Sikeyim.

Tabii ki rüyamda onu gördüm ve ereksiyon halinde uyandım. Belki de kan bütün gece sikimi terk etmemişti. Zaten taşaklarım fena halde acıyordu. Hızlı bir duştan sonra odamda çırılçıplak zıpladım, Pamuk Prenses'le saklambaç oynamayı bitirdim.

Öfkeli bir ifadeyle hareketlerimi takip etti ama gözlerinde hissettiğim arzunun aynısı vardı. Kısa süre sonra sikim yine gururla dikildi. Marcella'nın bakışları tabandaki ve uçtaki çıtçıtli piercinge takıldı. Sonuncusu aslında

Kaybedilmiş bir bahsin sonucuydu ama soğuk metal hissini sevdiğimi ve bayanların da sevdiğini hemen fark etmiştim.

Marcella'nın hayranlığı kesinlikle buna değerci. Tabanındaki piercingi okşayarak dikkatini oraya çektim. "Bu, klitorisi uyaracak şekilde konumlandırılmış," dedim, sesim her zamankinden daha sertti. "Ve bu," diye devam ettim, ucundaki piercinge dokunarak. "G noktasını uyarır."

Marcella bir şey söylemedi ama dün gecedan sonra benden tahrik olmamış gibi davranamazdı. Amına dokunursam onu yine ıslak bulacağımı biliyordum.

Maddox'la geçirdiğim dün gece bir keşif gibiydi. Onun basit dokunuşu bedenimi ateşlemişti. Belki de dokunulmaya aç olduğum içindir.

Sonrasında pişmanlık duyacağımdan endişe ediyordum ama tekrar yapmak istediğiniz bir şeyden pişmanlık duymak ikiyüzlölük gibi geliyordu. Denedim.

standart kurallarla değ erlendirilemeyecek olağanüstü bir durumda olduğum gerçeğiyle kendimi teselli etmeye çalıştım. Yine de i ten içe, arzumun tek nedeninin bu olup olmadığını merak ediyordum.

O gece banyodan çıktığımda Maddox yatağa uzanmış, a  bir gülümsemeyle beni izliyordu.

 zerinde sadece boxer vardı ve kaslı, mürekkepli vücudunu gösteriyordu.

 lgisizmiş gibi davrandım.

"Earl, senin i h t i y a r l a  oraya varmak üzere o l d u   u n u  s yledi. Bu birlikte geçireceğimiz son gecelerden biri olabilir."

Kalbim hızlandı. "Gerçekten mi?"

"Benden kurtulmak için sabırsızlanıyor musun?" diye sordu.

şaşırtıcı bir şekilde, ne kadar sinir bozucu olursa olsun Maddox'la daha fazla zaman geçirmek istiyordum. Maddox'un yatak odasında, iğrenç motorculardan uzakta kilitli kaldığımda, içinde bulunduğum tehlikeyi neredeyse unutmuştum. Bu bana her zamanki hayatımdan uzakta geçirdiğim bir iznin garip bir versiyonu gibi gelmişti.

"Belki de bu geceyi nişanlına dönmeden önce amını yalatmak için kullanmalısın."

"Eski nişanlım," dedim hemen.

Giovanni bana hiç oral seks yapmamıştı, sadece birkaç kez kot pantolonumun üzerinden dokunmuştu (  nk  babam odaya dalar diye beni çıplak bırakmaktan korkmuştu), ki bu da pek hoşuma giden bir deneyim

olmamıştı. Yine de, dilinin bir Japon balığı gibi hissettirdiğini düşünürsek

Ne zaman öpüşsek ağzıma girebilmek için çırpınan ben, onun üzerime boşalması için fazla istekli değildim. Bana dokunduğu birkaç seferde boşalmamıştım, bu da onun kendine olan güvenine bir darbe olmuştu ve bunun suçunu düğün geceme kadar beklemek istememe atmıştı... en azından bilinçaltında. Bu tamamen saçmalıktı elbette.

Maddox sırt üstü yatmış, pis pis sırtıyordu. "Seni çok iyi kremleyebilirim."

Dudaklarım kıvrıldı. "Krema, gerçekten mi? Nefesini boşa harcama, oraldan hoşlanmıyorum."

"Vermek."

"Almak," diye karşılık verdim, gerçekten bilemesem de.

Daha önce hiç bir erkeğin altına yatmamıştım. Giovanni babamdan çok korkuyordu ve düğün günümüzden önce beni bu şekilde lekelemeye cesaret edemiyordu.

Maddox'un gülümsemesi daha da kirli bir hal aldı ve içimi bir sıcaklık kapladı. Sadece ona baktığım için bacaklarımın arası hafifçe kayganlaşmıştı. "Nişanlın tam bir ezik. Seni doğru düzgün yememiş, yoksa bu saçmalıkları söylemezdin. Eğer benim kızım olsaydın, dilimi amında düşündükçe fıskiye gibi fışkırırdın."

Giovanni'nin benimle yattığı varsayımını düzeltmedim. Yaşadığımız şeyle alakası yoktu. Yatağa yaklaştım ve ona ters ters baktım. "Ağzın çok bozuk."

Sadece yapmadığınız şeyler için pişmanlık duyarsınız.

"Benim sihirli bir dilim var," diye homurdandı ve dilini dışarı çıkararak piercingin ışıktaki parlamasını sağladı. Piercing ile beni tatmin etmesinin nasıl bir his olacağını merak etmekten kendimi alamıyordum. Sadece bunu düşününce bile kalçalarım beklentiyle sıkıştı. Eğer bu gerçekten son gecelerimizden biriye, bu aynı zamanda onu kendi tarafıma çekmek için son şansımdı... ve bunu yaparken biraz eğlenmek.

Bunu neden yaptığımdan emin değildim ama yatağın üzerine çıktım ve Maddox'a ters ters baktım.

Gömleğimin altına bakabilmek için başını arkaya eğdi. Külot giymiyordum. Dişlerinin arasından ısıklık çıktı. "Siktir, Pamuk Prenses, bırak da o kraliyet amcığını yiyeyim."

Tek kaşımı kaldırdım. "Sadece seni susturursa."

Şeytani bir şekilde sırıttı. "Kafamı kucakla. Haydi. O sütlü kalçalarını benim için aç."

Ona en küçümseyici bakışımı attım ve yatakta yükseldim, böylece ayaklarım omuzlarının iki yanında olacak şekilde onun üzerinde yükseliyordum. Ona ne kadar üstün bir manzara sunduğumu biliyordum ve o da bundan zevk alıyordu. Yine de bu durumdan, Maddox'un kirli ağzından, gözlerindeki aç parıltıdan benim de giderek daha fazla tahrik olduğumu inkâr edemezdin. Geçmişte kendimden çok sık şüphe etmişim ama Maddox'un bana olan arzusu apaçık ortadaydı. Şüpheye yer yoktu.

"Diz çök ki seni yiyebileyim."

"Vitiellos diz çökmez."

Baldırlarımdan tutup o kadar sert çekti ki dengemi kaybedip öne doğru düştüm, dizlerim başının yanındaki yumuşak şilteye battı.

"Dizimle yüzünü parçalayabilirdim!" Tısladım. Maddox bu cehennem çukurundan kurtulmak için tek şansımdı. Onu öldürmek istesem bile, ki şu anda bundan tam olarak emin değildim, özgür kalana kadar beklemem gerekecekti.

Maddox kıcımlı tuttu ve beni yüzüne doğru çekti. Gözleri gözlerimi yakaladı ve sonra dili yavaşça dışarı kaydı, yüzünde kirli bir sırıtış vardı. Dilinin ucu am dudaklarımın üzerinden geçti ve hassas iç kısmı okşamak için onları ayırdı. Neredeyse ezici bir hisle ürperdim, bir an için kısa temastan boşalacağımdan endişelendim. "Siktir," dedi alçak bir sesle, dudakları titreşen etime karşı titriyordu. Yavaş hareketlerle beni yalamaya başladı, piercing klitorisimle alay ediyordu. Saçlarını çekiştirerek ağzını amıma yaklaştırdım ve o da bu daveti kabul ederek dilini içime daldırdı. Kalçalarımı döndürdüm, ağzını sürdüm, dili içimde derindi, piercing'i G noktam olduğunu varsaydığım şeyle alay ediyordu. Acele etmemesini, hatta bazen sanki tadını çıkarması gereken lezzetli bir yemek yiyormuş gibi gözlerini kapatmasını izledim. Dili klitorisimi yavaşça okşarken piercing parladı. Saçlarını kavradım, neredeyse acımasızca çekiştirdim ama Maddox sadece

sırıttı ve dudaklarını klitorisimin etrafına kapattı. İnlememi engellemek için dişlerim alt dudağıma gömüldü.

"Çığlık atmalı ve inlemelisin. Bütün kadınlar benim odamdayken bunu yapar. Kilise faresi gibi sessiz kalırsan kulüp kardeşlerim şüphelenir."

Ters ters baktım.

Maddox emerken, yalarken, ısırırken ve fiskelerken dudaklarımdan sesler çıkarmayı sadece bir meydan okuma olarak görüyor gibiydi. Kısa süre sonra nefesim keskin patlamalar halinde geldi ve kalçalarım neredeyse umutsuzca sallandı. Artık utanmadan onun ağzının içine giriyordum. Maddox'un güçlü elleri kığımın yanaklarını kavırıyor, hareketlerimi yoğuruyor ve yönlendiriyordu. Bir santim kadar geri çekti ve neredeyse saçlarından tutup geri çekecektim. Serbest kalmak için o kadar çaresizdim ki kontrolümü kaybetmeye çok yakındım.

"Ağzıma gel Pamuk Prenses," diye homurdandı Maddox. Dudakları klitorisimi bir kez daha kavrarırken mavi gözleri benimkilere kilitlendi. Zevk, merkezimden vücudumun her santimine durdurulamaz dalgalar halinde yayıldı. O kadar sert boşaldım ki, her kasım sonuna kadar gerilmiş gibiydi. Nefesim kesildi, ellerim kendimi sabitlemek için Maddox'un kaslı omuzlarına uçtu. Gözlerimi kapatarak hislerime yenik düştüm ve sanki etrafımızda hiçbir şey yokmuş gibi çığlık attım. Ve bu çok iyi hissettirdi. Kalçalarımı ileri geri salladım, zevk dalgaları çekilmeye başlayana kadar dilini daha derine ittim.

Sonunda göz kapaklarım açıldı ve Maddox'a baktım.

Maddox salgımı hevesle yaladı, sırttı, yüzü sularıyla parlıyordu. Onu izledim ve amımı dudaklarına sürtmeye devam ettim. Bunun ne kadar kirli, ne kadar yanlış olduğunu seviyordum. Bu -Maddox- benim kurtuluşum olabilirdi ya da pek çok kişinin beklediği düşüş olabilirdi.

Göğsüm kabarmış bir halde hâlâ onun üzerinde diz çökmüştüm.

Dudakları ve çenesi parlıyordu. "Gördün mü, sana ağzıma krem sürdüreceğimi söylemiştim."

"Kulağa iğrenç geldiğinin farkındasın, değil mi?" Ama içten içe fena halde tahrik olmuştum. Maddox yasaktı, kabaydı ve geleneklerden cüretkâr bir şekilde uzaktı. Bunun bir amaç için araç olması gerekiyordu ama aynı zamanda bundan zevk aldığım için kendimi suçlu hissetmeyi de kendime yediremiyordum.

Maddox başını kaldırdı ve dilini uzattı. Ucunu kıvrımlarım boyunca gezdirdikten sonra bir tanesini ağzına aldı. "Kremayı kim sevmez ki? Özellikle de tadı bu kadar güzelse."

Ayağa kalktım, gömleğim bir kez daha dizlerime düşerek çıplaklığımı gizledi. Ama bacaklarım yapış yapıştı ve göbeğim serbest bırakılmamdan dolayı hâlâ zonkluyordu.

Maddox yavaşça doğruldu. "Bu iyiliğe karşılık vermeyecek misin?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Neden yardımcılardan birinden bunu senin için yapmasını istemiyorsun?" Söylediklerimin sertliğine rağmen

Maddox'un başka bir kadınla birlikte olabileceği fikri bana hiç de iyi gelmiyordu. Oturur pozisyona geçti, kot pantolonu yırtılmıştı. Piercinglerini ve günahkâr derecede seksi vücudunu hatırlayınca dizlerimin üzerine çöküp istediğini yapmak zorunda hissettim ama gururum beni yerimde tuttu. Paketinden bir sigara çıkardı ve umursamıyormuş gibi görünerek ayağa kalktı. Omuz silkti ve kapıya doğru yürüdü. "Sen bilirsin. Sikimi yalayacak doğru kızı biliyorum."

Göğsümde sıcak bir öfke topu oluştu. "Eğer bunu yaparsan-" diye homurdandım, onu neyle tehdit edeceğimden emin değildim. Biz bir çift değildik, bu yüzden ondan ayrılamazdım. Esir ve tutsaktan başka bir şey değildik, bu da durumu daha da gülünç hale getiriyordu. Ona şantaj yapabileceğim hiçbir şeyim yoktu.

"Sonra ne olacak?" Maddox sanki benim tepkim onun planıymış gibi memnun bir sırıtışla dönerek sordu. Beni duygusal bir patlama yapmam için kandırmış mıydı?

Ona inanamadım. Başımı tiksintiyle salladım. "Umurumda değil. Ne yapman gerekiyorsa yap. Bütün yaşlı kadınlara izin verebilirsin..." Ona uygun kaba bir şey söylemek istedim ama kelimeler ağızımda kaldı. "...seninle yollarını bulsunlar." Sözlerimi yarım yamalak bitirdim ve yüzüm kızardı.

Maddox'un gülümsemesi genişledi, o kadar kendini beğenmiş bir hal aldı ki boynundaki altın zincirle onu boğmak istedim. "Benimle oynaşmak mı?" diye y i n e l e d i , dişleri ve kendini beğenmişliğiyle.

"Yapacakları şey sikimi yalamak. Kelimeleri söyleyemiyor musun Pamuk Prenses?"

"Emirlerini yerine getirmek için seçtiğin kadınların aksine, benim bir tarzım var."

"Oh, tarzın var ve buna uygun bir sürü küstahlığın var. Kukun hala benim sihirli dilim yüzünden ıslakken o kızları dövmek sana ikiyüzlülük gibi gelmiyor mu?"

Haklıydı ama bunu kabul edemezdim. "Bu yaşam tarzını onlar seçti. Ben kaçırıldım. Hiçbir şey benim seçimim değil."

"Sikik bir rodeo binicisi gibi aınla ağzıma binmek senin seçimindi prenses. Dilimin üzerindeki kremam bunun kanıtı."

Kaballığı beni ne kadar tahrik ettiyse, o kadar da sinirlendirdi.

"Uzmanlar buna Stockholm Sendromu diyor," diye mırıldandım, yakalandığımı hissettiğim için yanaklarımın daha da ısınmasından nefret ediyordum. Kendi kendime bunun Maddox'u yanıma çekip kaçmama yardım etmesini sağlama planının bir parçası olduğunu söylesem bile, fiziksel karşılaşmalarımızdan stratejiyi suçlayamayacak kadar keyif alıyordum. Giovanni'nin asla izin vermediği bir şekilde kendimi ahlaksız, seksi ve yaramaz hissediyordum. Beni fark ettiğimden daha fazla ağırlaştıran prangalardan kurtulmuş hissediyordum.

"Saçmalık, Pamuk Prenses. Zekama hakaret etme ve kesinlikle kendi lanet omurgana hakaret etme. Sen asla boktan bir sendromun hareketlerini belirlemesine izin vermezsin. Hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin seni bir şey yapmaya zorlayabileceğinden şüpheliyim.

istemiyorum." Durakladı. "Ve sen beni istiyorsun. İlkel sosyete hayatında benim gibi biriyle edepsizleşmene asla izin verilmezdi, ama şimdi eline bir fırsat geçti ve sen bunu mükemmel manikürlü tırnaklarınla açgözlülükle kullandın."

O haklıydı. Onu istedim. Bir kez olsun Famiglia'nın kurallarından kurtulduğumu hissettim. Burası kanunsuz bir bölgeydi. Burada tutulduğum süre boyunca ne olursa olsun, bunun için asla suçlanmayacaktım.

Bu korkaklıktı, arzuladığınız hayatı yaşama riskini almak istememektir.

Gözleri beni boylu boyunca takip etti ve beni yeniden ateşli hissettirdi. "Söylemene bile gerek yok. Benimle daha da iğrençleşmekten, o Pamuk Prenses yüzünün ardında sakladığın seksi vampiri gerçekten ortaya çıkarmaktan başka bir şey istemediğini biliyorum."

Sırıltısı daha da kirli bir hal aldı. "Merak etmiyor musun?" "Cinsel organını mı?" Alaycı bir şekilde söyledim.

Maddox güldü, çok fazla sevmeye başladığım derin bir havlamaydı bu. "Pek benim seçeceğim kelimeler değil ama evet."

"Hayır, teşekkür ederim. Merak kediye öldürdü."

Gülümsemesi genişledi. Tanrım, bir gülümseme bana hiç içim yanıyormuş gibi hissettirmemişti.

Kotunun içine uzandı ve uzun aletini serbest bıraktı. İstesem de başka tarafa bakamadım. Ama ucundaki piercing dikkatimi çekti ve gitmesine izin vermedim. Fiske vurdu

başparmağını parlak metal parçasının üzerinde defalarca gezdirerek ucunu ovuşturdu.

Bir adım daha yaklaştım. "Bunu gerçekten benim önümde yapacaksın. Hiç utanman yok mu senin?"

"Hiç utanman yok Pamuk Prenses. Ama haysiyetim konusunda bu kadar endişeliysen, bana yardım et."

Başımı salladım. "Sen imkânsızsın, kabasın ve kesinlikle utanmazsın."

"Suçluyum. Ama sen bir korkak, bir ikiyüzlü ve bir yalancısın."

Gözlerimi kısıtım. "Ben değilim." Ama öyleydim. Maddox boynumu kavradı ve bir dizimle kendimi yatağın üzerinde desteklemek zorunda kalana kadar beni aşağı çekti. "Öylesin," diye mırıldandı beni öpmeden önce. Kendini ovmaya devam etti ve sonunda kendimi öpücüğünden kurtardığımda, bakışlarım aşağıya kayarak elinin uzunluğunu izledi.

Her hareketinde karın kaslarının esnediğini görünce ağzım sulandı. "Korkak."

"Kapa çenenin. Sana dokunmam için benimle alay edemezsin. Eğer dokunursam sen yaparsan, ben de istediğim için yaparım."

"Elbette," dedi. Sesindeki iğneleyici notayı fark edemedim çünkü elinin ritmik aşağı yukarı hareketinden başka bir şeye dikkatimi veremiyordum. Ucunda sütlü bir sıvı damlası toplanmıştı.

"Sen imkânsızsın," diye bağırdım, onu öfkeyle öptüm ve sonunda boyuna uzandım. Parmaklarım sert ama pürüzsüz sikinin etrafına dolandı. "Sonunda cesur oldun" demeden önce bir nefes verdi.

Onu bir öpücükle daha susturdum ve elimi aşağı yukarı hareket ettirerek elini itmeye başladım. Başparmağım ucundaki piercingi keşfetti, keskin nefes alışını düşük bir inilti takip etti. Parmak uçlarımı aşağıya, taşaklarını süsler gibi tabandaki diğer deliğe kadar takip ettim ve Maddox'tan gelen bir tıslamayla tekrar ödüllendirildim.

"Soyun," diye homurdandı.

Kaşlarım havaya kalktı. Maddox'la sonuna kadar gitmek isteyip istemediğime henüz karar vermemiştim. Son otuz dakika içinde ibre kesinlikle Maddox'tan yana dönmüştü. Seksin de oral gibi bir keşif olup olmayacağını merak etmekten kendimi alamıyordum. Neden düğün gecemizden önce sayısız kızla yatmış olan müstakbel kocamı, başka bir Made Man'i bekleyecektim ki? Neden biraz olsun eğlenemiyordum?

Dahası, eskiden içgüdülerim olarak adlandırdığım küçük bir ses bana Maddox'un kaybetmem gereken adam olduğunu söylüyordu.

Maddox sanki düşüncelerimin en azından bir kısmını okuyabiliyormuş gibi kıkırdadı. "Mükemmel vücudunun her yerine boşalmak istiyorum."

"Sahip olduğunuz cinsel hastalıkları kapmak istediğimden emin değilim."

"Eğer herhangi bir hastalığım olsaydı, az önce yaptığın kedi diliyle onları kapmış olurdun."

Haklıydı ve kendimi aptal gibi hissetmekten nefret ediyordum.

"Ama endişelenmeyin, genellikle prezervatif kullanırım ve unutursam test yaptırırım. Temizim."

Onu okşamayı bıraktım ve gömleğimi başımın üzerine çektim. Maddox'un bakışları kıvrımlarımı okşuyordu. Oda soğuk olmamasına rağmen meme uçlarım diken diken olmuştu. Onu tekrar ovmaya başladım. Maddox göğsüme uzandı, sert bir meme ucunu parmaklarının arasına aldı ve parmaklarının arasında döndürdü. Diğer eli arkadan bacaklarımın arasına girmeden önce kıkırmı okşadı. Başparmağı beni ayırdı, zaten tekrar hevesle zonklayan klitorisime doğru fırçaladı. Pedine bir fiske vurdu ve ben arzuyla yanıp tutuşuyordum, serbest kalmaya hazırdım.

"Sıranın sende olduğunu sanıyordum," dedim kısık bir sesle, başparmağı beni tekrar kaldırırken. İtiraf etmeliydim ki Maddox'un aynı anda boşalması beni çok tahrik etmişti ve beklediğimden çok daha hızlı bir şekilde sınıra doğru sürüklemişti.

"Senin kremlenmeni izlemek beni çok daha fazla boşaltacak, Pamuk Prenses."

İlk defa zekice bir yorum yapamadım. Maddox'un teninden yayılan sıcaklıkta, sikinin şaşırtıcı sertliğinde ve bacaklarımın arasındaki nabız gibi atan ihtiyaçta kendimi kaybetmiştim. Kısa süre sonra kalçalarım Maddox'un başparmağını kovalayarak kaymaya başladı.

İkinci orgazmım beni ele geçirdiğinde, o da tüm karın kaslarına boşaldı. Derin bir iç çekişten sonra boynumu tuttu ve beni bir öpücük için aşağı çekti. "Gitmene izin vermekten gerçekten nefret edeceğim."

Chapter *Twelve*

Bugün farklı bir şeyler vardı. Maddox ve Gray koşuya çıktıktan sonra gelen motorcular verandanın etrafında vızıldayarak dolaşırken tedirgin görünüyorlardı. Earl White pencereye doğru bakıp gözlerinde üstün bir parıltıyla bakışlarımı yakaladığında midem bulandı. Bugün serbest bırakılacağımdan şüpheliydim. Benim için sakladığı daha çok şey vardı.

Earl sırttan Cody'ye başıyla işaret etti.

Gözlerim kilitli kapıya kaydı. Birkaç dakika sonra adımların gürleyerek yukarı çıktığını duydum. Pencere pervazından atladım ve tam kilit sesi duyulduğunda banyoya doğru koştum. "Hiçbir yere kaçamazsın, amcık."

Cody beni saçlarımdan yakaladı ve geriye doğru itti. Kafatasıma saplanan keskin acıdan dolayı haykırdım. I

Bileklerimi kavrayıp tırnaklarımı geçirdim ama o beni odadan çıkarıp merdivenlerden aşağı sürüklemeye devam etti. Dizlerim birkaç basamağa çarptı ve acı içinde tekrar bağırmama neden oldu.

Alt kattaki ortak alana ulaşana kadar durmadı. Dökülmüş alkol ve eski duman kokusu burnuma dolduğunda zaten çalkalanan midem döndü. Neler oluyordu? Beni babamla mı değiştireceklerdi? Ortam bunun için fazla gergindi.

"Kahretsin, aptal fahişe beni tırmaladı." Cody beni kendinden uzaklaştırdı. Earl'ün önünde dizlerimin üzerine çöktüm, keskin sancıdan nefesim kesildi ama hemen ayağa kalktım. Onun gibi birinin önünde asla diz çökmezdim.

Alay etti. "Hâlâ büyüklerine boyun eğmeyecek kadar gururlu musun?" Başını iki yana salladı. "Tıpkı baban gibi."

"Bir gün babam seni doğduğun güne pişman edecek," dedim çenemi kaldırarak. İçimi bir çaresizlik duygusu kapladı ama kontrolü ele geçirmesine izin vermedim.

Earl kanımı donduran bir şekilde gülümsedi. "Babanın kendini seninle takas etmesine izin vermeye çok yaklaştım, ama sesindeki bir şey böyle bir durumda beklediğim itaatkârlıktan yoksundu, anlıyor musun?"

Motorcuların bana bakışlarından hoşlanmadığım için yutkundum. Babamı suçlayamazdım. Bu onun kanında yoktu.

itaatkâr. Öyle görünmeye çalışsa bile, bu asla ikna edici olmazdı.

"Bugün onu Tartarus'a karşı çıktığı güne pişman edeceğim ve ona yeni yerini öğreteceğim."

Boynumdan tutup beni bar tezgahına doğru bastıran Cody'ye başıyla işaret etti. Çarpmanın etkisiyle kalça kemiklerime keskin bir acı saplandı. Sağ yanağımı yapışkan ahşap yüzeye bastırmak için başımı aşağıya doğru itti. Ucuz içkinin kokusu neredeyse bastırıyordu. Earl elinde uzun bir bıçakla görüş alanıma girdi. Geri çekilmeye çalıştım ama Cody beni sıkıca tuttu, vücudu benimkine en iğrenç şekilde bastırdı. Bıçak barın üzerindeki lambaların ışığında parlıyordu. Panik vücuduma zehir gibi işlemişti.

Earl hain bir gülümsemeyle bıçağı kaldırdı ve tepkimi izledi. Cesur ve kayıtsız görünmeyi başarabilmeyi diledim ama yapabileceklerinden çok korkuyordum. "Sen çok güzelsin, fahişe. O mükemmel yüzünü her gördüğümde sinirleniyorum."

Daha da yaklaşıp bıçağın keskin ucunu tam sol gözümün önünde tutarken korku beni boğdu.

"O ölümcül bakışlar olmasa ne yapardın merak ediyorum." Bir altın dişini ortaya çıkararak tüyler ürpertici bir şekilde gülümsedi.

"Yapma," diye bastırdım. Sesimin sert ve tehditkâr çıkmasını istiyordum ama korkmuş ve neredeyse yalvarıyor gibiydim, ama elimde değildi. Ya beni kör ettiyse? Hâlâ görmek istediğim o kadar çok şey vardı ki, değerini bilmediğim o kadar çok şey

Çünkü onlara bakmak için zamanım olacağını düşünmüştüm. Kalbim öfkeyle çarpıyor, kan damarlarımda çığ gibi pompalanıyordu.

"Üzgünüm şekerim, ama baban için küçük bir hediye ihtiyacım var.

Oynamayacağımızı bilmeli. Onu yok edeceğiz."

Bıçağı daha da yaklaştırdı. Maddox neredeydi?
Tanrım, neredeydi?

Bıçak beni kestiğinde, her şey karanlığa gömülene kadar vücudumun en derin yerinden tiz bir çığlık yükseldi.

Kulüp binasına adımımı attığım anda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Earl'ün en sevdiği kız olan ve onu yaşlı karısı yapacağını düşünecek kadar aptal olan Ruby, Earl bıçağındaki kanı silerken yüzünde memnun bir sırıtma vardı.

Kan barı da kapladı. Kalbim küt küt atmaya başladı. "Burada ne oldu?" Endişemi gizlemeye çalışarak sordum.

Earl bıçağını sakince kınına soktu, çok sıkılmış görünüyordu. "Vitiello prensesine bir ders verdim ve babasına da."

Hay sikeyim. Earl odama girmek için yedek anahtarını kullanmış olmalıydı. Sırıtan Cody'yi iterek geçtim ve nabzım hızla atarak yukarı çıktım. Ne halt etmişti? Vitiello'nun takas için hazır olduğunu sanıyordum. Kapıyı açtım ve iterek odaya girdim. Yerdeki kan lekeleri küçük banyoya kadar uzanıyordu. Kan beni hiç rahatsız etmemişti. Vitiello'nun küçük bir çocukken gözlerimin önünde neden olduğu katliamdan sonra bundan rahatsız olmayacak kadar katılaşmışım. Yine de bu birkaç kan sıçramasını görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Onları banyoya kadar takip ettim ve kapının girişinde sendeleyerek durdum.

Marcella tuvaletin kenarına tünemişti, yüzü kül rengi, omuzları ve eşinin kazağı kan içindeydi. Yüzünün sol tarafına bir havlu bastırdı. "Ne oldu?" diye sordum. En kötüsünden korkarak sordum. Earl benim için bir baba gibiydi ama neler yapabileceğini biliyordum. Yıllar geçtikçe intikam takıntısı hızla artmış, benimkinden bile kötü bir hal almıştı.

Titreyen eliyle başının yan tarafına tuttuğu havluyu indirdi. Mavi gözlerinin bozulmadığını görünce rahatladım ama sonra kulağını fark ettim,

kanıyordu. Earl'ün sol kulak memesini kestiğini görmem bir anımı aldı.

Gözlerim kıpkırmızı oldu ve dönüp gıcırdayan merdivenlerden aşağı gürleyerek indim. Öfkeden zar zor nefes alabiliyordum. Kulaklarım çınlıyor, şakaklarım zonkluyordu. Hışımla ortak alana girdim. Earl ve Cody bar taburelerine oturmuş, başarılarını kutlamak istercesine burbonlarını yudumluyorlardı.

Earl'e doğru atıldım ve kesik elini tutarak onu tabureden kaldırdım. "Ona işkence yapmayacağımız konusunda anlaşmıştık! Yemin etmiştin." Amcamla hiç böyle konuşmamıştım, özellikle de başkalarının önünde.

Earl'ün gözleri kısıldı ve bileğimi kemiklerimi kıracak şekilde kavradı, parmaklarımı açmaya çalıştı ama ben onu bırakmadım. Yaşlanmıştı ama hırçınlığı azalmamıştı. "Ne yaptın sen?" Kükredim. Hayatımda ilk kez onu öldürmek istedim.

"Kulüpte ipleri kimin elinde tuttuğunu unutma Maddox," diye mırıldandı, yüz ifadesi uyarı doluydu. "Ve o küçük fahişenin babası babanı katlettiğinde seni kimin yanına aldığını da unutma."

Cody bar taburesinden kalkmıştı ve müdahale etmeye hazırdı. Yıllardır ikinci komutanlık pozisyonunda gözü vardı ve her zaman bu pozisyon için çok genç olduğumu söylerdi. Beni öldürmek ona gününü gösterecekti.

Parmaklarımı açtım, derin bir nefes aldım ve geri çekildim. "Bunu yapmamalıydın. Çok ileri gittin. Ben asla

bu saçmalığı kabul ettim. Luca Vitiello'ya işkence etmek ve onu öldürmek istiyorum, Marcella'yı değil."

Earl başını eğdi, yaklaştı ve meydan okuyan bir gülümsemeyle bana baktı. "Seni kızdırmaya mı çalışıyor? Sadakatin nerede?"

"Kulüple birlikte," dedim.

Earl'ün dudakları gerildi. Geçmişte hep onunla yatarlardı ama bugün yaptıklarından sonra bir daha asla körü körüne onu izlemeyecektim. "Kulüp benim, bunu unutma Maddox. İntikam almak istiyorsan, Vitiello'nun dölüyle yatağa girmeyi bıraksan iyi edersin. Dikkatini kaybetmene neden oluyor. Belki de onu odana almana izin vermem akıllıca değildi. Belki de hepimiz onu paylaşmalıyız."

Cody'nin yüzü lanet bir Noel ağacı gibi parladı. Marcella'ya yaklaşmasına izin vermeden önce sikini keserdim.

"Dikkatimi kaybetmiyorum," dedim çok daha sakin bir sesle. "Ama Vitiello'yu bu şekilde kışkırtmak onun düşüncesizce hareket etmesine yol açabilir. Onun neler yapabileceğini biliyorsun."

Earl acımasızca gülümsedi. "Bu sefer kontrol bizde. Geçen seferki gibi bizi gafil avlayamayacak. Kızı elimizdeyken, harekete geçmeden önce iki kez düşünecektir."

Bu noktaya kadar amcamın değerlendirmesine katılıyordum. Luca, Marcella'nın iyiliğini riske atmazdı ama şimdi amcam ona işkence etmeye başlamıştı... Kanım kaynadı, göğsüm daraldı. Earl gözlerini benden ayırmadı.

"Yaptıklarınla Vitiello'nun elini zorladın. O artık

Kızından daha fazla parça koparmanı bekledim amca. Kendini değiştirmeye hazır olduğunu sanıyordum."

"Bizi bulamaz. İyi saklandık. Ve eğer başka bir kardeşimize saldırırsa, yerini öğrenene kadar ona bir parça daha göndeririz." Bar taburesine geri tırmandı ve burbonunu boşalttı. "Kendini değiştirmek istedi ama konuştuğumuz zamanki ses tonunu beğenmedim. Hâlâ bizden daha iyi olduğunu düşünüyor. Yerini öğrenene kadar kızı bizimle kalacak."

İçten içe Marcella'yla daha fazla zaman geçirmeyi diliyordum ama bu şekilde değil.

"Bu iş ne kadar uzun sürerse, hepimiz için risk o kadar artar," dedim sesimi kontrol altında tutmak için mücadele ederek.

"Kontrol bende," dedi Earl, sesi kinle doluydu.

Öfkeyle başımı salladım. Cody bana öyle üstün bir bakış attı ki yüzünü duvara arpasım geldi. Marcella'ya işkence yapıldığını görmekten nasıl zevk aldığını tahmin edebiliyordum. Sadece bunu düşünmek bile onun ve hatta Earl'n kafasına bir kurşun sıkma isteği uyandırıyor. Hay sikeyim.

Odama geri döndüm, zihnim içinde bulunduğum çıkmaza bir çözüm bulmak için çalkalanıyordu. Marcella artık burada güvende değildi. Artık amcam ona işkence etmeye başlamıştı ve durmayacaktı. Bundan çok zevk alıyordu. Lanet olsun. Ben de kan istiyordum ama Marcella'ninkini değil. Babasının acımasız sonunu istiyordum, onunkini değil. Marcella'yı hâlâ banyoda buldum. Klozet oturağındaki

yerinden kıpırdamamıştı ve

Kulağından damla damla kan akıyor ve çıplak ayaklarına düşüyordu. Şimdiye kadar ojelerinin çoğu soyulmuştu ama kalan ojeler de kanıyla aynı renkteydi.

Beni görmezden geldi ve ayaklarına baktı. Sonra yavaşça başını kaldırdı ama hâlâ bana bakmıyordu. Gözlerimi onun profiline dikmiş, duygu kasırgamı çözmeye çalışıyordum.

Yırtık pırtık ve kanlı bir eş kazağı ve benim eski boxer şortumla bile Pamuk Prenses, altın ve elmas tahttaki herhangi bir kraliçeden daha muhteşem görünüyordu. Görünmez tacını utanmaz bir gururla taşıyordu. Kahretsin, bu kadın kraliçe olmak için doğmuştu ve bu unvanın sahibiydi.

Yanına diz çöktüm ama bana doğru bakmadı. Bunun yerine, gözleri uzakta, dümdüz ileriye bakmaya devam etti.

"Pamuk Prenses," diye mırıldandım. Tepki vermedi. "Marcella."

Gözleri benimkilere kaydı, buz gibi soğuk ve aşılmazdı. Gözyaşlarının izlerini saklayamıyordu. "Kulağına bir bakayım," dedim çağıran bir sesle.

"Geriye ne kaldıysa, demek istiyorsun?" dedi kısık sesle, gözleri nefret ve suçlama doluydu, ama bu bariz duyguların, görmemi istediği duyguların ötesinde, acısını ve korkusunu algıladım ve bu duygular beni derinden yaraladı. Belki de bunun olacağını tahmin etmeliydim. Onu ilk gördüğüm andan itibaren aklımdan hiç çıkmamıştı. Ne vardı

Başlangıçtaki şehvet daha fazlasına dönüşmüştü. Onunla konuşmaktan, alay etmekten zevk alıyordum. Kahretsin, onu uyurken izlemek bile hoşuma gidiyordu. Hissettiğim her neyse ve duygularımı analiz etmeye henüz hazır ya da istekli değildim, babasına duyduğum saf nefretle çelişiyordu.

"Bilmiyordum. Bunun olmasına izin vermezdim.
Bu planın bir parçası değil."

Dudakları sıkı bir gülümsemeye dönüştü. "Peki plan nedir?" "Sen babanla değiş tokuş edilmek için yaratılmıştın, tıpkı benim
Sana söylemiştim. Bu hafta gerçekleşmesi gerekiyordu."

"Peki şimdi planımız ne?"

Ona söylemenin işleri daha iyi hale getireceğinden emin değildim ama Marcella'nın neler olup bittiğini anlamayacak kadar zeki olduğunu biliyordum. "Earl babanı senin çektiğin acılarla cezalandırmak istiyor."

Sanki her şey anlamlıymış gibi başını salladı. Başını tekrar başka yöne çevirdi, omuzları sertleşmişti. Yüzünü görebilmek için yer değiştirdim. Yüzünün her santimetresindeki mücadeleyi görebiliyordum ama sonunda gözyaşları döküldü. İlk başta kısıtlanmıştı ama sonra duvarları yıkıldı.

"Pamuk Prenses, özür dilerim, çok özür dilerim," diye mırıldandım yanağına dokunarak.

Gözleri parladı. "Bu bir peri masalı değil. Ve bunun olması senin suçun."

O haklıydı. Earl'ün benim yardımım olmadan da planı uygulamaya devam edecek olması önemsizdi.

"Yaranı tedavi etmeme izin ver," dedim.

Ters ters baktı. "Bu senin hatan. Git başımdan."

Ama gitmedim, o önümde açıkça ağlarken, daha önce hiç Vitiello görmemiş gibi savunmasızken gitmedim. Yarasını temizlemeye başlamadan önce bandajları ve antiseptiği çıkardım. Kesik oldukça temizdi ve plastik cerrahların bir kulak memesini değiştirebilecekleri yollar olduğundan emindim ama konumuz bu değildi. Ben onunla ilgilenirken Marcella sessizce oturuyordu ve bir şeyler söylemesini diliyordum, kin dolu sözler olsa bile. Her şey onun bu üzgün ve sessiz halinden daha iyiydi.

"Tamamdır," dedim.

Sonunda bakışları bana döndü. Yüzünde acı bir gülümseme vardı. "İstediğin buydu, ha? Bir Vitiello'yu gözyaşlarına boğmak."

"Yanlış Vitiello. Senden daha güzel ağlayabilen bir kadın görmemiş olsam bile, senin lanet gözyaşlarını asla istemedim."

Nedense bu yeni bir gözyaşı dalgasına neden oldu ve bu da onu daha da kızdırdı. Kollarımı Marcella'nın dizlerinin ve sırtının altından geçirdim ve onu kollarımın arasına aldım. Direnmedi, bunun yerine bana doğru sarktı. Bunun bana yaptığı şey beni şaşırttı. Neredeyse beni devirecek bir koruyuculuk ve şefkat dalgası hissettim.

Onu yatağa yatırdım ve sırtını okşadım. Beni yakınında istemediğinden emin olarak geri çekildim, kafamı toparlamak ve bir plan yapmak için ormanda dolaşmak istiyordum.

Kolu dışarı fırladı ve elimi tuttu. "Hayır, benimle kal."

"Marcella, sen-"

"Kal."

Arkasından uzandım ve kollarımı ona doladım. Ona hiç böyle sarılmamıştım, sadece şefkat göstermek ve teselli etmek için. En son ne zaman birine sarıldığımı bile hatırlamıyordum.

"Her şey daha da kötüye gidecek," diye fısıldadı. "Amcan babamı kırmak istiyor, ama babam kırılmaz, o yüzden beni kıracak."

Haklı olduğunu biliyordum. Belki de bunun olacağını tahmin etmeliydim ama intikam için çok çaresizdim. "Seni koruyacağım," diye yemin ettim. Bu yemin benim çöküşüm olacaktı, bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Yine de yeminimi geri almaya hiç niyetim yoktu.

Bir saat sonra uyuyan Marcella'nın yanına gitmek üzere yatak odamdan çıktığımda aklım hâlâ başımdaydı. Earl'ü takasa nasıl ikna edeceğimden emin değildim, özellikle de tartışmamızdan sonra. Muhtemelen bana hâlâ kızgındı. Ortak alan erkeklerle doluydu. Marcella'nın işkencesine verdiğim tepki, meraklı ve hatta bazen sorgulayan bakışlara bakılırsa kulaktan kulağa yayılmış olmalıydı. Ben sadece

Onlara başımı salladım ve kendimi haklı çıkaracak havada olmadığım için dışarı çıktım.

Gray'i gördüğümde ormanda volta atıyordum. Devrilmiş bir ağaca yaslanmış, sigara içiyor, saçları yüzünden aşağı dökülüyordu. Benim gibi o da on beş yaşından beri kulüpte idi, oysa adayların genellikle en az on sekiz yaşında olması gerekirdi.

"Hey, neden burada saklanıyorsun?" Yanına gidip yanına uzanırken sordum. Şaşkınlıkla başını kaldırıp bana bir sigara uzattı, ben de aldım.

Hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerini kısarak parlayan uca baktı. Derin bir nefes aldım ama parmaklarımda Marcella'dan bir parça kan olduğunu fark ettim. Umutsuz durum karşısında çaresizlikle karışık yeni bir öfke dalgası üzerime çöktü. Bu tam bir karmaşaydı.

Gray sonunda, "Kızın başına gelenleri duydum," dedi.

Yüz ifadesinden bu konuda midesinin bulandığı anlaşılıyordu.

"Bu bir hataydı," dedim.

Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. Earl'ün kararlarını nadiren eleştirirdim.

"Kaçırılmayı senin istediğini sanıyordum."

"Başta hayır, ama sonra bunun Vitiello'yu ele geçirmek için mükemmel bir yol olduğunu düşündüm."

"Ve şimdi öyle olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Hâlâ kendisini Marcella ile takas etmesine izin vermemiz gerektiğini düşünüyorum. Ama Earl, Vitiello'nun sürünmesini ve yalvarmasını istiyor ve o zaman bile muhtemelen tatmin olmayacaktır."

"Adam kızının kulak memesini görünce çıldıracak," diye mırıldandı Gray. "Earl bunu ona göndermemi istedi."

Başımı salladım. "Lanet olsun. Bu tam bir karmaşa." "Kız nasıl? Senin odanda mı?"

"Evet, şimdi uyuyor. Tabii ki çok korktu. Olanlardan sonra kim korkmaz ki?"

Gray iç çekti. "Umarım bu iş yakında biter." "Kaçırılma mı?"

"Kaçırılma, intikam. Hayatım boyunca sadece Earl ve senin Vitiello'dan intikam almaktan bahsettiğinizi duydum. Ben sadece yolumuza devam etmemizi ve Tartarus'u daha güçlü hale getirmeye odaklanmamızı istiyorum."

İntikamın odak noktası olmadığı bir hayat imkânsız görünüyordu. Kulübün ayrılmaz bir parçası haline gelmişti. Earl'ün otoritesinin hiç sorgulanmamasının nedeni intikamdı. Famiglia ile savaş halindeyken kulüp içinde kavga etmek bir seçenek değildi. Belki de Earl'ün birdenbire Vitiello'yu bitirmeye pek hevesli olmamasının nedeni buydu.

"Belki Earl ile konuşabilir, takasın ne zaman olacağını sorabilir ve onu acele etmesi için ikna edebilirsiniz."

Gray bana sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi baktı. "Babamın beni dinlemediğini biliyorsun. Benim yeteneksiz olduğumu düşünüyor. Sen onun en sevdiği oğlusun."

"Ben onun oğlu değilim," dedim kendimi şaşırtarak. Geçmişte sık sık Earl'ün babam olmasını arzularken yakalamıştım kendimi ama bugünden sonra bu arzu tamamen yok olmuştu.

"Birileri onunla konuřmalı ve mantıklı dūřünmesini saęlamalı. Dedięin gibi kulübün yoluna devam etmesi gerekiyor. Bu da ancak Vitiello'yu öldürdüęümüzde gerçekleřebilir."

"Bazen Vitiello'yu öldürmenin savaşın sadece bir başka adımı olacağını dūřünüyorum. Ondan sonra ailesi intikam peşinde koşacak, sonra biz onlardan tekrar intikam alacağız ve bu böyle devam edecek."

İçten içe Gray'in muhtemelen haklı olduğunu biliyordum ama sonrasında ne olacağı umurumda değildi, sadece Luca'dan kurtulmak istiyordum. Ama önce Marcella'nın güvende olduğundan emin olmalıydım. Sonrasında ne olacağı önemsizdi.

Chapter *Thirteen*

Sol kulağımda şiddetli bir zonklamayla uyandım. Doğrulup sargılı kulağıma dokunduğumda dün olanları hatırlayarak irkildim. Kulak mememi kestikten hemen sonra bayılmışım ve ne acıyı hissetmişim ne de kesilen kulak mememi görmüştüm. Gray beni beceriksizce merdivenlerden yukarı taşıyıp yatak odasına götürdüğünde uyanmışım. Kendimi banyoya sürükledim ve Maddox sonunda beni orada buldu.

"Komodinin üzerinde ağrı kesiciler var," dedi Maddox. Başımı, üzerinde sadece kot pantolonuyla pencere kenarında oturduğu yere çevirdim. Onun varlığıyla içimde bir rahatlama ve ardından bir öfke dalgası oluştu. Bu onun suçuydu ve endişeli ifadesi bile onu daha az suçlu yapmıyordu.

Kesiği yanında duruyordu. Ondan asla uzakta değildi. Kesik, sopası, onun için dünyalara bedeldi.

"Bana yle bakmakta sonuna kadar haklısın. Yerinde olsam ben de kendimden nefret ederdim."

Ne yazık ki ondan nefret etmiyordum. fkeliydim ama yine de ondan nefret etmiyordum. Kısa bir süre sallanarak yataktan kalktım. Maddox bir anda odayı geçip belimden tuttu.

Bir süre sonra onu ittim. Saımdaki ve boynumdaki kurumuş kanı temizlemek ve kendimi yeniden kendim gibi hissetmek için bir duşa ihtiyacım vardı. Banyoya doğru tkezlerken Maddox beni durdurmadı. Akan suyun altında sinerken, umutsuzluk beni ele geçirdi. Earl'n benim için başka neler planladığından korkuyordum. Babam için, ailem için korkuyordum. Hatta Maddox için bile korkuyordum ki bu hiç mantıklı değildi. Buradan uzaklaşmam gerekiyordu.

Duştan çıktığımda, tuvalet kapağıının üzerinde temiz bir kadın kazağı ve boxer beni bekliyordu. Giyindim, sonra saçlarımı taradım, sakinleşmeye ve ne yapacağımı bulmaya çalıştım ama ne kadar çıkış yolu arasam da Maddox karşıma ıktı. Artık beni, hepimizi, hatta kendisini bile kurtarabilecek tek kiőı oydu.

Saçımı havluyla kuruladıktan sonra yatak odasına döndüm. Maddox da bir çözüm bulmak için beynini zorlamış gibi görünüyordu. Bu işin yanlış yöne gittiğini, bizi bu durumdan kurtarmanın kendi elinde olduğunu görmesi gerekiyordu.

tehlikeli bölge. Bakışlarımı karşıladı ve şimdi ne gördüğünü merak ederek kulağıma dokundum.

"Hâlâ çok güzelsin. Seni tanıyorum, muhtemelen insanlar yakında estetik cerrahlardan kulak memelerini kesmelerini isteyecekler çünkü sen bir trend başlattın."

Boğuk bir kahkaha attım. "Uğraşmak zorunda olduğum insanları tanımıyorsun. Beni böyle gördüklerinde çok eğlenecekler."

"Beni duymadın mı? Hâlâ harikası." "Earl benden daha fazla parça kesene kadar."

Bu, beynimde daha fazla yer açmadığım bir korkuydu ama bütün gece sınırlarda gizlendi, gecemi korkunç görüntülerle doldurdu.

Maddox'un gözleri öfkeyle parladı. "Yapmayacak. Bu yakında bitecek. Seni korumaya yemin ettim."

Ona yaklaştım ve sert yüzüne baktım. "Bunun sonu kötü değilse nasıl bitecek? Beni nasıl koruyacaksın? Beni kestiğinde amcanı görmedin. Babam ya da sen ne yaparsak yapalım bunu yine yapacak. Kulüp kardeşlerin durup izlediler. Onlar da amcanı bu yolda takip edecekler."

Omuzlarımı tuttu, aynı anda hem yıpranmış, hem kızgın hem de çaresiz görünüyordu. "Bu kulüp benim hayatım, Marcella. Onun için kanımı akıtıyorum. Benden ne yapmamı istediğini biliyorum ama ne senin için ne de başkası için kulübe ihanet edemem. Ve babanın da canını bağışlamayacağım. O ölecek ama sen güvende olacaksın."

"Beni kaybedeceksin ve sonra kardeşim, amcam ya da bir başkası babamın intikamını almak için seni öldürecek. İstedğin bu mu?"

İtiraf edemese de her şeyden çok istediği bir şey olduğunu görebiliyordum.

"Son birkaç gün New York'lu şımarık prensesle geçirmeyi umduğumdan çok daha fazlaydı." Acı gerçeklerden kaçmakta iyiydi.

"Ve bu yeterli mi?" Yumuşakça sordum.

Hırladı ve beni vücuduna doğru çekti, dudakları dudaklarıma çarptı. Bir yanım onu itip uzaklaştırmak istiyordu ama diğer yanım bunu, onu istiyordu. Birçok kafa karıştırıcı nedenden dolayı.

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, sertçe çekiştirdim, canını yakmasını istedim. Ağzımın içine hırladı ama beni daha sert öptü, elleri sırtımda geziniyordu.

Delici aleti dilimi okşuyor, vücudumun her santimine zevk dalgaları gönderiyordu. Öpüşmek hiç böyle hissettirmemişti, sanki vücudumda zigzaglar çizen şimşekler çakıyordu. Etrafımızdaki dünya ve olan biten her şey kaybolup gitti.

Eş çırpıcısını aşağı çekti ve meme ucumu dilledi, piercingini birkaç kez fiske vurduğundan emin oldu. Sonra meme ucumu derinlemesine ağzına aldı, beklediğimden daha sert emdi. Göbeğim sıkıştı. Arkama yaslandım ve dudaklarının hassas etimin etrafında dolaşmasını izledim. Eli göğüs uçlarımdan aşağı kaydı.

parmak uçları tenimle alay ediyordu. Şimdiden ıslanmaya başlamıştım ve bacaklarımın arasına dokunmasını hissetmek için çaresizdim. Bu bizim animızdı ve benim son şansımdı. Kapıya doğru tökezleyerek geri çekildik.

Beni boxerımın üzerinden kavradı ve orta parmağını ince kumaşın üzerinden alt dudaklarımın arasına kaydırıldı. Sırılsıklam malzemenin hassas bedenime sürtünmesi nefes nefese kalmama neden oldu. Beni yavaşça ovaladı, iç çamaşırımı tamamen mahvetti ama umurumda değildi. Tek dizinin üzerine çöktü. "Bu bir Vitiello'nun önünde diz çöktüğüm tek an olacak" diye homurdandı ama ben sadece boxerıma çok yakın olan dudaklarına odaklanabildim. Bir elini dizimin altına soktu ve bacağımı yukarı itti. Kırım kapıya çarparak eski ahşabın inlemesine neden oldu. Maddox boxerımı yana kaydırıldı. "Damlıyor," diye mırıldandı. Sonra yüzünü amıma gömdü. Delici aleti klitorisimi acımasızca okşuyordu.

"Deli," diye seslendi biri. Şehvetten deliye dönmüş beynimle sesi tanıyamadım. Kapıya çarparak neredeyse kalp krizi geçirmeme neden olacaktı ama Maddox beni bırakmadı. Yüzü bacaklarımın arasında kaldı.

Maddox gürültülü bir şekilde am dudaklarımı emmeden önce, "Siktir git, amımı yiyorum," diye bağırdı.

Onu itmek istedim ama ağzına almadan önce piercingini klitorisimin üzerinde gezdirdi ve patladım. Kendimi yere bırakırken parmaklarım saçlarını yırttı.

yüzünü umutsuzca okşuyordum. Bu neredeyse beden dışı bir deneyim gibiydi, sanki geçmişin tüm ağırlığını ve geleceğin korkusunu geride bırakabilirdim.

Maddox'un adını her kim söylediye hâlâ orada olduğunu biliyordum ama artık umurumda değildi. Nasıl olsa bu hikâyeyi anlatacak kadar yaşamayacaktı. Ailem beni kurtardığında herkes ölmüş olacaktı ve duydukları ya da gördükleri her şeyi de yanlarında mezara götüreceklerdi. Maddox'un onların kaderini paylaşmak zorunda kalmadan önce mantıklı düşünmesini umabilirdim.

Maddox doğrudu ve bana attığı bakış neredeyse veda ediyormuşum gibi geldi.

"Vedalaşmak için çok erken," diye fısıldadım.

"Yapma," diye mırıldandı. Anlamıştım. Şu anda bu konu hakkında düşünmek ya da konuşmak istemiyordu.

Bana doğru bastırdı, ifadesi şakacı bir gülümsemeye dönüştü. "Siz İtalyan kızlarının düğün gecesine kadar bakire kalmak zorunda olduğunuz doğru mu Pamuk Prenses? Yoksa nişanına erken bir hediye mi verdin?"

Ben de onun zoraki neşesine uyarak sııttım. "Bunu kendin öğrenmen gerekecek Maddox. Ama bir uyarı, babam bunun için seni öldürecek."

"Bence ölüm buna değecek."

Kendini bana yasladı. Tanrım, hiç bu kadar ıslanmamıştım. Maddox'un bir bakışı beni Giovanni'yle saatlerce sevişmekten daha fazla tahrik etmişti.

"Nazik olmayacağım Pamuk Prenses. Bana bilmek istediklerimi söylemen için son şansın."

Artık nazik olmaya ihtiyacım yoktu. Ona ihtiyacım vardı, buna. Cevap olarak dudağını sertçe ısırdım. Hırladı, gözleri vahşileşti. Boxerımı indirdi ve beni yerden kaldırdı, böylece bacaklarım ona sarıldı. Sonra tek bir vahşi hamleyle kendini içime soktu, ya da vücudumun izin verdiği kadarıyla. Nefes verdim, tırnaklarım sırtına kan çiziyordu.

Maddox nefesini verdi, alnını benimkine dayadı, göğsü kabardı, dudakları sertçe nefes alırken aralandı. "Siktir, Pamuk Prenses. Baban bunun için beni kesinlikle öldürecek."

"Kapa çeneni Maddox." İçlerinden biri ölecekti ama şu anda bunu düşünmek istemiyordum. Çok yakında, kanlı gerçeklik bizi yakalayacaktı.

Öyle yaptı. Onun içimdeki hissine alıştıkça iç uyluk kaslarım titredi. Vücudum onu sıkıca kavradı ve uzunluğunun giderek daha fazlasının içime kaymasına izin verdi. Leğen kemiğim onunkine yerleştiğinde ve tamamen içimde kılıflandığında nefesimi tuttum. Söz verdiği gibi piercingi klitorisime baskı yapıyordu ama rahatsızlığım G noktamı hissetmeme izin vermiyordu.

"Aptal nişanlın neden kirazını patlatmadı?"

Tırnaklarımı omuzlarına daha da geçirdim ama irkilmedi bile. "Çünkü babamdan çok korkuyordu."

"Senin için ölmeye değer. Bunu fark etmediyse aptalın tekiydi." Maddox bakışlarımı yakaladı, mavi gözleri meydan okuma ve karanlık bir açlıkla doluydu. "Senin ihtiyardan korkmuyorum. Onunla karşılaştığımda, seni becerdiğimi söyleyeceğim."

"Hayır, yapmayacaksın," diye homurdandım ama itiraf etmeliydim ki bu adamın babama karşı gelmekten korkmadığını bilmek beni heyecanlandırdı. Tek dileğim ikimizin de yaşaması için bir şans olmasıydı.

Parmakları saçlarıma dolandı ve ben boğazımı ona açana kadar hafifçe çekiştirdi. Nabız noktamı yavaşça yaladı. "Kesinlikle yapacağım, Pamuk Prenses."

Kıçımı tuttu ve hareket etmeye başladı. Rahatsızlık içinde keskin bir nefes verdim ve Maddox kısa bir süre durakladı, gözleri benimkileri arıyordu.

"Durma," diye nefes nefese kaldım.

Parmakları kıçımda daha da sıkılaştı ve içime girdi. Delici çubuğu klitorisime sürtünürken keskin acının ardından gelen zevk şimşeğiyle nefesim kesildi. Maddox orta hızda içime girmeye başladı. Beni tutmaktan ve kontrollü itişlerden alnında ter parlıyordu.

"Kendini tutma," diye çıktım.

İçime girdi, uzun ve sert hamleleri içimi acıyla inletti. İtişlerinin açısını değiştirdi, böylece piercingi klitorisime sürtünmeye devam etti ve sonra beni öptü. Beni sahiplenirken dilini hissetmek aldığım zevki daha da artırdı. Yakında

Rahatsızlığımın nerede sona erdiğini ve inşa eden orgazmımın düşük uğultusunun nerede başladığını belirlemek zordu.

"Çok ıslak," diye homurdandı bana tekrar tekrar çarparken. Gözlerim geri yuvarlandı. Boşalmanın eşiğindeydim ama uçurumdan yuvarlanacağımdan her emin olduğumda acı beni dizginledi. Sertleşti, içimde çok daha büyük hale geldi ve sonra mırıldandığı bir lanetle patladı. İticileri daha da sertleşti ama daha az koordineli hale geldi. Aşırı doluluk hissi karşısında ağzım açık kaldı. Acı neredeyse bunaltıcı bir hal aldığında nefesimi tuttum. İticileri yavaşlarken omzumu ısırdı. Sonunda kafasını kaldırdı, tamamen dağılmış ve terlemişti. "Siktir. Kremlenmen gerekiyordu."

"Çoğu kız ilk seferinde gelmiyor."

"Saçmalık," diye homurdandı Maddox. Beni birkaç santim daha kaldırdı ve dışarı çekti. Yakıcı acıyla nefesimi verdim. Maddox beni tekrar yere bıraktığında bacaklarım neredeyse tutmuyordu ama düşmeme izin vermedi. Bana doğru bastırdı, daha önce olmayan yeni bir sahiplenme ve çiğ bir açlıkla bana baktı.

"Benim için kremlenip çığlık atacaksın Pamuk Prenses," diye homurdandı. İki parmağıyla beni ovuşturdu, sonra hiç uyardırmadan parmaklarını içime soktu ve hızlı ve sert bir şekilde içime girmeye başladı. Zevkle karışık yeni rahatsızlık dalgası karşısında gözlerim büyüdü. Maddox aniden yavaşladı ve sonra üçüncü bir parmak ekledi. Keskin bir nefes aldım,

Başımı sallayarak. "Çok mu fazla?" Maddox alt dudağımı ağzına alarak mırıldandı. "Güzel amcığın az önce sikimin tamamını aldı. Sen de üç parmak alabilirsin. Buna değecek Pamuk Prenses."

Parmaklarını dayanılmaz derecede yavaş bir tempoda hareket ettirdi, ta ki ben onun itişlerine karşılık vermeye başlayana ve göz kapaklarım zevkten düşene kadar.

Sonunda boşaldığımda Maddox'a sıkıca sarıldım. Kollarıyla beni daha da sıkı sardı ve ben de çenemi omzuna yasladım. Heyecan yavaş yavaş azaldı ve kulağımdaki zonklamanın bacaklarımın arasındaki sızıyla eşleştiğinin farkına vardım.

Hafifçe geri çekildim ve bakışlarıyla buluştum. "Beni kurtarmak zorundasın. Bunu sadece sen yapabilirsin ve bunu yapmanın tek bir yolu olduğunu biliyorsun."

Marcella yanımda kıvrılmış yatıyordu, zarif sırtı bana dönüktü. Gözlerim omurgasının yumuşak çıkıntılarını, yanaklarının üzerinde iki kışkırtıcı gamzenin bulunduğu yuvarlak poposuna kadar takip etti. Mükemmel teninin her santimini öpme dürtüsüyle savaştım.

Seviştikten sonra söylediği sözler zihnimde tekrarlandı. Onu kurtarmalıydım ama aklındaki seçenek söz konusu bile olamazdı. Kaçmasına izin veremezdim. Babasını yakalamak için tek şansımız buydu. Eğer onu serbest bırakırsam, Earl ve kulüp kardeşlerim beni asla affetmezdi. Kahretsin, beni hain ilan ederler ve taşaklarımı kesip bana ya da Rottweiler'lara yedirirlerdi. Ben hain değildim.

Gözlerim kulağının üzerindeki bandaja takıldı. Sevişmemiz sırasında tekrar kanamaya başlamıştı. Pamuk Prenses'le yattığıma, onun kirazını patlattığıma hâlâ inanamıyordum.

Marcella'yı tanımadan önce sık sık onu yatağında hayal ederdim ama hiç böyle olmamıştı. Vitiello'nun değerli yavrusuna dokunduğum için zafer kazanmış gibi hissedeceğimi düşünmüştüm. Her kirli ayrıntıyla onunla alay etmeyi, Marcella'yı intikamımın bir parçası olarak kullanmayı hayal etmiştim. Şimdi ise tek düşünebildiğim onu yatağında, hayatımda tutmak istediğimdi. Marcella'nın benim yaşlı karım olacağı düşüncesine neredeyse gülecektim. Vitiello çıldırırdı. Yine de, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Marcella'yı yaşam tarzımızın bir parçası olarak hayal edemiyordum. O çok farklı bir dünyadan geliyordu.

İmkânsızlığımıza rağmen her gün onu tatmak, mavi gözlerindeki soğuk şüphenin yerini şehvetin almasını görmek istiyordum. Ve yapmak istediğim son şey, birlikte geçirdiğimiz ilk gecenin herhangi bir detayını bir başkasıyla paylaşmaktı. Marcella'nın her anını, her santimini kendim için istiyordum. Ama aynı zamanda onun güvende olmasını da istiyordum ve bunun için kulüpten uzakta, benden uzakta olması gerekiyordu. Ben kulübe aittim ve o burada kalamazdı.

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Aptal salak."

Marcella kıpırdandı, başını çevirip uykulu gözlerle bana baktı. "Bir şey mi söyledin?"

"Uyu," diye mırıldandım.

Sadece başını salladı, döndü ve tekrar uykuya daldı. Sırt üstü uzandım, kollarımı başımın arkasında kavuşturdum. Earl şüphelenmeye başlamıştı. Diğerleri kıskanmaya başlamıştı. Her şey planladığım gibi gitmiyordu. Marcella'nın gitmesine izin vermek istemiyordum ama buna mecburdum. Earl'ün ona daha fazla zarar vermekten kaçınmasını umamazdım. Gözlerimi kapattım, aptal kıcımlı tekmelemek istiyordum. Marcella'nın güvenliği ne zamandan beri hayatım boyunca uğruna çalıştığım tek şeyden, intikamdan bile daha önemli hale gelmişti?

Gözlerimi tavana diktim. Marcella, bekâretini aldığım için babasının beni öldüreceğini söylemişti. Yaptıklarım düşünüldüğünde, hayatıma olabildiğince acımasızca son vermek için birçok nedeni vardı. Ama bu, kızını becermek, kesinlikle buzdağının görünen kısmıydı.

Ama o uğruna ölmeye değeri. Kahretsin, onunla bir gece daha geçirmek için binlerce kez ölürüm.

Chapter *Fourteen*

Luca

Ailemi korumak her zaman en büyük önceliğim olmuştur. Hiçbir şey daha önemli değildi, Famiglia bile.

Earl White'tan gelen nota bakarken, başarısız olduğumu fark ettim.

İntikam zamanı,

Vitiello. Earl White

Tartarus MC Başkanı

"Bu embesil muhtemelen daha fazla kelime bilmiyordur," diye mırıldandı Matteo. Tepki vermedim. Kulaklarımda, yıllar önce Aria'nın beni aldattığını düşündüğüm ve Tartarus kulüp binasında öldürme çılgınlığına girdiğim zaman yaşadığıma benzer bir parazit vardı. O zaman kontrolümü kaybetmiştim ve yine kaybetmek üzereydim.

Matteo o zaman da oradaydı, şimdi olduğu gibi. Ve bakışları geçmişte olduğu gibi beni sessizce izlerken aynı endişeyi taşıyordu.

Vücudum kan, çılgılık ve katliam istiyordu.

Kalbimin öfkeli atışlarını dinlemekten başka bir şey yapamıyordum. "Aria'ya nasıl söyleyeceğim?" Söylemek için bastırdım. Marcella'nın kampüsten kaçırıldığını daha dört saat önce öğrenmiştim. Onun güvenliğinden sorumlu adamlardan biri beni arayıp haber vermişti. Henüz ölmemiş olmasının tek nedeni Tartarus'u yok etmek için her adama ihtiyacım olmasıydı ve onun postunu kurtarmaya çalışmak büyük bir teşvikti.

Matteo omzuma dokundu. "Yapabilirim."

"Hayır," diye mırıldandım başımı sallayarak. Yüzü hâlâ avuçlarına gömülü olan oğluma bir bakış attım. Çağrı geldiğinde Amo da oradaydı. Onun şoku benimkini yansıtıyordu. On üçüncü yaş gününde Famiglia ile tanışmasına rağmen, Aria'nın isteği üzerine bu dünyanın pek çok korkunç yönünü ondan saklamıştım.

Nafile bir aramadan sonra döndüğümüz ofisimdeki sandalyemden kalktım. Ne Marcella'dan ne de Tartarus'tan gelen üyelerden bir iz vardı. Hepsi saklandıkları deliklere girmişlerdi, içlerinden birini yakalarsam ne yapacağımdan korkuyorlardı. Kanarya gibi öterler, sakladıklarını bile bilmedikleri tüm sırlarını ifşa ederlerdi. "Haber Aria'ya ulaşmadan eve gitmeliyim."

Famiglia'nın bu gece orada bulunabilecek kadar yakın olan tüm adamlarını çoktan toplantıya çağırmıştım. Bazı müsteşarlarım ve onların askerleri aramaya katılamayacak kadar uzaktaydı.

Amo bana doğru yaklaştı, ön kolumu kavradı, gözleri sertti. "Tartarus'un araştırılmasının ve yok edilmesinin bir parçası olmama izin ver. Korunmak istemiyorum. Korunmaya ihtiyacım yok. Marci'yi kurtarmak ve ona zarar veren her pisliği öldürmek istiyorum. Vücutlarını parçalayıp kanlı bir posa haline getirmek istiyorum."

Neredeyse benim boyumdaydı ve gri gözlerindeki vahşet, yani *benim gözlerim*, bana her zamankinden daha çok kendimi hatırlatıyordu.

Onu korumak artık bir seçenek değildi. Başımı salladım ve omzunu sıktım. Marcella'yı koruyamamıştım ve artık Amo'yu da koruyamazdım. "Yan yana savaşacağız."

Yüz ifadesi kararlılık ve gururla doluydu. Belki de daha önce bir görevin parçası olmasına izin vermeliydim. Bu, onun ilk gerçek görevi, uzun zamandır karşı karşıya kaldığımız her şeyden daha riskliydi.

Otuz dakika sonra konağımıza girdiğimde kalp atışlarım hızlandı. Matteo ve Amo arkamdaydı ama bu, Aria'ya her şeyi anlatmak benim yükümdü. Valerio sırtarak merdivenlerden indi ama yüzüme bir kez baktı ve ifadesi düştü. "Neyin var?"

Amo ve Matteo'ya ona göz kulak olmalarını söyledim. Korkunç ayrıntılar için çok küçüktü ama onun da gerçeği öğrenmeye ihtiyacı vardı. Yine de şimdilik tek odağım Aria'ydı.

Yumuşak mırıltıları takip ederek mutfağa gittim ve onu orada buldum. Bir yandan dergi okurken bir yandan da dumanı tüten bir fincan çayı üflüyordu. Onu yemek yaparken bulmayı beklemiyordum. Aria dünyanın en kötü aşçısıydı.

Altın sarısı saçları dağınık bir topuzla toplanmıştı, birkaç dağınık tutam muhteşem yüzünü çerçeveliyordu. Marcella, Aria'nın güzelliğini ve gözlerini miras almıştı ama benim siyah saçlarımı.

Aria ve ben yirmi dört yıldır evliydik, ikimizin de birbirimiz olmadan geçirdiğimiz zamandan daha uzun bir süre. Hâlâ düğün günümüzdeki kadar güzeldi, belki daha da güzeldi. Onu daha da güzel yapan şey, tanıdığım herkesten daha şiddetli sevmesiydi, bu yüzden bu haber onu kıracaktı.

"Aria," diye zorla söyledim. Vücudumdaki her lif, benim bile katlanmakta zorlandığım çirkin bir gerçekle onun huzurunu bozmaya isyan ediyordu. Ona ve ailemize zarar gelmemesi için yemin etmiştim ve korkunç bir şekilde başarısız olmuşum.

Aria yüzümdeki ifadeyi görünce kaybolan yumuşak bir gülümsemeyle bana döndü. Beni herkesten daha iyi tanıyordu, yüzümdeki her kıpırtıyı ve arkasındaki anlamı. Benim yüz ifademini nasıl olması gerektiğini ancak hayal edebilirdim.

Fincanını yavaşça yere bıraktı, gözleri endişeyle dolmuştu. "Sorun nedir?"

Ona nasıl söyleyebilirdim? En azından onu korumak için ona yalan söylemek istedim.

Çirkin bir gerçekten ya da başka bir şeyden kaçan bir adam değildim. Korkmak için çok şey görmüş ve yapmıştım ama şu anda dehşete düşmüştüm. "Jersey MC'yi hatırlıyor musun?"

Kaşları birbirine yaklaştı. "Ben Marcella'ya hamileyken hepsini öldürdün."

Kalbim burkuldu. Elbette hatırlıyordu. O zamanlar tamamen çaresizlik ve öfkeyle hareket etmiş, eylemlerimin sonuçlarını düşünmemiştim. Sakatlamak ve öldürmek istiyordum ve bu motorcular bana mükemmel bir hedef gibi görünmüştü. Daha önce Famiglia depolarına saldırmış ve askerlerimi öldürmüşlerdi, yani masum olmaktan çok uzaklardı, ama o zamanlar durum böyle olmasaydı bile onları öldürürdüm.

Yaptıklarım onlarca yıl cezasız kalmıştı ama şimdi Marcella günahımın bedelini ödüyordu.

"Son birkaç yıl içinde bölümlerini yeniden inşa ettiler."

Başını salladı çünkü ara sıra, özellikle de delice saldırılarından biri başımı ağrıttığında ona bundan bahsetmiştim.

"Luca, beni korkutuyorsun. Neyin var? Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?"

Ona doğru ilerledim ve omuzlarına dokundum. "Marcella, kaçırdılar-"

Aria bir adım geri çekildi, yüzünü korku kaplamıştı. "Hayır."

"Aria-"

"Hayır," diye fısıldadı. Titremeye başladı, sırtı mutfak tezgahına çarpana kadar geri çekildi. Gözlerinden yaşlar boşandı. Titreyen elini ağzına götürdü, ıstıraptan nefesi kesilmişti. Ona dokunmak, onu teselli etmek istedim ama dokunmamı isteyip istemediğinden emin değildim. Tüm bunların sebebi bendim. Marcella geçmişte yaptıklarım yüzünden hedef haline gelmişti. "Yaşıyor," dedi - sormadı, sanki onun söylemesi bunu doğru yapacakmış gibi.

"Evet, tabii ki hayatta. Başkan muhtemelen bana şantaj yapmak istiyor. Onu öldürmeyecekler. İntikam için onları ve bölgemdeki ve ötesindeki tüm MC'leri ezip geçeceğimi biliyorlar." Earl White'ın sözüne ya da onuruna güvenmiyordum ama kendini koruma içgüdüsüne güvenmek zorundaydım. Bu ona zarar vermeyecekleri anlamına gelmiyordu. Ama vermeseler bile Marcella o adamların elinde dehşete düşmüş olmalıydı, yapabileceklerinden korkuyor olmalıydı... Korkunç seçenekleri düşünmek istemişyordum.

Aria yutkunarak gözlerini kapadı. "Ah Marci." Aria boğuk bir feryatla bana doğru sarktı, parmakları kollarıma gömüldü. Onu yakaladım ve göğsüme bastırdım.

Onun acısı beni herhangi bir bıçağın kestiğinden daha fazla kesti. "Özür dilerim aşkım. Kızımız benim günahlarımın bedelini ödüyor. Kendimi asla affetmeyeceğim ve senin de beni affetmeni beklemiyorum."

Aria yavaşça geri çekildi, bana bakmadan önce gözlerini sildi. Elimi tuttu. "Suçlu olan bu adamlar, sen değilsin Luca. Affedilecek bir şey yok. Seninle evlendiğimde bir Capo'yla birlikte olmanın risklerini biliyordum."

Evlendiğimiz günden bu yana geçen yıllar boyunca birbirimizi defalarca seçmiş olsak da, bu evlilik hiçbir zaman onun seçimi olmamıştı.

"Kızımız için kendimi takas etmeyi teklif edeceğim. İstedikleri benim, o değil."

Aria'nın ifadesi beklenmedik bir şekilde sertleşti. "Kızımızı kurtarın ve o adamları öldürün. Hayatta kalamazlar yoksa asla güvende olamayız. Sen tanıdığım en güçlü adamsın. Göster onlara ve sakın bana geri dönmeye kalkma."

Aria'nın bana olan sarsılmaz inancı hayal edebileceğim en büyük hediye ve memnuniyetle taşıdığım bir yükü. Onun güvenini boşa çıkarmayacaktım. Kızımızı tüm acımasızlığımla ve gerekirse hayatım pahasına kurtaracaktım.

Amo yemek odasına girdi ve yüzü hiç de iyiye işaret değildi. Hemen kalktım. Zaten aç da değildim. Yemek masasında olmamın tek nedeni Aria'nın Valerio için bir nebze de olsa normalliği korumak istemesiydi. Aria'nın istediğinden fazlasını biliyordu, ama bilmiyormuş gibi davranarak onu eğlendiriyordu.

Aria ve Valerio sessizliğe gömüldü.

Amo'ya yaklaştıım ve sesimi alçaltarak "Sorun ne?" diye sordum.

Amo'nun yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. "Motorcular Marcella'nın bir videosunu internette yayınladılar."

Aria ayağı kalktı ve bize yaklaştı. "Marcella i y i m i ? Ne oldu?"

"Ne tür bir video?"

Amo'nun telefonu gelen mesajlarla tekrar tekrar bipledi. Ekranı eğik bir bakış attı. "Lanet olsun. Hepsini öldüreceğim."

Bileğini tuttum. "Amo, ne tür bir video?" Kendi telefonum mesajlarla çınlamaya başladı.

"Marcella'nın çıplak olduğı bir video yayınladılar ve onu etiketlediler sosyal medyada. Insta, TikTok ve Twitter'ın her yerinde."

Ellerimi yumruk yaptım, öfkem o kadar büyüktü ki dizginlemekte zorlandım. Valerio ve Aria endişeyle beni izliyorlardı ve evden uzaklaşana kadar soğukkanlılığımı korumam gerekiyordu.

Aria cep telefonuna baktı ve yüzündeki renk soldu.

"Anne?" Valerio sordu ama o tepki vermedi.

Aria'nın yanına gittim ve omzuna dokundum. Başını kaldırdı. "Hepsinin ölmesini istiyorum," diye fısıldadı usulca. Sanki sormak zorundaymış gibi. Öyle ya da böyle öleceklerdi. Ya benim elimle ya da beni öldürdükten sonra Amo ve Matteo'nun eliyle.

Masamın üzerine eğilmiş, telefonuma bakıyordum. Earl White ile en son dün görüşmüştüm. O zamandan beri ondan haber almamıştım ve arayabileceğim bir numara da yoktu. Son sözleri Marcella için en kötüsünden korkmama neden oldu.

Matteo odada volta attı. "Yalvarmanı istiyor. İşlerin tersine dönmesi ve onu yalvartmak için sabırsızlanıyorum."

MC'nin yayınladığı Marcella videosundan sonra öfkemi dizginlemek neredeyse imkânsız hale gelmişti ama kendimi Earl White'a gümüş tepside sunmuştum ama o reddetmişti. Adamlarım Tartarus'un şu anda saklandığı yeri bulmaya daha yakın olsalardı, işler daha kolay olurdu. Her motorcuyu ezip geçerdim. Kahretsin, bundan daha önce hiç zevk almadığım kadar zevk alırdım.

"Her gece rüyamda Beyazları öldürdüğümü görüyorum. Tek düşünebildiğim bu," dedi Amo kanepemdeki yerinden. Kaçırıldığından beri uyanık olduğu her saati Tartarus'u ve kız kardeşini arayarak geçirmişti. Önümüzdeki okul yılına odaklanması konusunda genellikle çok kararlı olan Aria bile itiraz etmemişti.

Hiçbir şey aileden daha önemli değildi.

İki gün önce, bütün gece bir ipucunu takip etmiştik ama bulduğumuz kulübe sadece terk edilmiş bir silah ve cephane deposuydu. şu anki Tartarus'tan hiçbir iz yoktu.

Kulüp binası. Keşke motorculardan birini ele geçirebilseydik. Yeri söyleyeceklerdi ama takip edip köşeye sıkıştırdığımız son adam biz onu yakalayamadan kafasına bir kurşun sıkılmıştı.

Kapı çalındı ve Valerio kafasını ofisimden içeri soktu.

"Anneme bir paket geldi. Üzerinde bir cehennem köpeği izi var.

o."

Amo koltuktan fırladı ama ben çoktan dışarı çıkmıştım. Aria'ya giden yolu gösteren Valerio'nun peşinden koşarak kapıya yöneldik. Onu oturma odasında bulduk. Pakete bakıyordu, elinde bir mektup bıçağı vardı ama hala kapalıydı.

"Sakın açma!" diye bağırdım. Aria sıçradı, bakışları bana doğru kaydı. Ona ulaştım ve vücudumla onu koruyarak nazikçe kendimden uzaklaştırdım.

Amo bıçağı onun elinden aldı. Başımı salladım. "Ben açarım."

Bana bıçağı uzattı ve ben de paketin ambalajını kestim. İçinde tehlikeli bir şey olduğundan şüpheliydim ama olsa bile zarar gören ben olmalıydım.

Paketi yırtıp açtım ve içinde kanlı bir et parçası olan bir kavanoz buldum. Etiketini okuduğumda nabzım hızlandı. "Kızından geri alacağın ilk parça. Biraz saygı gösterene kadar daha fazlası gelecek."

Matteo'nun gözleri büyüdü. "Bu da ne?" diye mırıldandı. Amo hala Aria ve Valerio'yu geride tutuyordu.

Bardağı yüzüme yaklaştırdım. "Bir kulak memesini."

Matteo dişlerini sıktı ve gözlerini kaçırarak nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Konuşabileceğimden emin değildim. Öfkem çok parlak bir şekilde yanıyordu.

"Luca?" Aria seslendi, sesi panikle çınılıyordu. "O da ne?"

"Anneni ve kardeşini yukarı çıkar," diye emrettim Amo'ya. Aria buna izin vermedi. Amo'nun elinden kurtuldu ve belli ki Amo onu tekrar tutmaya cesaret edemedi. Aria'nın yanına gidip kavanoza bakmasını engellemeden önce paketi Matteo'ya doğru ittim.

"Luca." Aria'nın sesi titriyor, bana bakarken gözleri yaş ve dehşetle doluyordu.

"Güven bana, aşkım. Marcella yakında bize geri dönecek." "Ben zayıf değilim. Neler olduğunu bilmek istiyorum."

Amo'ya Valerio'yu odadan çıkarmasını işaret ettim, o da itiraz ederek kardeşini takip etti.

Aria kollarımı tuttu. Kelimeleri bulamıyordum, Marcella'ya neler olduğunu ve neleri engelleyemediğimi ona anlatamıyordum. O kadar çok korkunç şey görmüş ve yapmış olan ben bile Marcella'nın yaşadıklarını düşünmeye dayanamıyordum. Acı, korku...

Kelimeler dudaklarımdan çıkmıyordu. Gözlerimi kısa süreliğine kapattım. "Beni cezalandırmak istiyorlar, aşkım. Marcella'ya daha fazla zarar vermelerine izin vermeyeceğim."

Aria hâlâ paketi tutan Matteo'ya baktı. Beni geçip gitti. "Göster bana," diye emretti. Matteo bana baktı. Başımı salladım.

Aria kavanozu aldı ve tekrar paketin içine bıraktı. Kollarımı arkadan ona doladım, ağlarken onu tuttum.

Tartarus beni olabilecek en kötü şekilde vurmuştu ve Earl White bunu biliyordu. Bundan zevk alıyordu ve onun gibi adamları tanıdıkça, bu güç kaynağını kaybetmekten nefret ederdi. Marcella'yı serbest bırakmayacaktı. Eğer onu yakında bulamazsak.

Çaresizlik alışık olmadığım bir duyguydu ve kök salmasına izin vermedim. Nefes aldığım sürece kızımı arayacak ve ona giden yoldaki her motorcuyu öldürecektim.

Chapter *Fifteen*

İki gün önceki tartışmamızdan beri Earl'den mümkün olduğunca uzak duruyordum ama her şeyin nihayet doğru yönde ilerlediğinden emin olmak istiyorsam onunla konuşmalı ve aklından neler geçtiğini öğrenmeliydim. Akşam için planlanmış bir toplantımız vardı ve neredeyse tüm yama sahipleri gelmeyi kabul etmişti.

Marcella bütün gün son derece sessizdi ve birlikte geçirdiğimiz geceden pişman olup olmadığını merak ediyordum. Benden pişman olduğunu söylemişti ama şimdi fikrini değiştirmiş olmasını istiyordum.

Marcella yatağa oturdu ve kulüp kızlarından birinden aldığım fırçayla saçlarını taradı, hareket neredeyse hipnotize ediciydi. Başka tarafa bakamıyordum. Başını çevirdi,

O delici gözleriyle beni sabitliyordu. "Görüşmenizde ne konuşacaksınız?"

"Seni babanla ne zaman değiştireceğiz?"

Marcella sanki buna gerçekten inanamıyormuşum gibi tuhaf bir gülümseme takındı.

"Onları ikna edeceğim. Mantıklarını dinleyecekler," dedim, kendim bile inanmakta güçlük çekerek.

"Ne istiyorsun Maddox?"

Sen. Seninle tanıştığımdan beri, sadece seninle. Onunla kaçmak, şimdiye kadar bildiğim, istediğim her şeyi arkamda bırakmak istiyordum. Ama yapamadım. Tek bildiğim, tek istediğim MC hayatıydı. Bu kulüp dışında ne arkadaşım ne de ailem vardı. Sadece Tartarus vardı.

Ve yine de... birdenbire Marcella ortaya çıktı, bir kadın, düşmanımın kızı, giderek daha fazla zihin alanımı kaplıyordu.

Hiçbir şey söylemedim. Düşüncelerim delilik ve ihanetti. Ona doğru yöneldim ve üzerine eğildim. Boynunu tutarak derin bir öpücük için başını geriye yatırdım. Önce karşılık verdi ama sonra ağzını çevirerek beni o dayanılmaz dudaklardan mahrum bıraktı. "Amcan beni babama geri verdiğinde bu iş bitmiş olacak. Tabii babamı cezalandırmak için bana işkence edip öldürmeye karar vermezse."

Bunu sanki başka birinden bahsediyormuş gibi söyledi, sesi soğuk ve kontrollüydü ama gözleri korkuyu yansıtıyordu

asla kabul etmezdi. Onun ölümünden bahsetmek bile kalbimi hızlandırdı. "Earl'ün seni öldürmesine asla izin vermem. Seni koruyacağım."

Gülümsedi ama mutlu değildi. "Yapabilir misin? Beni koruyabilir misin? Kulüp kardeşlerin beni cadı olduğumu düşündükleri gibi kazığa bağlayıp yakmak istiyor."

Kulüp kardeşlerim onu çok farklı bir şekilde kazıklamak istediler. Buna da izin vermezdim. Marcella bizim çatımız altında olduğu sürece ona daha fazla zarar gelmemesini sağlayacaktım. Ama serbest bırakıldığında.

Onu bırakma, bir daha görememe düşüncesi omuzlarıma ağır bir yük bindirdi.

"Beni kaybetmek istemezsin," diye fısıldadı, ayağa kalktı ve kesiğimi yakaladı. Gözleri her zaman olduğu gibi beni esir aldı.

Yalan söylemeyi düşündüm ama o bana öyle bakarken bunu yapamazdım. Boynunu daha sıkı kavradım. "Elbette, seni kaybetmek istemiyorum." Kalçalarına kadar uzanan tişörtümün altına uzandım ve boxer'ı kenara ittim. "O güzel amcığ! özlerim." Özlerdim ama bu, onu bırakmayı düşünemememin nedenlerinden yalnızca küçük biriydi. Çocukluğuma dair detayları paylaşmak, uyuşturucu teslimatları, kaçak içki ve silahlardan daha fazlası hakkında konuşmak, bunu yapabildiğim tek kişiydi.

Parmaklarım klitorisini buldu ve hafifçe daire çizmeye başladım, sadece gerçekten içine dalmak istediğimde onu kızdırıyordum.

"Bundan daha fazlası var Maddox," dedi Marcella usulca, ben onun hassas bedenini okşamaya devam ederken nefesi kesiliyordu.

Eğildim ve onu öpmeden önce alt dudağını ağızıma aldım. Dili, önceki öpüşmelerimizden çok farklı olarak nazik ve yavaş bir dans için benimkiyle buluştu. Gözleri benimkilere kilitlenmişti ve parmaklarım yarığını aşağı yukarı okşarken ağızımın içine doğru iç çekti, küçük yumruğunun üzerinde daha da kolay kaymak için uyarılmışlığını topladı.

"Bu her neyse, sonsuza kadar sahip olamayız," diye homurdandım.

Başını iki yana salladı. "İstediğimiz her şeye sahip olabiliriz. Sadece ona ulaşmak zorundayız. Eğer kaçmama yardım edersen bana tamamen sahip olabilirsin."

"Kaçmak," diye yineledim. "Kardeşlerim beni bir hain olarak öldürür."

"Benimle gelip babamdan yardım isteyebilirsin."

Yüzümü buruşturdum. Babamı katleden Luca Vitiello'dan yardım isteme fikri bile ağızımda acı bir tat bırakmıştı. "Baban değerli kızını kaçırdığım için beni öldürürdü."

"Seni bağışlamasını istersem bağışlamaz."

"Babanın merhametine kalmak istemiyorum. O benim insafıma kalmalı ve ben kesinlikle bunu ona vermeyeceğim."

Marcella'nın ifadesi sertleşti ve geri çekilmeye çalıştı ama ben onu boynundan tuttum ve iki parmağımı ağızına sokarken aynı anda dilimi de ağızına soktum.

ıslak amına. Ağzımın içine doğru inledi, duvarları lezzetli bir şekilde sıkılıyordu. Hızlı bir tempoyla içine girdim, onun uyarılmasından ve gözlerinde yanan ateşten zevk alıyordum. Arzu ve öfke, güzel bir kombinasyon. Sonunda Marcella'nın beni kavrayışı, kalçaları elime karşı sallanırken acı verici hale geldi ve orgazmı kovaladı.

Duvarları parmaklarıma kenetlendiğinde ve gözleri orgazmın gücüyle genişlediğinde, ecstasy çılgınlığını duymak için öpücükten uzaklaştım.

"Evet Pamuk Prenses," diye homurdandım, onu daha da hızlı parmaklıyordum. Sonunda orgazmı yatışana kadar bana sarıldı. Elimi indirdim ve fermuarımı açtım.

Marcella saçımı çekiştirerek beni bakışlarıyla buluşturmaya zorladı. "MC hayatını geride bırakıp babam için çalışırsan yaşayabilir ve bana sahip olabilirsin."

Alay ettim. "Babanın emrinde hizmet etmemi istiyorsun."

Ciddileşti. "Ya babamın emrinde hizmet edersin ya da bir mezarlığa hükmedersin."

"Henüz ölmedik ve göreceğiniz gibi beni ve kardeşlerimi öldürmek çok zor."

"Babam daha önce Tartarus adamlarını öldürdü. Yine öldürecek."

Pantolonumu indirdim ve Marcella'yı yatağa doğru ittim. Bana meydan okuyan bir gülümseme verdi ve uzun bacaklarını ayırdı. Ayak bileklerinden tuttum ve sert bir hamleyle içine girmeden önce onu kendime doğru çektim. Hâlâ sıkıydı ve

Yüzü rahatsızlıkla parladı ama amının sikime uyum sağlaması için sadece bir saniye bekledim. Taşaklarım amına, kalçalarım da kışına kıpkırmızı olana kadar öfkeyle vurdu. Ama bu yeterli değildi, asla olamazdı. Yüzünü görmem gerekiyordu, her sabah uyandığımda ve her gece uyumadan önce görmek istiyordum. Onu ters çevirdim ve üstüne çıktım.

Gözleri ruhumda ve kalbimde bir delik açtı.

"Siktir," diye homurdandım. "Seni kaybedemem."

Sevişmemizden sonra kollarıma uzandı, nefesi kesilmişti. Yakında toplantıya gitmek için kalkmam gerekecekti.

"Ölmekten korkuyorum, bana daha kötü zarar vermelerinden korkuyorum Maddox," diye o kadar yumuşak fısıldadı ki, ilk başta onu doğru duyduğumdan emin olamadım. Korkmak için her türlü sebebi vardı.

"Buradayım," diye mırıldandım, boynunu öperek. Bandajlı kulağı gerçekte alay ediyordu.

Nefes alış verişi düzleşti ve ben de gergin bir enerjinin vücudumu ele geçirdiğini hissederek ayağa kalktım. Aşağı inerken Gunnar'la karşılaştım. Omzuma dokundu. "Onunla çok fazla zaman geçiriyorsun. Herkes fark etti. Yakında bir seçim yapmak zorunda kalacaksın."

"Ben seçimimi uzun zaman önce yaptım," dedim kesiğimi göstererek. "Tartarus benim kanımda var."

Gunnar omuz silkti. "Yine de. Bazı insanlar endişeleniyor. Bu geceki toplantı onları yatıştırmak için bir şans."

"Siktir et onları. Bu kulüp için birçok kişiden daha fazla kan döktüm." "Sakin ol. Sadece söylüyorum."

Gunnar gibi bir adam şimdiden benden çekinmeye başladıysa

dikkatli olmak zorundaydı. Gunnar ve ben beş dakika sonra toplantı odasına girdiğimizde, yama sahiplerinin çoğu masanın etrafına oturmuş, bazıları da duvarlara yaslanmıştı. Aldığım baş selamlarının çoğu geçmişte olduğu gibi dostçaydı ama birkaç yüzdeki güvensizliği görebiliyordum. Cody'nin yüz ifadesine bakılırsa, muhtemelen hakkımda kötü konuşan oydu. Earl her zamanki gibi baş köşeye oturdu. Yanına oturdum ama varlığımı pek fark etmedi. Geçmişte de tartışmıştık, özellikle de ben ateşli bir gençken ama hiçbir zaman nihai olduğunu hissetmemiştim. Bu sefer, sanki aramızda kolay kolay kapanmayacak bir yarık açılmış gibi hissediyordum. Bunu nasıl kapatacağımdan emin değildim, denemek istediğimden de emin değildim.

Earl'ün toplantıyı en bariz konu olan kaçırılma olayıyla açmaması beni şaşırttı. Bunun yerine, silah nakillerimiz için yeni rotaları ve diğer MC'lerle olası bir işbirliğini tartışmak istedi. Yıllar boyunca kaç kişiyi öldürdüğümüzü düşününce, Famiglia ortak bir düşman olsa bile konuşmaya istekli çok kişi olacağından şüpheliydim.

Sonunda bir sonraki konuya geçmeye hazır olduğumuzda patlamak üzereydim.

"Vitiello'yu şimdi tartışsak nasıl olur?" Kızgınlığımı gizlemeyi başaramayarak söyledim.

Muhtemelen Earl'ün sözünü sürekli kestiğim ve öfkeli çıkışlarım nedeniyle birkaç kez masadan men edildiğim gençlik günlerimi hatırlayan yaşlı üyelerden birkaç kıkırdama geldi.

Earl'ün gözleri öfke dolu bir şekilde bana dikildi. "Bu noktada tartışacak bir şey yok. Vitiello yüksekte atmayı başaramıyor ve durum böyle olduğu sürece İtalyan fahişe bizimle kalacak."

Bu hakaret içimde söndürmekte zorlandığım yeni bir öfke dalgası yarattı. Yumruğumu masaya vurdum. "Tartarus kadınlara işkence etmez. Biz düşmanlarımızla uğraşırız, onların çocuklarıyla değil. Vitiello'yu istiyoruz ve o da bize kendini sundu. Sonunda intikamımızı alalım. Vakit geldi. Oylama istiyorum."

Earl sandalyesinde arkasına yaslandı ama sakın rolü kimseyi yanıltmadı. Gözleri hissettiğim öfkenin aynısını yansıtıyordu. Eğer bu onu zayıf göstermeyecek olsaydı, bana bağırarak karşılık verir ve oylamayı reddederdi.

"O zaman oylayalım," dedi sert bir gülümsemeyle. "Kimler evet diyor, Luca Vitiello bize hak ettiğimiz saygıyı gösterene ve işkence edip öldürdüğü tüm kardeşlerimiz için acı çekene kadar Vitiello fahişesini tutmalıyız. Ya da hayır, eğer bu işi onun ve yavruları için çabucak bitirmek istiyorsanız."

Dişlerimi sıktım. İfade ediş biçimine bakılırsa, oylama çoktan kaybedilmişti. Bunu kulübümün yüz ifadelerinde

görebiliyordum.

kardeşler ve onların olumlu baş sallamaları.

Beklendiği gibi sadece üç kişi, Gunnar, Gray ve ben hayır oyu verirken, geri kalan ondan fazla adam Marcella'nın kalması ve Luca'nın acı çekmesi yönünde oy kullandı. Belki de bunun olacağını tahmin etmeliydim. Kulübümüzdeki daha ılımlı sesler yıllar içinde Göçebe olmuş ya da intikam planlarımıza dahil olmak istemedikleri için Tartarus'un Teksas veya kuzeydeki daha küçük bölümlerine katılmışlardı. Geriye kalanlar ise Earl'e kesinlikle sadık ve onun radikal görüşlerine uygun kişilerdi.

Toplantı bittiğinde sandalyemde oturdum ve kulüp kardeşlerimin başarılı bir toplantıyı kutlamak için bara gidişlerini izledim. Gunnar yanımdan geçerken omzuma dokundu. "Denedin," dedi. "Yakında bu iş bitecek ve o zaman intikamdan daha iyi şeylere odaklanabiliriz."

Başımı salladım ama inanmadım.

Earl beni fark etti ve üzerime çıkarak geri geldi. "Orospunun odandan çıkması gerekiyor, Mad. Aklını karıştırıyor. Bu Vitiello geni. Bu bizim intikam animız, bunu mahvetmesine izin verme."

Ayağa kalktım ve Earl'e zoraki bir gülümseme verdim. "Son birkaç hafta beni çok yıprattı Earl. Hepsi bu kadar. Sadece Vitiello elimden kayıp gitmeden onu yakalamak istiyorum."

"Yapamaz. Bu sefer olmaz. Şimdi kutlayalım."

Onu bara kadar takip ettim ve şüphelerini gidermek için kulüple birkaç kadeh içki paylaştım.

Hayatta kalamayacak olanlara elveda.

Luca Vitiello'dan intikam almaya, onun önce duygusal sonra da fiziksel olarak kanını akıtmaya yemin etmiştim. Benim çektiğim kadar onun da acı çekmesini istiyordum.

Marcella bir amaç için araçtı. Vitiello'yu ele geçirmek için ihtiyacımız olan fidye olması gerekiyordu. Onu tanımadan önce ondan nefret etmiştim ve şimdi bu kadın bana asla izin vermemem gereken bir şekilde sahip olmuştu. Bunun olacağını tahmin etmemiştim ama etmeliydim. Marcella Vitiello daha önce karşılaştıklarına hiç benzemeyen bir kadındı.

Ve bugün onun için kulübüme ihanet edebilirim. Onun için hayat amacımdan vazgeçebilirim. Ve belki de onun için hayatımı bile kaybedebilirdim. Hiçbir şeyin buna değeceğini düşünmemiştim, hele ki bir kadının. Bir motorcunun hayatında ilişkiler gelip geçicidir, tek kalıcı bağ kulübünüze ve kardeşlerinize olan bağınızdır, ama Marcella ile bunun ölüm bizi ayırana kadar sürecektir bir şey olmasını istediğimi biliyordum. Tabii ki ölüm bizi çok yakında ayıracaktı.

O buna değdi. Sikeyim. Artık biliyordum. Onun için binlerce kez ölürüm.

Son bir nefes daha çekerek sigaramı söndürdüm. Saat sabah on civarıydı ve dün gece kardeşlerimle kutlama yaptıktan sonra yatmak yerine buraya gelmiştim. Hem uyuyamıyordum hem de Marcella'nın yüzüne bakamıyordum. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Bugün Marcella'nın taşınması gerekiyordu.

Benden olabildiğince uzakta, kulübeye geri döndü. Earl onunla sevişmem için bana birkaç saat daha vermişti. Binayı gezdim, çitleri kontrol ettim ama çok sıkı korunuyordu.

Telefonumu aldım, sonra bulutlu günün ilk güneş ışıkları ayaklarımın dibinde yere değerken ona baktım. Etrafta Marcella'yı tek başıma kurtaramayacağım kadar çok muhafız vardı. Hay sikeyim.

Vitiello'nun ofisinin bulunduğu gece kulübünün numarasını çevirdiğimde nabzım hızla atmaya başladı. Onunla daha önce hiç konuşmamıştım. Başkan olarak bu hep Earl'ün ayrıcalığı olmuştu.

Birkaç dakika sonra nihayet Capo'nun cep telefonuna bağlandım çünkü kendisi kulüpte değildi. İşte olmamasına şaşırmadım. O ve adamları muhtemelen Marcella'yı kurtarmanın bir yolunu bulmak için 7/24 çalışıyorlardı. "Ne istiyorsun?" Vitiello sordu. Sesinde bastırılmış bir öfke vardı. Bana ne yapmak istediğini tahmin edebiliyordum ve muhtemelen bunu hak etmiştim. Ama Vitiello birini yargılaması gereken son kişiydi. "Beni dikkatle dinlesen iyi olur çünkü şimdi sana söyleyeceğim şey Marcella'yı nerede bulabileceğin."

Ona adresi verdim, sonra da ekledim: "Kızınızı daha fazla zarardan korumak istiyorsanız acele etmelisiniz."

"İkimiz de bunun lanet bir tuzak olduğunu biliyoruz," diye homurdandı Vitiello.

"Fark eder mi? Onun için ölürsün. Bu senin bunu kanıtlama şansın."

İnkâr etmedi ve hayatımda ilk kez en büyük düşmanım ile ortak bir noktam vardı. İşin komik yanı, muhtemelen hayatını kaybedecek olan kişi bendim. Eğer Vitiello askerlerinin tüm gücüyle kulüp binamıza saldırırsa, hiçbirimiz hayatta kalamazdık. Tek umabileceğimiz hızlı bir ölümdü ve muhtemelen bu da gerçekleşmeyecekti. "Çabuk olun. Earl'ün kızınız için sakladığı daha çok şey var."

"Hepinizi parçalara ayıracağım," diye hırladı ama sözünü detaylandıramadan telefonu kapattım. Neler yapabileceğini görmüştüm.

Kulübenin duvarına yaslanıp gökyüzüne baktım. Hayatım boyunca tutunduğum tek şeyi yok etmeye karar verdikten sonra güneşin doğması ironikti. Sonra gözlerimi üst kolumdaki cehennem köpeği dövmesine diktim. Kulübün içinde doğmuştum. Onu tüm kalbimle sevmiş, ona ve kulüp kardeşlerime sadakatim ve hayatım üzerine yemin etmişim ama Marcella sadece birkaç hafta içinde hayatımı alt üst etmişti. Onun kaçırılması bana Tartarus'un her zaman görmezden gelmeye çalıştığım çirkin yüzünü göstermişti. Yine de kulüp kardeşlerimin yanında savaşacak ve Marcella güvende olduğunda Vitiello'yu öldürmeye çalışacaktım. Onu bağışlamak değil, ona yardım etmek istiyordum.

Duvardan uzaklaştım ve üvey kardeşimi aramaya koyuldum. Luca gelmeden önce buradan uzaklaşması gerekiyordu. Gray, Gunnar, Cody ve diğer birkaç kişiyi masanın etrafında toplanmış poker oynarken buldum, çoğu çok fazla içmekten ısınmış ölü gibi görünüyordu.

Bu adamlardan bazıları arkadaşlarım gibiydi. Ölümü hak etmiyorlardı ama onlara başlarına geleceklerden bahsedersem Earl'e söylerler, o da herkesi tahliye eder ve Marcella'yı yeni bir saklanma yerine götürürdü. Ama bu sefer onu koruyamayacaktım. Sadece tek bir şansım vardı ve bunu kimse için berbat edemezdim.

"Bize katılmak ve üzölmeyi bırakmak ister misin, Mad?" Gunnar dişlerinin arasında bir puroyla sordu. "Neden bu kadar üzüldüğünü anlamıyorum zaten. Yatağımda muhteşem bir kadın olsaydı, kulaktan kulağına sırtarak koşardım."

"Beni bilirsiniz. Vitiello'nun kellesini kulübümüzün duvarında bir kupa olarak görmek istiyorum. Bu gerçekleşene kadar tatmin olmayacağım."

Bu hâlâ geçerliydi. Vitiello'nun ölmesini istiyordum. Ne yazık ki bu arzum kızına olan saplantımla çelişiyordu. Belki de Vitiello'nun beni öldürmesi en iyisiydi, o zaman bu imkânsız sorunla karşı karşıya kalmazdım.

"Daha fazla beklemenize gerek kalmayacak. Vitiello kızını kurtarmak için kendi aletini kesecek," dedi Cody kıs kıs gülererek. Onun aptal suratını dağıtma isteğini geçmişte olduğundan daha fazla hissettim.

"Hey Gray, seninle konuşmam lazım."

Gray başını salladı. "Burada ben kazanıyorum. Daha sonra konuşabiliriz."

Sabırım taşıtı. Vitiello muhtemelen şimdiye kadar icat edilmiş tüm işkence aletleriyle buraya doğru yola çıkmıştı.

gezegen. Ona doğru yaklaştım ve elindeki kartları çekip aldım. "Katla."

Gray itiraz etti, sonra başını salladı. "Senin derdin ne lan?"

"Benim sorunum senin emirlere uymaman. Rütbe olarak benim altımdasın, bunu unutma."

"Şimdilik," diye mırıldandı, sesinde hafif bir bulanıklık vardı. Ertesi sabah hâlâ sarhoş olduğuna göre çok içmiş olmalıydı. Bu çocuk beni çileden çıkarıyordu. Cody ve Gunnar birbirlerine baktılar.

Gray ayağa kalktı. Muhtemelen doğru olmasına rağmen yorumunu görmezden gelmeyi tercih ettim. Kıskançlığı sadece sarhoş olduğunda ortaya çıkardı. Earl eninde sonunda Gray'i halefi olarak seçecekti. Ne de olsa onun oğluydu. Ama artık bunların hiçbir önemi yoktu. Bugünden sonra Tartarus MC'nin ana bölümü ölmüş olacaktı ve ben de onun tabutundaki çivi idim. Belki Göçebeler yeni bir bölüm kurmak için bir araya gelirlerdi ama bunu New York yakınlarında yapacaklarından şüpheli idim.

Ben ormana doğru ilerlerken Gray de beni dışarıda takip etti. Kimsenin bizi duyması riskini almak istemedim. "Straight Flush'ımı mahvedecek kadar acil olan ne?"

"Şimdi dışarı çıkmanı ve benim için birkaç şey almanı istiyorum."

"Yapamam. Babam öğle yemeğinde tüm kulübü başka bir toplantı için çağırdı. Bu yüzden hepimiz bu kadar erken kalktık. Planladığı bir şey var."

Kaşlarım birbirine çarptı. Earl bana bundan bahsetmemişti. "Ne oldu?"

Gray omuz silkti. "Genelde her şeyi seninle paylaşıyor, benimle değil."

Dün gece onlarla kutlama yapmamın Earl'ü sadaketime ikna ettiğini sanmıştım ama görünüşe göre hâlâ benden şüpheleniyordu. İyi bir sebepten dolayı. "Her ne ise bekleyebilir. Şimdi gitmen gerek."

Gray gözlerini kıstı, artık sarhoş gibi görünmüyordu. "Neden? Sorun ne?"

Bu tartışma sahip olmadığımız zamanı boşa harcıyordu. Gray'i yakasından tuttum. "Bir kez olsun beni dinle ve kışını kaldırıp buradan git."

"Ne yaptın sen?" diye homurdandı.

"Kulüp binasını hemen terk edin."

Sarsılarak elimden kurtuldu. "Ne olursa olsun kaçmayacağım."

Vitiello kulüp kardeşlerimi ve hatta Earl'ü öldürseydi kendimle yaşayabilirdim ama Gray ölürse kendimden sonsuza dek nefret ederdim. "Siktir, seni moron, Vitiello nerede olduğumuzu biliyor. Muhtemelen hepimizi öldürmek için yola çıkmıştır bile."

Gray benden bir adım geri çekildi, yüzünde dehşet verici bir farkındalık belirdi. "Ona söyledin mi?"

"Yapmak zorundaydım. Earl çok ileri gitti. Hepimiz öyle yaptık. Bu asla kızına işkence seansına dönüşmemeliydi. Vitiello

ödemesi gerekiyordu, onun
değil." "Sen bir hainsin!"

Eve geri dönecekmiş gibi topuklarının üzerinde döndü ve herkesi uyarmak. Hepsinin ölmesini istemiyordum ama Gray onları uyarırsa, Earl Marcella'yı öldürebilir ve muhtemelen her kardeşin ondan önce Marcella'ya saldırmasına izin verebilirdi. Buna izin veremezdim. Silahımı çıkardım ve kabzasıyla üvey kardeşimin kafasına vurdum. Yere yığıldı. Onu kollarının altından tutarak ormana sürükledim ve birkaç dal ve yaprağın altına sakladım. Biraz şansla, her şey bitmeden uyanmazdı. O zaman en azından hayatta kalırdı. Yapabileceğim tek şey buydu.

Aceleyle eve döndüm ve bar tezgahının üzerindeki dövme makinesini fark edince durakladım. "Kim dövme yaptırıyor?" Yuvarlak içine sordum.

"Orospu hak ettiği dövmeyi yaptırıyor, gerçekten uygun bir şey," dedi Cody hınzır bir gülümsemeyle, belli ki benden daha çok şey biliyor olmanın keyfini çıkarıyordu. Kartlarını yere koydu. "Full house!"

Gunnar kartlarını yere bırakırken inledi ve diğerleri de küfürler mırıldandı.

"Dövmeden daha önce hiç söz edilmemişti," dedim. Şokumu gizlemeyi başaramadım.

"Vitiello'nun yaptığı şey uygun bir şekilde cezalandırılmalıdır."

"Ödemesi gereken o, kızı değil," diye bozuk plak gibi mırıldandım, hâlâ kulüp kardeşlerimin beni dinleyeceğini umuyordum.

Gunnar diplomatik bir tavırla, "Bu Earl'ün kararı, evlat," dedi. "Onun amcığı kararlarını etkiledi mi?" Cody sordu. I ona parmağını gösterdi. Sonra Earl'ü aramaya gittim. Ben değildim Neden hala rahatsız ettiğimden bile emin değildim, belki de vicdanını tamamen kaybetmediğine kendimi ikna etmek için.

Onu toplantı masamızda, düşüncelerine dalmış bir halde buldum ki bu hiç de iyi bir şey değildi. Bu surat ifadesini en son sıralarımızda bir köstebek olduğunu öğrendiğimizde yapmıştı. Ama bu sefer köstebek bendim. "Cody'nin Marcella'ya dövme yaptırmak istediğini söylediği doğru mu?"

Earl düşüncelerinden sıyrıldı ve gözlerini bana dikti. "O hak ettiğini alacak. Dün gece bu konuda anlaştığımızı sanıyordum."

Başımı salladım. "Bu iş çok ileri gidiyor. Vitiello'yu yakalayalım ve bunu ona ödetelim."

Earl ayağa fırladı ve yüzüme baktı; onu, güvenini ve sahip olduğu azıcık şefkati kaybettiğimi anlayabiliyordum. Onu kurtarmak, bizi, aramızdaki bağı kurtarmak istiyordum ama Marcella'yı ve hâlâ sahip olduğum vicdanı feda etmeden bunu nasıl yapacağımdan emin değildim. "Hâlâ doğru tarafta olduğundan emin değilim evlat." Bir süre bana bu isimle hitap etmesini sevmiştim ama son zamanlarda kulağa hoş bir terim gibi gelmiyordu. Earl'ün beni hiç

beni gerçekten oğlu olarak görüyordu. İntikam arzumu ve üzücü hikyemin adamlarımız arasında daha güçlü bir bağ yaratmasını takdir etmişti. "Sorun mu çıkaracaksın?" diye hırladı.

Cody hışımla kulüp binasına girdi. "Gray ormanda. Biri onu bayıltmış."

Earl hemen Cody'yi takip etti ama ben topuklarımın üzerinde döndüm ve motosikletimin anahtarlarını almak için bar taburelerinden birinin üzerine atılmış deri ceketime doğru koştum, sonra da aceleyle cephaneliğe girdim. Makineli tüfeği kapamadan önce sırtıma bir Şey çarptı ve acı dolu bir homurtuyla dizlerimin üzerine çöktüm. Alnım duvara çarptı ve görüŐümde yıldızlar dans etti. Kendimi toparlamak için göz kııptım. Başıma kaldırdığımda alnımdaki bir kesikten kan damlıyor ve sol gözüme akıyordu. Cody elinde bir beyzbol sopasıyla yanımda duruyordu. "Amcan senden Őphelenmekte haklıydı. Gray'le konuŐurken sana göz kulak olmamı söyledi. Eğer ocuk babasına onu fahişe için bayılttığını söylerse, ölürsün."

Cody'nin üzerine atıldım, beyzbol sopasını elinden almaya çalışıyordum ama Earl kapıda belirdi ve silahını bana doğrulttu. "Eğil yoksa kafana bir kurşun sıkarım, Deli."

Dizlerimin zerine çöktüm, hayallerim gözlerimin önünde dans ediyordu.

Earl sert bir gülümsemeyle üzerimde yükseldi. "Gray bana küçük fahişesini kurtarabilmesi için Vitiello'yu aradığını söyledi."

Kahretsin Gray. Çocuğun mantığını dinleyeceğini ve babasının kararlarını körü körüne takip etmeyeceğini ummuştum, özellikle de Earl aklını kaçırmışken.

"Çok ileri gittin, Earl. Seni uyarmıştım."

Earl eğildi, tükürüğü havada uçuşurken hırladı: "Bu bizim intikamımızdı."

Cody, Vitiello'nun her an bir perdenin arkasından çıkmasını bekliyormuş gibi endişeyle etrafına bakınarak, "Binayı terk etmeliyiz," diye önerdi. Vitiello'nun ortaya çıkmasının şu anda benim tek umudum olması ironikti. O günün geleceğini kim düşünebilirdi ki?

"Kaçmayacağız. Kızı elimizde. Çok fazla riske giremez. Çevrenin güvenli olduğundan emin olun ve Gray'i içeri alın."

Bana doğru kötü bir gülümsemeyle Cody uzaklaştı.

Earl'ün gözleri bana dikilmişti. Uzun zamandır babam olarak benim yerimi almıştı ve hala Gray ve annemden sonra sahip olduğum tek aileydi. Yaptıklarımla onları kaybetmiş olabilirdim. Belki de Vitiello'ya karşı savaşlarında onlara yardım ederek güvenlerini geri kazanabilirdim. Hâlâ adamın ölmesini istiyordum ama Marcella'nın hayatını riske atmak pahasına değil. Babasından ne kadar nefret etsem de ona olan hislerim daha da güçlüydü. Ben lanetlenmiş bir pisliktim.

Earl sert bir kahkaha atarak başını salladı. "Aptal çocuk." Tüfeğinin namlusunu kafama doğrulttu ve her şey karardı.

Chapter *Sixteen*

Pencereden dışarı baktım, midemin derinliklerindeki ağır his her geçen an daha da artıyordu. Maddox beni odasına aldığından beri ilk kez dün gece yatağa gelmemiştir. Nedenini anlayabilmek için kapıyı dinlemeye çalıştım ama kimse odaya yaklaşmamıştı.

Birkaç motorcu bisikletleriyle geldi ve garaj yolunda bir kargaşa çıktı. Merakla doğruldum. Herkesin yüzü endişeyle gerilmişti. Umut göğsüme yerleşti. Belki de babam bir vuruş yapmıştı. Elim kulağıma gitti, bandaja zar zor dokundu. Sonra hızla geri çektim. Henüz yarayı bile görmemiştim. Yakın zamanda bunu yapacak cesaretim olduğundan da emin değildim.

Ya Maddox'a bir şey olduysa ve bu yüzden ortaya çıkmadıysa? Ya Maddox'un kaybolmasının sebebi babamsa?

Kilit döndü ve ben gülümseyerek ayağa kalktım. Gunnar kapıda belirdiğinde gülümsemem kayboldu.

"Gülümsemen için bir neden yok, kukla," dedi sert sesiyle. "Maddox nerede?" Geri çekilerek sertçe sordum.

Gunnar başını salladı. "Aptal çocuk." Bana doğru yürüdü ve kolumu tuttu. "Maddox artık sana yardım edemez. Dua et de baban mantıklı düşünsün."

Çırpınmama rağmen beni dışarı sürükledi. Çıplak ayaklarım sert döşeme tahtalarını çiziyordu. "Ne demek istiyorsun? Ne oldu?" Tekrar tekrar sordum ama beni görmezden geldi. Karşıya geçtiğimizde ortak alanda kimse yoktu. Herkes neredeydi? Ve neler oluyordu?

Gunnar beni kulübelere götürdü ve daha önce bulunduğum kafesin içine soktu. Tam kapıyı kilitletiğinde etrafımda döndüm.

"Neler oluyor? Lütfen söyle bana, Maddox nerede?"

"Yakında size katılacak," dedi uzaklaşmadan önce şifreli bir şekilde. Köpekler kafeslerinde volta atıyor, gergin atmosferden etkileniyorlardı. Şeytan kafesinde değildi ve ben de onun için endişelenmekten kendimi alamıyordum. Köpek sidiği ve dışkısının tanıdık kokusu burnumu neredeyse anında tıkadı. Kulübenin üzerine çöktüm ve motorcuların silah toplamasını izledim.

ve pencerelere barikat kurmak için kulüp binasına tahtalar taşıdılar. Bazıları sırf beni aşağılamak ve vücuduma bakmak için kulübelerin önünden geçiyordu. Sadece Maddox'un boxer'ı ve T'si içindeyken kendimi daha da açıkta hissediyordum.

"Çitlere daha fazla adam gönderin!" diye kükredi biri, sesinde endişe vardı.

Umut damarlarımda alevlendi. Bu sadece babam olabilirdi. Ama Maddox neredeydi? Neler oluyordu? Ya babam Maddox'u eline geçirdiyse? Aklım bir türlü durmuyordu. Korku içimdeki umutla savaşıyordu. Özgür kalmak istiyordum ama Maddox'u kaybetmek istemiyordum.

Bu ölümcül bir düşünce ve ölümcül bir çekimdi.

Dizlerimi göğsüme çekerek etrafımı izledim ve neler olup bittiğini anlamaya çalıştım. İlk hakaretlerden sonra kimse bana dikkat etmedi ama çoğunun yüzünde gördüğüm korku sadece babam yüzünden olabilirdi.

Hareketler bakışlarımı kulüp binasına geri çekti.

Earl White, kıpırdamayan Maddox'u kolundan tutup peşinden sürükleyerek kapıdan çıktı. Kulübeden atladım ve kirli kulübeyi çıplak ayaklarımla geçtim, kalbim boğazımda atıyordu. Etraftaki kulübelerdeki köpekler havlamaya ve kafeslerine doğru zıplamaya başladılar. Artık neredeyse hiç ürkmüyordum. Onların gürültülü doğasına alışmıştım. Etraftaki en tehlikeli yaratıklar değillerdi.

Maddox cansız görünüyordu, uzuvları toprakta sürükleniyor, başı neredeyse komik bir şekilde ileri geri sallanıyordu. Gözlerimiz buluştuğunda Earl bana karanlık bir şekilde gülümsedi ve o anda tüylerim diken diken oldu. Endişemi gizlemeye çalıştım ama onu kandırabileceğimden şüpheliydim. Şimdiye kadar herkes Maddox ve beni biliyor gibiydi.

"Belki bu kafanı toparlamana ve hatanı anlamana yardımcı olur. Eğer özür dilersen, sana hızlı bir ölüm bahşedeceğim," dedi Earl, Maddox'u benimkinin yanındaki kafese sürüklerken. Ölüm mü? Neden bahsediyordu? Maddox'un yüzünün sol tarafı, saç çizgisindeki bir kesik yüzünden kanla kaplıydı. Sonunda Maddox'un göğsünün inip kalktığını fark ettim. En azından henüz ölmemişti. Bir şeyler korkunç derecede yanılttı. Earl döndü ve kafesi kapattı, sonra bana acımasızca gülümsedi. "Ve senin için, yakında özel bir sürprizim var."

Bunun ne anlama gelebileceğini düşünmek bile istemedim.

Maddox'un etrafında sanki onu parçalamak için mükemmel anı bekliyormuş gibi volta atan köpeğe endişeyle baktım. Earl ve Cody gittikten sonra parmaklıkların önünde diz çöktüm. "Maddox," diye fısıldadım, sonra daha yüksek sesle. "Maddox, uyan!"

Göz kapakları çırpındı ama açılmadı. Köpek yarasını kokladı. Ya canavar onu kemirmeye başlarsa? Bugün beslenmişler miydi? Pencerelerden dışarı bakarken kulübelere dikkat etmemiştim.

"Kışt," diye tısladım, köpeği korkutup kaçırmaya çalıştım

ama incelemeye devam etmeden önce bana sadece kısa bir
bakış attı

Maddox. "Git başımdan!" Hırlayarak parmaklıklara vurdum. Bu istediğim etkiyi yaratmayınca arkamı döndüm ve su kabımı aldım. Suyu köpeğe doğru fırlattım ve köpek geri sıçradı. Sonra bana saldırdı ve parmaklıklara doğru zıpladı. Tökezleyerek geri çekildim.

Maddox bir inilti çıkardı. Suyun bir kısmı onun da yüzüne çarpmıştı. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve yuvarlanıp dirseklerinin üzerinde doğruldu. Etrafına bakmadan önce köpek gibi başını salladı. Bakışları, onunla benim aramdaki parmaklıkları yıkmaya çalışan köpeğe odaklandı.

"Wesson, yere yat!" diye emretti kırbaç gibi keskin bir sesle. "Yere yat!"

Canavar gerçekten de beni dinledi ve pembe dili tembelce sallanarak karnının üzerine çöktü. Şeytan hariç, diğer köpeklerin hiçbirisiyle gerçekten bağ kuramamıştım.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Maddox yüzünü buruşturarak başını ovuşturdu ve ayağa kalktı. Bana doğru yürürken hafifçe sallanıyordu. "Sadece lanet olası bir baş ağrısı."

"Amcan sana gerçekten çok kızgındı."

"Çok kızgın. Kulüp yerine seni seçtiğimi düşünüyor."

Ben bir şey söylemedim. "Bugün benim için özel bir sürprizden bahsetti."

Maddox içini çekti. "Seni buradan çıkarmak istememin nedenlerinden biri de buydu."

"Ne oldu?"

"Amcam sırtına bir dövme yaptırmak istiyor."

Kanım dondu. "Hoşuma gidecek bir şey olacağını sanmıyorum," dedim, umursamaz görünmeye çalışarak ama başarısız olarak. "Neymiş o ?"

Maddox başını salladı.

"Anlat bana."

Parmaklıkları sıkıca kavradı, gözleri öfkeliydi. "Gerçekten bilmiyorum. Artık benimle bir şey paylaşmıyorlar."

Başımı salladım. Parmaklarım yıkık kulağımın üzerindeki yara bandına dokundu. "Sanırım dövme için alnımı seçmedikleri için kendimi şanslı sayabilirim. Belki bir dahaki sefere?"

Maddox sessizce, "Artık seni koruyamam," dedi. "Bu yüzden babanla temasa geçtim ve ona nerede olduğumuzu söyledim."

Gözlerim büyüdü ve daha da yaklaştım, parmaklarım onunkilerin üzerine kapandı. "Babama mı söyledin?" Babama duyduğu nefrete rağmen -küçük bir çocukken tanık olduklarını düşününce, aynı fikirde olmasam da nedenini anlayabiliyordum- beni kurtarmak için onunla iletişime geçmişti.

"Sizi kurtarabilir. Gerekli insan gücüne sahip. Muhtemelen çoktan yola çıkmıştır. Biraz şansla bu gece eve dönmüş olursunuz."

Kalbim daha hızlı atıyordu. "Peki ya sen? Bu ihanetten sonra amcan seni affetmeyecektir."

"Öldürmeyecek. Seninle işi bittikten sonra beni öldürecek. Senin incinmeni izlememi istiyor çünkü bunun bana ne yaptığını biliyor. Ama babanın saldırısından sağ çıkacağından şüpheliyim, ben de öyle."

Babam hak ettikleri gibi hepsine işkence edip öldürecekti. Maddox'u bağışlaması için babama yalvarmadığım sürece. Planım asla bu değildi. Aslında Maddox'un güvenini ve yakınlığını, babamın beni zamanında bulamaması ihtimaline karşı kendimi kurtarmak için istemiştim. Ama öyle olmasını hiç istememiş olsam da işler değişmişti. Maddox'un ölmesini istemiyordum. Onun ölümünü düşünmek bile göğsümü acıyla daraltıyordu. Masum değildi, o kadar da değil. Beni kaçırdığı için, beni amcasının ellerine teslim ettiği için suçluydu. Elbette Maddox kabul etmeseydi amcası başka birini gönderecekti ama konu bu değildi. "Seni bağışlamasını istersem babam seni öldürmez."

Maddox alnını parmaklıklara yasladı. "Neden böyle bir şey yapasın ki?"

"Çünkü senin yaşamanı istiyorum," dedim sadece. Dahası da vardı - bu noktada düşünmek ya da dile getirmek istediğim hiçbir şey yoktu.

"Ama ne pahasına? Eğer seni dinlerse, baban benden ne isteyecek?" diye sordu Maddox sessizce.

"Sizden payınızı yakmanızı, diğer motorcularla tüm bağlarınızı koparmanızı ve en azından sadakat yemini etmenizi isteyecek." Ve bunun gerçekleşmesi için neredeyse bir mucize gerekliydi. Babamın motorculara olan nefreti

Bu noktada motorcuların sınırsız olduğuna şüphe yoktu ve Maddox nefret listesinin en başında yer alıyordu.

Maddox başını yavaşça salladı, dudakları tiksintiyle büküldü, sanki bunlardan herhangi birini yapmayı düşünmek bile ona imkânsızmış gibi. "Aramızdaki şey başka, ama babana karşı hislerim değişmedi."

"O zaman onları rahat bırakmalısın. Eğer babamın seni bağışlamasını istiyorsan bu senin tek şansın."

"Ayakta ölmek, dizlerinin üzerinde yaşamaktan daha iyidir Pamuk Prenses. Babanın önünde diz çöküp merhamet dilemeden önce öleceğim."

Gözlerimi devirdim. "Erkekler için her şey siyah ya da beyazdır, özellikle de alfalar için. Ama hayat gri alanlarla doludur. Babama sadakat yemini edersen hâlâ özgür olabilir ve değerli gururunu koruyabilirsin."

"Pamuk Prenses, güzel kafana girene kadar binlerce kez söyleyeceğim. Baban bana asla güvenmeyecek, ben de ona güvenmeyeceğim. Onun ve benim görmezden gelinemeyecek bir geçmişimiz var. Caziben ve sana olan hislerimiz bile bunu değiştirmeyecek."

Aramızdaki parmaklıklarla alnımı onunkine bastırdım. "Hangi duygular?"

Maddox karanlık bir şekilde gülümsedi. "Senin için kulüp kardeşlerime ve kendi kanıma ihanet ettim. Ne tür duygular beslediğimi düşünüyorsun?"

"Şehvet," diye şaka yaptım ama sesim kısılmıştı. Bunların hiçbirisi planın bir parçası değildi, ne Maddox için ne de benim için.

"Çok daha fazlası."

Kargaşa ve dalların kırılması Maddox'la beni bölgeyi araştırmak için ayırdı. Cody ve Earl, isimlerini bilmediğim iki motorcuyla birlikte bize doğru geliyorlardı. Earl'ün tasması Satan'daydı ve Cody de bir tür makine taşıyordu.

"Ne kadar tatlı," diye seslendi Cody, çirkin yüzünde kötü bir gülümsemeyle. Maddox'un amcası ise öfkeli görünüyordu. "Kukunun kararlarını etkilemesine bu kadar kolay izin verdiğini bilseydim, ondan uzak durmanı sağılardım."

Maddox amcasına küçümseme ve ihtiyatla baktı. "Bu oyunu bitirmenin zamanı geldi. Hedefimiz Vitiello'ydu, Earl."

Amcası onu görmezden gelerek kafesimin önünde durdu ve gözlerinde rahatsız edici bir parıltıyla beni süzdü. "Cody'nin mürekkep konusunda bir yeteneği var. Umarım bunu takdir edersiniz."

Kafesin kapısını açtı. Vücudumun her zerresi kaçmak için çılgılık atsa bile geri çekilme dürtüsüne direndim. Ben bir Vitiello'ydum. Başıma geleceklerden dehşete düşsem bile zayıf görünemezdim. İlk kaçırıldığımda da aynı dehşeti hissetmiştim, korkumun gücü altında parçalanmaya hazırdım ama parçalanmamıştım ve şimdi de parçalanmayacaktım.

Cody dövme makinesini kafesin içine taşıdı, şimdi fark ettim, iki motorcu daha dar kafese doluşurken üst kolumu ezici bir şekilde kavradı. Yanıma bir jeneratör yerleştirdiler ve dövme makinesini ona bağladılar.

Maddox, "Bırakın onu," diye haykırdı, parmaklıkları kavrarken gözleri öfkeyle dolup taşıyordu ve onları yıkmaya hazır görünüyordu.

Cody, "Senin sözün sik demek, göt herif," dedi. Babam gelmeden önce bize işkence edip öldürecekler miydi?

Yüce bir güce inanıyordum ama hiçbir zaman dua eden biri olmamıştım. Yine de beni dinleyen her kimse babamın zamanında gelmesi için yalvardım. Beni daha fazla acıdan ve Cody'nin derime işleyeceği her şeyden kurtarması için. Maddox'u da kurtarmak için.

Cody beni köpek kulübesine doğru itti ve kendimi kirli yüzeye yaslayarak öne doğru düştüm. Başka bir adam boynumu kavradı ve beni aşağıda tuttu. Bir yırtılma sesi duyuldu ve sırtım açığa çıkarken hava tenime dokundu. Mücadele ettim ama kafeste benimle birlikte bulunan üç adama karşı hiç şansım yoktu.

"Earl, mantıklı ol, Tanrı aşkına. Vitiello her an burada olabilir. Bununla vaktini boşa harcama," Maddox amcasını ikna etmeye çalıştı ama sesi pazarlık yapmak isteyen birine benzemiyordu. Cinayet gibi geliyordu.

"Vitiello bizi kazıklamak mı istiyor? Bedelini kızı ödüyor."

Maddox'un bakışlarını yakalayana kadar gözlerimi yana doğru yuvarladım. Bir dövme iğnesinin vızıltısı duyuldu. Dişlerimi alt dudağıma geçirdim. İğne sırtıma değdiği anda acı omurgamdan aşağı yayıldı. Maddox'un çaresiz ifadesine ve tüm dünyaya karşı gözlerimi sıkıca kapattım. Cody muhtemelen bunun özellikle

Acı vericiydi ama birkaç keskin nefes alımı dışında, hiçbirine çığlık atma ya da yalvarma tatminini yaşatmadım. Hepsi on katını ödeyecekti. Son nefesimi alsam bile, bundan emin olacaktım.

Sonunda acı, alıştığım ateşli bir yanma ve zonklamaya dönüştü. Çilenin ne kadar sürdüğünden emin değildim ama sonunda serbest bırakıldığımda kendimi doğrulamayacak kadar güçsüz hissettim. Bayılmışım gibi davrandım. Gözlerim düşmeye hazır yaşlarla yanıyordu ve bu yüzden kapakları zorla kapattım.

"Artık babası kadar sert değil mi?" Earl söyledi.

Tepki vermedim. Bir geri dönüş yapmalıydım ama o anda bunu yapamazdım. Önümdeki mücadeleye için enerjime ihtiyacım vardı. Ailemle yeniden bir araya gelmek için gücüm ihtiyacım vardı, böylece zaten sahip olduklarından daha fazla endişelenmeleri gerekmeyecekti. Gücümü Earl, Cody ya da başka bir çirkin motorcu için harcayamazdım.

"Sen öldün," diye hırladı Maddox.

Kiminle konuştuğundan emin değildim. Muhtemelen Cody'yle. Amcasına olan bağı hâlâ çok güçlüydü.

Sıcak bir nefes kulağımın üzerinden geçerek tüm vücudumda tüylerimi diken diken etti ve sırtımdan aşağı yeni bir acı dalgası gönderen omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Bizimle uğraşmanın karşılığı bu işte. Ve yakında babanın gözleri önünde kıcını sikeceğim. Belki de seni kurtarmak için onu da seni sikmeye zorlayacağım," diye homurdandı Earl.

Taşaklarını tekmelemekten başka bir şey istemiyordum ama hareketsiz kaldım. Deneseydim bacaklarımın beni taşıyabileceğinden hâlâ emin değildim. Titriyordum ve sırtım zonkluyordu. Acıdan daha da kötüsü, dövme hakkındaki belirsizlikti. Kötü bir şey olmalıydı. Earl fazla kendini beğenmiş görünüyordu.

"Şimdi sana gelelim, Mad. Sana ne yapacağımı düşünüyordum, seni öldürmeden önce fahişenin her birimiz tarafından becerilmesini izlemeni sağlayıp sağlamayacağımı düşünüyordum, ama bu noktada seni hayatta tutmanın alamayacağım bir risk olduğunu fark ettim."

Her şeyi görebilmek için başımı yana çevirdim. Earl kafesin kapısını açtı ve Cody diğer köpeği kafesten çıkardı. Earl Şeytan'ı serbest bıraktı. "Sanırım ikimiz de bunun böyle bitmesi gerektiğini biliyoruz." Earl'ün gülümsemesi acımasızdı. Satan'ı Maddox'la birlikte kafese kilitledi ve Maddox yavaşça arkasını dönerek sırtını parmaklıklara dayadı.

Earl'ün ne yapmak üzere olduğunu anlayınca kanım dondu. Ama Maddox köpekleri tanıyordu... Şeytan ona saldırmazdı... değil mi?

"Şeytan, öldür," diye bağırdı Earl.

Sırtımdaki acıya rağmen ayağa kalktım. Şeytan Maddox'a saldırmadan önce bir an tereddüt etti ve ona doğru hamle yaptı. Maddox yüzünü ve boğazını korumak için kollarını kaldırdı. Şeytan havladı ve dişlerini gösterdi ama Maddox'u henüz ısırmadı.

"Öldürün onu!" Earl homurdandı.

Tökezleyerek ayağa kalktım ve parmaklıklara doğru tutundum. "Hayır, Şeytan, dur!"

"Serbest bırak!" Maddox çığlık attı. "Hayır!"

Satan patilerinin üzerine düştü ve kendi etrafında döndü, belli ki sayısız emir karşısında kafası karışmıştı. Earl onun sahibi olabilirdi ama ona hiçbir zaman bir köpeğe davranılması gerektiği gibi davranmamıştı. Belki de bu şimdi onu kışından ısıracaktı.

"Aptal sürtük," diye tısladı Cody. Earl, içinde büyük bir erkek Rottweiler olan başka bir kafese doğru ilerledi ve onu boynundan yakalayarak Maddox'un kafesine doğru sürükledi.

"Hayır," diye fısıldadım. Kulaklarıma kan hücum etti. Korkudan ve mürekkepten midem bulanmaya başlamıştı ama titreyen bacaklarıma rağmen parmaklıklara tutundum.

Earl kapının kilidini tekrar açtı ve diğer köpeği içeri itti. Şeytan dişlerini göstererek etrafında döndü. Bu köpekler birbirleriyle dövüşmek için eğitilmişlerdi.

Earl, Maddox'u işaret ederek "Öldür," diye emretti ve erkek köpek hiç tereddüt etmedi. Maddox'a saldırdı ama Şeytan belli ki kendi bölgesini korumak istiyordu ve onunla çarpıştı.

Earl omuz silkti. "Ondan yirmi beş kilo üstün. Onu öldürdüğünde, senin yüzünü de çiğneyebilir, Mad. Gösterinin tadını çıkar, fahişe."

Cody ve Earl arkalarını dönüp gittiler.

Daha büyük olan köpek Şeytan'ın üzerindeydi ama hırlayıp ısırıkları ve boğuştukları için aralarındaki şiddetli kavgayı takip etmek zordu.

Şeytan acıyla inledi.

"Maddox!"

"Siktir," diye mırıldandı Maddox. Kemerini çıkardı ve tokası parmak eklemlerini kapatacak şekilde eline doladı, ardından dövüşen köpeklere doğru ilerledi, daha büyük olan erkeği yakasından yakaladı ve geri çekti. Hayvan ağır olduğu için çok uzağa uçmadı ve hızla Maddox'a dönerek tokayla köpeğin burnuna bir yumruk indirdi. Köpek yüksek sesli bir iniltiyle başını sallayarak sıçradı. Maddox onun üzerinde yükseldi. "Yere yat, şimdi!" Köpek yere uzandı, nefes nefese kalmıştı, ağzı kan içindeydi. Muhtemelen Şeytan'ın kanı. Ağır ağır nefes alarak yan yattı.

Dizlerimin üzerine çöktüm, titriyordum. Sırtım zonkluyordu ve dehşete kapılmıştım. Kendim için, Maddox için, hatta Şeytan için. Midem kaldırmıyordu. O anda her şey beni yakaladı ve bir parçam bir köşeye kıvrılmak istedi.

"Pamuk Prenses?" Maddox mırıldandı, sesi endişe doluydu. "Marcella?"

Başımı çok hızlı bir şekilde kaldırdım ve sırtımdan keskin bir acı fırladığında neredeyse anında pişman oldum. Derim sanki vücudum için çok küçüktü ve her an yırtılabilirdi. Bunu görmezden gelerek tekrar tamamen doğruldum ve sonra

kulübenin kenarına tünemiştim. Baş dönmem geçtiğinde Maddox'la bakışlarımızı kilitledik.

"şeytan ağır yaralandı mı?"

Başını iki yana salladı. "şimdi bunu düşünme. Seni buradan canlı çıkarmalıyız."

Bakışları açıkta kalan sırtıma kaydı. Suçluluk ve öfke gözlerinde güçlü bir kombinasyon oluşturmuştu.

"Dövmede ne yazıyor?" Sesimin ne kadar çiğ ve kuru çıktığına şaşıarak sordum.

"şimdi bunu düşünme. Endişelenecek daha önemli şeyler var."

"Bana ne için endişeleneceğimi söyleme Maddox. Bilmek istiyorum." Bilmeye ihtiyacım vardı. Her şey bu ruhumu ezen belirsizlikten daha iyiydi. Zihnim en kötü senaryoları canlandırıyordu.

"Marcella," diye homurdandı, gözleri beni bırakmaya zorluyordu. "Söyle bana," diye hırladım. "Ben kırılabilir değilim, bu yüzden bana beni böyle!"

"Vitiello orospusu."

Başımı salladım, sonra ayağ a kalktım ve yüz ifademi Maddox'tan saklamak için kısa süreliğine ona sırtımı döndüm. Ona çok kızmıştım. Bu onun suçuydu.

"Çok üzgünüm. Bunun asla olmaması gerekiyordu. Yemin ederim. Eğer bilseydim-"

"Sonra ne olacak?" Ona doğru dönerek sertçe sordum.
"Beni kaçırmayacak mıydın?"

Maddox alnını parmaklıklara dayadı. "Evet ve ben de Earl'ün seni başkasının kaçırmasına izin vermemek için elimden gelen her şeyi yapardım."

Ona inanmayan bir bakış attım. "Babamdan dünyadaki her şeyden daha çok nefret ediyorsun. Bunu kendin söyledin. Ondan intikam almak için her şeyi yapardın. En büyük düşmanının kızı için kayıp bir kulak memesi ve aşağılayıcı bir dövmeden sana ne?"

"Bazen öncelikler değişir. Bana inanmak zorunda değilsiniz ama lanet olası gerçek bu."

Ona doğru yürüdüm. Rüzgâr hızlandı ve ağrıyan sırtıma dokundu. "Peki şimdi önceliklerin neler Maddox?"

Maddox dövmeli kolunu avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı ve tutmamı bekledi.

Kımıldamadım.

"Senin için kardeşlerime ihanet ettim. Belki de baban beni ele geçirdiğinde senin için öleceğim."

"Bunu kendi başına sen açtın, ben değil."

"Biri babanı gözlerinin önünde öldürseydi, kardeşin intikam almak istemez miydi?"

"Sadece kardeşim değil," diye itiraf ettim. Maddox acımasızca başını salladı.

Elimi onun elinin içine koydum ve parmakları benimkinin etrafına dolandı. "Babamı öldürmek istiyorsun. Durum bu olduğu sürece, kaybolduk demektir."

"O kadar uzun süre intikam için yaşadım ki, böyle bir şeyden vazgeçmek çok zor. Ama bunu yapabileceğim biri varsa, o da sensin Pamuk Prenses. Senin için her şeyi yaparım."

Ona inanmak istedim. Ama olanlardan sonra ona şüpheyle yaklaşmak istemiyordum.

"Saldırın!" diye bağırdı biri.

Maddox'un benimkinin etrafındaki eli sıkılaştı. "Baban seni kurtarmak ve beni öldürmek için burada Pamuk Prenses."

"Tabii önce motorcu kardeşlerinden biri beni öldürmezse," dedim.

Beni kendine doğru çekti, gözleri duyguyla yanıyordu. "Babana sağ salim ulaşmanı sağlayacağım. Şimdi ölmekte olan bir adama son öpücüğünü ver."

Dudaklarım parmaklıkların arasından onunkilere değene kadar beni daha da yakınına çekmesine izin verdim. Öpücüğü derinleştirdi, özlem ve arzuyla doldurdu. Etrafımızdaki dünya savaşa dönüşürken, daha fazla çığlık cınlarken bile ona gömüldüm. Silah sesleri bağırışları kesiyordu. Makineli tüfeklerin hızlı ateşi. Boğulmakta olan bir adamın hava almak için çıkması gibi Maddox benden uzaklaştı ve beni serbest bıraktı. "Sana hareket etmeni söyleyene ya da babanı görene kadar duvara yaslan. Şimdi!"

Dediğini yaptım ve kulübenin arkasına doğru sendeleyerek yürüdüm.

Maddox ve ben tekrar birbirimize baktık ve bu bir veda gibi geldi. Muhtemelen birimiz ölecekti, hatta belki de ikimiz birden. Bunun bizim için, asla olmaması gereken bir aşk için, mutlu son şansı olmayan bir aşk için bir son olduğunu düşünerek kalbim sıkıştı.

Chapter *Seventeen*

Marcella'nın bu işten canlı çıkmasını sağlamalıydım. Her halükarda ölecektim, ya kulüp kardeşlerimin ya da onun babasının ellerinde. Kesin ölüm bilgisinde garip bir rahatlama hissi vardı.

Gray'in hızla geçip gitmesini umarak çevremizi taradım. O bizim tek umudumuzdu. Diğer adamlardan hiçbiri, hatta Gunnar bile kaçmama yardım etmezdi. Gray'in bunu yapıp yapmayacağından bile emin değildim. Geçtiğimiz haftalarda aramızdaki uçurum büyümüştü. Çitten silah sesleri geliyordu. Silah gücümüz Vitiello ve ordusunu bir süre daha geride tutabilirdi. Burada kapana kısılmış bir fare gibi beklemeyecektim.

Kulübesinin duvarına yaslanmış olan Marcella'ya bakmamaya çalıştım. Onun zarar görmesini istemiyordum. Marcella'nın

Serseri bir kurşunla vurulma ihtimali çok yüksekti. Earl'ün Vitiello'yu cezalandırmak için onu öldürebileceğinden bahsetmiyorum bile.

Köpeğe temkinli bir bakış attım. Yerinden kıpırdamamıştı ama beni izliyordu. Umarım Earl'ün emirlerini unutmuştur. Dişler tarafından parçalanmak benim ölüm isteğim değildi. Luca'nın ellerinde ölmek çok daha iyi olurdu. Şeytan hâlâ nefes alıyordu ama arka bacağının altında kan toplanmıştı. Başaracağından şüpheliydim.

Sonra parlak sarı saçlarını ve buna uygun kesimini fark ettim. "Gri!" Bağırdım.

Gözleri şaşkınlık ve endişeyle irileşmiş bir şekilde bana dikildi. Kurşunlardan kaçmak için eğildi.

"Gray! Buraya gel!"

Bir kez daha bana doğru baktı, yüzüne çatışma yansımıştı. Earl kulüp kardeşleriyle birlikte sarhoş olup amcığa gittiğinde ve annem depresyona girdiğinde onunla ben ilgilenmiş, geceleri karanlıktaki canavarlardan korktuğunda onu kucağıma almıştım.

Sonra başını eğerek bana doğru koşmaya başladı. Luca ve adamlarının çiti aşıp aşmadığından emin değildim ama aştıklarından şüpheleniyordum. Tel örgü onları uzun süre tutmazdı ama silahlı muhafızlarımızı geçmek daha uzun sürerdi.

Gray sonunda kafesimin önüne geldiğinde rahat bir nefes aldım.

"Köpeklerle ne oldu?"

"Bana yardım etmelisin Gray. Burada kilitli kalırsam öleceğim."

Gray'in bakışları Marcella'ya kaydı ve gözlerini kıstı. "Saldırı altında olmamızın sebebi sensin. Eğer seni serbest bırakırsam, sadece bize karşı savaşırsın."

"Gray," dedim yalvarırcasına, parmaklıklara sıkıca bastırarak. "Earl beni parçalasınlar diye köpekleri üzerime saldı."

Gray buna inanamıyormuş gibi başını salladı. "O yapmaz-"

"Yapmak mı? Hadi ama, ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz." Gray hiçbir şey söylemedi, sadece Şeytan'ı izledi.

"Biz kardeşiz. Gerçekten beni savunmasız bir şekilde Vitiello beni parçalasın diye köpek kafesine mi koyacaksınız? Babama ne yaptığını biliyorsun. Kızına yardım etsem de aynısını bana yapacak, ki tek yaptığım buydu. Earl'ün ona ne yaptığını gördün. Bu doğru değil. Bunun Vitiello ile bir ilgisi yok. Hâlâ ölmesini istiyorum ve fırsat verilirse onu öldürmekte tereddüt etmeyeceğim."

Earl bizi fark etmeden ya da kardeşim bir Famiglia kurşunu tarafından vurulmadan önce Gray'e çabucak ulaşmam gerekiyordu.

Önce kulüp binasına, sonra da bana baktı. "Sana güvenebilir miyim bilmiyorum."

"Yapabilirsin," dedim şiddetle, ama yapabileceğinden

emin değildim. şu anda tek önceliğim Marcella'yı

Güvenlik. Bunu hallettikten sonra Gray'e yardım etmek için elimden geleni yapacaktım. İhanetim yüzünden ona bir şey olursa kendimi asla affedemezdim. Onun güvende olmasını istedim. Onun için farklı bir hayat istiyordum.

Gray anahtarlığını çıkardı ve ben de onu elinden alma dürtüsüne direnmek zorunda kaldım. Onun yerine kafesimin kilidini açmasını bekledim. Tanıdık klik sesi duyulduğu anda kapıyı iterek açtım ve Marcella'nın kulübesine koştum.

"Şimdi de o."

"Hayır," diye hırladı Gray. "Ona ne olacağı umurumda değil."

Her şeyi mahvetti."

"Bizim tarafımızdan kaçırılmak onun seçimi değildi."

"Ama seni baştan çıkarmak ve seninle uğraşmak onun seçimiydi."

Zihin. Ondan önce, kulüp her zaman önce gelirdi. Onun için yaşadın.

kulüpten intikam almak için, ve şimdi şu haline bak."

"Onu asla kaçırmadın. Sırtına baksana!" Marcella'ya döndüm. "Göster ona."

Çıplak ve dövmele sırtını bize gösterdi. Bu görüntü hâlâ kanımı öfkeyle tutuşturuyordu. Omuzlarının arasındaki yer kırmızı ve kanlıydı ve derisinin üzerinde çirkin siyah harflerle *Vitiello fahişesi* yazıyordu.

Gray'in gözleri büyüdü ve yutkundu.

"Gray, bana yardım et. Masum bir kadının ölümünün vicdanını sızlatmasını mı istiyorsun?"

Çığlıklar yükseldi.

Gray kavgalara geri döndü ama anahtarları alıp gitmesine izin veremezdim. Ona doğru atıldım ve kolunu tuttum. "Anahtarları bana ver."

İnanmayan bir ifadeyle bana döndü. "Biliyordum!"

"Hiçbir şey bilmiyorsun Gray. Körü körüne sürüyü ölüme kadar takip eden bir koyun olma. Hâlâ şansın varken git."

"Kulüpten ayrılmayacağım."

Onu daha da yakına çektim. "Gray. Marcella'yı kaçırdığımızda kulübümüz yanlış bir yola saptı ama Earl ona işkence etmeye başladığında cehennem ateşi bölgesine girdiğimizden eminiz. Sakın bana birdenbire olanları kabul ettiğini söyleme."

"Hayır," diye hırladı. "Başından beri kaçırma olayına karşıydım ama Earl bu kulübün başkanı ve bizim işimiz onun emirlerine uymak."

Gray elimden kurtuldu ve tökezleyerek uzaklaştı. Bisikletine atlayıp kendi kışını kurtarmasını umuyordum. O iyi bir adamdı ve bu kulüple birlikte batmayı hak etmiyordu. Eğer Vitiello onu ele geçirirse, hâlâ bir çocuk olsa bile ona merhamet göstermezdi.

Marcella'nın kafesine doğru döndüm. Kilidi açtığımda kapıya doğru sendeledi ve kollarıma düştü. Kurşunları ve çığlıkları umursamadan onu şiddetle öptüm. Onu bir daha asla görememeden önce bir kez daha tatmam gerekiyordu. Bana karşı kısa süreliğine gevşedi ve zaman sanki

hareketsiz duruyordu. Dudakları, vücudu ve gözlerinde yanan ateşten başka hiçbir şeyin önemi yoktu. "Seni babana götürmeliyiz," diye mırıldandım.

"Peki ya Şeytan?"

"Marcella, şimdi ona yardım edemeyiz. Taşıyamayacağımız kadar ağır." Ellerimizi birleştirdim ve onu kafeslerden uzaklaştırdım. Diğer köpekler sessizleşmiş ve kulübelerine saklanmışlardı. Sol gözümün görüşü hâlâ bozuktu. Belki göz küremde kan kurumuştur ya da kafama aldığım darbe kalıcı hasar bırakmıştı, emin değildim. Marcella adımlarıma ayak uydurmakta zorlanıyordu ama şikâyet etmedi.

Gunnar'ı ve birkaç çaylakla birlikte kulüp binasından çıkıp çitlere doğru koştuklarını gördüm, muhtemelen sınırlarımızı korumak içindi ama Vitiello'nun sayılarını bildiğimden şansları olduğundan şüpheliydim. İçimizden geçip gidecek ve ardında hiçbir şey bırakmayacaktı.

Bir patlama sesi duyuldu ve etrafımızdaki tahta ve çit parçaları etrafa saçıldı. Marcella'yı yere ittim ve vücudumla onu korudum. Sırtım yanıyordu ama yeni bir çığlık dalgası ve silah sesleri duyulana kadar hareket etmedim. Tüfek sesleri başımı kaldırmama neden oldu. Korktuğum gibi, Earl ve birkaç motorcu kulüp binasından çıkıp kulübelere doğru saldırdılar.

Marcella'yı ayağa kaldırdım. O da motorcuların bize doğru geldiğini görmüştü. Onu sürükleyerek uzaklaştırdım ama çatışmaların çoğunun olduğu çit hattına doğru koşmaya başladım.

Her iki taraftan da bir kurşunla vurulma riski vardı. Vitiello yoldaydı, tek yapmam gereken Marcella'nın o zamana kadar hayatta kalmasını sağlamaktı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

En beklenmedik yere, kulüp binasına doğru fırladım. Beklendiği gibi, dehşete düşmüş görünen bir aday dışında boştu. Silahını kurcaladı ama emniyet pimini gevşetmeyi başaramadı. Marcella'nın elini bıraktım ve ona doğru hamle yaptım, namluyla kafasına vurmadan önce silahı elinden çekip aldım. Başka bir silah ve bıçağını aldım, sonra Marcella'yı barın arkasına sürükledim. Tahtalarla güçlendirilmişti ve birkaç kurşuna dayanabilirdi. Tabii ki, av tüfekleri eninde sonunda onu parçalayacaktı, ama Vitiello'nun bizi bulacağına güvenmek zorundaydım.

Silah sesleri ve çığlıklar yaklaştı. Sanki 3. Dünya Savaşı patlak vermiş gibiydi. Marcella bana kocaman gözlerle bakıyor, hafifçe nefes alıyordu.

"Her şey yoluna girecek. Baban her an burada olabilir ve ben de o zamana kadar seni güvende tutacağım." Ve sonra etrafımızda kıyamet koptu. Arkamızdaki raf patladı. Alkol ve cam parçaları üzerimize doğru fırladı. Sırtım yeni bir acıyla aydınlandı ama ben sadece önümde sinmiş olan Marcella'ya odaklandım. Kısa bir süre yanağına dokundum, son anlarımda hatırlayabilmek için yüzünün görüntüsünü zihnime kazımak istiyordum.

Adım sesleri duyuldu ve bir kapı fırlatılarak kapatıldı. "Kapıya barikat kurun!" Earl çığlık attı ve ben nefesimi tuttum, evde olduğunu fark ettim ve sayısız sesten anladığım kadarıyla yanında birkaç adam vardı. Maddox ve ben kapana kısılmıştık.

"Earl!" Babam kükredi. "Sana kızımı teslim etmen için beş saniye veriyorum, yoksa bu lanet evi yerle bir eder, seni ve aileni parçalara ayırırım."

Babamın sesini duyunca kalbim rahatladı.

"Siktir git! Kafasını sana göndereceğim, tek alacağın bu. Bizi eğlendirmesi için onun soğuk amını tutacağız."

Maddox'un kasları silahları kaldırırken gerildi. "Yerde kal," diye mırıldandı.

Bir patlama sesi daha duyuldu ve kıymıklar odanın içinde uçtu. Bir adam muhtemelen saklanmak için sendeleyerek bize doğru geldi. "Prez, onlar-"

Maddox cümlesini tamamlayamadan onu başından vurdu ve kıyamet koptu. Kulaklarım çınladı.

Silah sesi. Maddox ayağa fırlayıp silahlarını kaldırdı. "Earl, aptallık etme. Senin egon yüzünden herkes ölecek." Maddox eğildi ve bir kurşun içki şişelerinden birini daha delip geçti.

"Lanet köpekler, hepsini boğacağım."

"Tanrı aşkına! Mantıklı ol ve Marcella'yı teslim et!"

Daha fazla silah sesi ve ardından kırılan tahtaların sesi duyuldu. Bir an sonra bir şey büyük bir gürültüyle yere çarptı.

"Kapı aşağı!" diye bağırdı biri.

Gunnar elinde bir bıçakla ortaya çıktığında Maddox sarsılarak ayağa kalktı. Boğuşmaya başladılar. Maddox'un yaşlı adamı öldürmek istemediği açıktı. Sonunda adamın şakağına sert bir darbe indirmeyi başardı. Gunnar yere yığıldı ve bir daha kıpırdamadı.

Maddox'a saldıran bir sonraki motorcu o kadar şanslı değildi.

Maddox bıçağını adamın göğsüne sapladı.

Titremeye başladım, silah sesleri ve acı içinde bağırان yaralılar yüzünden kulaklarım çınılıyordu. Belki de babamın gözleri önünde ölecektim.

Kan sıçramaları ahşap tahtaları ve duvarları kapladı. Maddox siperden çıktı ve ateş etti. Sürünerek ilerledim ve barın arkasından dışarı baktım. Etrafımda acımasız bir katliam hüküm sürüyordu. Kan ve vücut parçaları yerde yatıyordu.

Earl ve adamları devrilmiş bilardo masasının arkasına saklanırken babam, Matteo, Amo ve birkaç Famiglia askeri ön kapının hemen önünde duruyordu. Amo'yu tanımam bir anımı aldı. Gözleri vahşiydi ve sağ elinde kan ve etle kaplı bir balta tutuyordu. Vahşice öldürülen motorcuların kaçının onun suçu olduğunu bilmiyordum. Bu hatırladığım Amo değildi.

Geride bıraktığım kardeşim dövüşleri eğlenceli bir oyun olarak görüyordu. Capo olmak uzak bir hedefti ve henüz buna hazır değildi. Gelecekteki unvanı ve görünüşüyle kızları etkilemeyi seven, ukala, heyecan arayan bir çocuktur. Göreve başlaması proforma olmuştu. Bu noktaya kadar babam, annemin isteği üzerine onu işin en kötü yanlarından uzak tutmuştu. Amo'nun her zaman şiddete karşı bir eğilimi vardı. Benim kanımda olduğu gibi onun kanında da vardı ama o kadar güçlü değildi. Ama uykuda kalmıştı. Şimdi kan serpilmiş yüzünü ve gözlerindeki babaminkine benzeyen intikam açlığını gördüğümde, gerçek doğasının uyandığını anladım.

Başka bir motorcu üzerimize atlayıp adama bir bıçak sapladığında Maddox beni geri itti ve beni kurtarmak için MC kardeşlerinden birini daha öldürdü. Sağ taraftaki kanepenin arkasında Gray'i gördüm. Maddox kardeşinin kaçmayıp dövüş için kaldığını fark ettiğinde yıkılacaktı.

Earl ve diğer birkaç motorcu ikinci katta güvenli bir yer aramak için merdivenlere doğru koşana kadar daha fazla Famiglia adamı eve girdi.

Maddox kolumdan tutup ayağa kalkmama yardım etti, beni odanın öbür ucuna sürükledi ve vücudunu bana siper etti. "Ailenin yanına git." Beni sıcaklığından uzaklaştırmak için ileri doğru itti ve ben de yönümü şaşırarak birkaç adım tökezledim. Matteo beni kollarının arasına aldı ama sırtıma dokunduğunda acı içinde nefes nefese kaldım. Açıkta kalan sırtıma kısa bir süre baktı ve yüz ifadesi önce inançsızlığa sonra da öfkeye dönüştü. "Onları öldürürken çok eğleneceğim."

"Marci'yi güvenli bir yere götür," diye homurdandı babam. Marci, artık dönüştüğüm kız için uygun bir isim gibi görünmüyordu.

Matteo beni olay yerinden uzaklaştırmaya başladı ama ben babama seslenmek için ona doğru döndüm. "Onu öldürmeyin!" Maddox'u işaret ettim ama daha fazlasını söyleyemedim çünkü Matteo beni sıkıca tuttu ve sürükleyerek götürdü. Bakışlarım Maddox'a ve ölü kulüp kardeşlerinin arasında kanlar içinde duran ayrılık gülümsemesine takıldı. Ölümle barışmıştı. Gördüğüm son şey, kardeşi Gray'in yanında savaşmak için kanepenin arkasına nasıl atladığıydı.

"Hayır!" Çığlık attım.

"Hadi, Marcella. Seni bir doktora götürelim."

Amcama baktım. "Babama Maddox'u öldüremeyeceğini

söyle." "Bırak baban ve ben o pislikleri halledelim. Ve

sakın

Endişelenmeyin, babanız mümkün olduğunca çok kişiyi sorgulama ve intikam için hayatta tutmak istiyor."

Amcamla birlikte tökezleyerek ilerlerken kulüp binasına bir göz attım. İki silahlı koruma yanımızdaydı ve

siyah bir minibüse bindiğimizde bile gitmedi. İçeride Famiglia doktoru çoktan bekliyordu. Babam her şeyi düşünmüştü.

"Amo beni neden güvenli bir yere götürmedi?" Babamın kalmasına izin vermesine şaşırarak sordum.

Matteo bıçağını elinde evirip çevirdi, belli ki onu birinin üzerinde kullanmaya hevesliydi. "Kardeşin dövüşmesine izin verilmesi konusunda ısrar etti ve baban aptalca bir şey yapmaması için ona göz kulak olmayı tercih ediyor. Ama ben seni güvende tutacağım." Ağzı tamamen yanlışı görünen bir gülümsemeye dönüştü. Matteo bir gangster için kolay biriydi ama bugün karanlık tarafı ortaya çıkmıştı.

Sırtıma baktığında yüz ifadesi yine çarpıldı. Nasıl görüldüğünü ancak hayal edebiliyordum. Onunla yüzleştim. "Babama gidip Maddox'u öldürmemesini söyleyemez misin? Doktorun bana başka türlü davranmasına izin vermeyeceğim."

Matteo merakla yüzümü taradı. "Planımız Earl, Maddox ve Gri Beyaz'ın yanı sıra çavuşu da hayatta tutmak, böylece önümüzdeki birkaç gün içinde onlarla iyice ilgilenebiliriz." Sesinde heyecan vardı ve bana Matteo'nun işkenceye olan tutkusuyla ilgili duyduğum hikâyeleri hatırlattı. Genellikle ne kadar komik olduğu düşünülduğünde bunu hayal etmek her zaman zordu.

"Herkes güvende mi? Annem? Valerio? Peki ya Isabella ve Gianna? Lily ve çocuklar?" Saçmalıyordum ama dudaklarım kendi kendine hareket ediyordu.

"Onların güvenliğinden Romero ve Growl sorumludur. Merak etmeyin. Yakında her şey sona erecek ve size zarar veren adamlar köpek maması olacak."

Maddox.

Ailemin ne planladığını biliyordum ama bu bana Maddox'la ne yapacağımı ve babamı onu parçalara ayırmamaya nasıl ikna edeceğimi bulmam için zaman kazandırdı. Tek yapabileceğim Maddox'un bugün kendini öldürtmemesi için dua etmektir.

"Herhangi bir yaranız var mı?" diye sordu doktor yanımdaki banka otururken sakince.

Maddox'un dün yeni bir bandajla kapattığı kulağıma nazikçe dokundum. "Kulağım ve sırtım."

"Sırtınızdan başlayalım, olur mu?"

Uyuşukça başımı salladım. Doktor yırtık gömleğimden dolayı sırtıma rahatça erişebiliyordu. Birkaç dakika dikkatli bir şekilde dürttükten sonra, "Her şeyi dezenfekte edeceğim ve tetanos aşınızı yenileyeceğim. Ve her ihtimale karşı, iğnenin taşımış olabileceği olası enfeksiyonları kontrol etmek için kan tahlili yaptıracağım." Söylemeye cesaret edemediği şey: cinsel ilişki yoluyla olası hastalıklar.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve dehşet içinde ona baktım.

"Ne tür enfeksiyonlar?" Matteo ben daha tek kelime edemedi sordu.

"Hepatit, HIV bunlardan birkaçı."

Kanın yavaşça yüzümü terk ettiğini hissedebiliyordum. İğnenin kirlenmiş olabileceğini aklıma bile getirmemiştim. Dövmenin çirkinliği şu ana kadar tek endişem olmuştu.

Matteo önümde çömeldi ve bana güven verici bir bakış attı. "İyi olacaksın, Marcella."

Doktor çok kısık bir sesle, "Peki ya olası bir hamilelik?" diye sordu.

Matteo'nun ifadesi öfkeye dönüştü ama sonra bakışları bana kaydı.

Başımı şiddetle salladım ama hamile olmadığımın emin olamadım. Maddox beni kaçırdığında bir yılı aşkın süredir doğum kontrol hapi kullanıyordum. Tabii ki yanımda değillerdi. Ama şimdi bunu düşünmek istemiyordum. Eve döndüğümde bu sorunu halledecektim.

Matteo'nun yüzündeki rahatlama çok büyüktü. Koluma dokundu. "Yakında eve döneceksin ve bu olanları unutacaksın."

Başımı salladım ama kendimi titrek ve üşümüş hissediyordum. Bu noktaya kadar bir kontrol maskesi takmayı başarmıştım ama hızla kayıyordu. Doktor kulağımı kontrol etmek için bandajı çıkarırken zar zor fark ettim. "Kulak memenizi yeniden yapılandırma seçeneğimiz var. New York'ta sizi memnuniyetle tedavi edecek en iyi plastik cerrahlardan birini tanıyorum."

Matteo, "Sanki baban ve ben ona bir seçenek sunacağız da," diye mırıldanarak en sevdiği bıçağın ağzıyla avucuna vurdu.

Başımı salladım. "Olduğu gibi kalacak. Sadece enfeksiyon kapmadığından emin olun."

Matteo bakışlarıma karşılık verdi, belli ki kafası karışmıştı. Belki de TSSB'den muzdarip olduğumdan endişeleniyordu ama ben durumun böyle olduğunu düşünmüyordum.

"Bir hatırlatma istiyorum."

"Umarım dövme yi de saklamayı düşünmüyorsundur," diye kuru bir sesle şaka yaptı.

Omuz silktim. "Ne kadar kötü?"

"Kötü," dedi.

"Dövme sildirmek için seçenekler var."

"Biliyorum," dedim. Henüz omzumun üzerinden bakmaya bile cesaret edememiştim. Dehşetle yüzleşmek için daha sonra zamanım olacaktı.

Doktor dövme yi bandajla kapattı ve Matteo omuzlarıma bir battaniye attı, sonra sessizce oturup dövüşün bitmesini bekledik. Matteo'nun yüzünde geri dönmek ve kan dökülmesinin bir parçası olmak istediğini görebiliyordum. Benimle kaldığı için minnettardım. Şu anda yalnız kalmak istemiyordum.

Aklım beni kurtarmak için her şeyi riske atan Maddox'a gitti. Babamı arayıp kulüp binasından bahsetmek intihara meyilliydi. Beni sevdiğini söylemişti. Kendi hislerime güvenmiyordum. Gerçek aşk esaret altında doğabilir miydi?

Chapter *Eighteen*

Marcella'nın Vitiello'nun kardeşi, bıçaksever tarafından sürüklenerek götürölüşünü izledim. Gözleri bana takıldığında panikle parladı ve babasına beni bağışlaması için bağırdı.

Alaycı bir şekilde gülümsedim. Luca Vitiello'nun yüzünde gördüğüm ifade, yıllar önce gördüğüm bir ifadeydi: Sakatlamak ve öldürmek için gelmişti, kimseyi bağışlamak için değil. Kesinlikle beni değil, Gray'i de. Merhameti hak etmiyordum ve asla da istemedim. Bakışlarım bir kanepenin arkasında kambur duran kardeşime kaydı. Hayatım umurumda değildi ama Luca ve adamlarını öldürmek zorunda kalsam bile Gray'i buradan canlı çıkaracaktım.

Kanepeye doğru çılgınca bir koşu yaptım ve yere, Gray'in yanına indim. Kolunun üst kısmındaki kurşun yarası kanıyordu ama onun dışında zarar görmemiş görünüyordu. Kanepeyi kontrol ettim.

Yara, parçalanmış etini kurcalarken irkilmesini görmezden geldim. Kurşun içeride kalmıştı, daha kötü kanamayınlediğini düşünürsek bu kötü bir şey değildi. Daha sonra çıkarmak için zamanımız olacaktı.

Gray sol elinde bir silah tutuyordu ama artık yaralı olan sağ kolunu tercih ettiğini bildiğinden, silahsız da olabilirdi.

"Cephanen var mı?"

Başını salladı. "Dört atış daha."

Karşımızdaki orduya karşı yeterli değildi. Luca Vitiello'yu kana bulamak için bile yeterli değildi.

"Tamam, beni dinle Gray. Onların dikkatini dağıtmaya çalışacağım ve elimdeki tüm mermilerizerlerine sıkacağım ki sen de zavallı kıını kurtarabilesin."

Gözleri büyüdü. "Bir korkak gibi kaçıp gitmeyeceğim. Babamın yardımına ihtiyacı var."

"Earl kendi kıını kurtarmak için yukarı kaçtı ve seni burada Vitiello ve ordusuyla uğraşmak zorunda bıraktı. Senin endişelenmeni hak etmiyor."

Gray başını salladı. "Ben korkak değilim."

"Hayır, değilsin. Ama aptal da değilsin ve burada kalmak aptallık olur. Buradan canlı çıkamayız, sayılar bize karşı. Ama ormandan çıkan tüm gizli yolları biliyorsun. Buradan kaçabilecek biri varsa o da

Sen." Gray başını sallamaya devam etti. Kesiğini tuttum. "Lanet olsun. Annemin sana ihtiyacı var. Earl ve ben ölürsek, onun da sana ihtiyacı olur."

Bu onun kalın kafasına girmiş gibi görünüyordu.

"Çık oradan, Beyaz," diye seslendi Luca. Earl'ün saklanmak için üst kata kaçtığını düşününce beni kastettiğini tahmin ettim.

Gray'e doğru başımı salladım. "Sana işaret verdiğimde bacaklarının seni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde arka kapıya doğru koşacaksın, anlaşıldı mı?" Ölümünden ben sorumlu olmayacaktım.

"Anlaşıldı," diye mırıldandı Gray.

"Güzel." Ayağa kalktım ve hareket eden her şeye ateş etmeye başladım. Luca ve tanımadığım başka bir adam dışarıda siper aradılar ama bana ateş etmeye devam ettiler. Amo Vitiello devrilmiş bilardo masasının arkasına saklandı ama o da bana ateş etti. Kanepenin arkasına saklandım, Gunnar'ın birkaç hafta önce olası bir saldırıya hazırlık olarak alt tarafına yapıştırdığı metal levhalar için mutluydum.

Tam Luca ve iki adam tekrar içeri girdiğinde geri sıçradım. Silahımı kaldırdım, herkesi delik deşik etmeye hazırdım.

Luca'nın dikkati, muhtemelen kalan motorcuları tek başına öldürmek için yukarıya doğru çılgınca bir hamle yapan oğlu tarafından dağıtılmıştı. Gençlik günlerimin o yenilmez hissini biliyordum. "Amo'yu takip edin!" diye kükredi adamlarına. Hiç tereddüt etmeden genç Vitiello'nun peşinden koştular ve Capo'larını benimle yalnız bıraktılar.

"Kaç," diye bağırdım Gray'e. Hayatta bir kez karşıma çıkacak bu anı değerlendirip hamle yaptım. Vitiello çok geç tepki verdi ve ben de ona çarparak ikimizi de yere uçurdum. Beni boğazımdan yakaladı, hava kaynağımı kesti ama ben sadece bıçağı daha sıkı tuttum ve ulaşabildiğim tek yere, bacağına sapladım. Piç herif neredeyse hiç irkilmedi ama boğazımdaki tutuşu derin bir nefes almamı sağlayacak kadar gevşedi. Gözlerinde, hissettiğim nefretin aynısını gördüm.

Oğlu üst katta bir kükreme sesi çıkardı, ardından silah sesleri, çığlıklar ve daha fazla silah sesi geldi. Dışarıda silah sesleri kesilmişti, bu da yakında Vitiello'nun askerlerinin geri kalanının da geleceğı anlamına geliyordu. Kaptanları o zamana kadar ölmüş olacaktı.

Vitiello boğazımı bir kez daha sıkı, gözleri öfkeyle yanıyordu. Bıçağıma tekrar kalçasına sapladım. Başım oksijensizlikten yüzmeye başladı. Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama boğazımdaki parmakları lanet bir mengene gibiydi. Bıçağı kaldırdığımda diğer eli havaya kalktı ve bileğimi kavrayarak bıçağı kafasına saplamamı ve kafatasını yarmamı engelledi.

Üst kattan bir çığlık yükseldi ve bir an için Vitiello'nun dikkati kaygıyla başka yöne kaydı, ben de elinden kurtuldum ve bıçağı gözüne nişan alarak indirdim. Bu, hayatım boyunca beklediğim andı.

Marcella'nın yüzü gözümün önünden geçti ve son anda kolumu yana salladım, başının yan tarafını sıyırdım ve bıçağı tahtaya sapladım. I

bunu ona yapamazdı. Lanet olsun. Bu kadın bana ne yapmıştı?

Vitiello'nun gözleri benimkilere kilitlendi, öfkeli ve sorgulayıcıydı. Onu neden öldürmediğimi anlamamıştı. Ben de pek anlamıyordum.

"Bu Marcella için, sadece onun için, seni katil piç."

Gözleri arkamdaki bir şeye kaydı ama ben tepki veremediğim acı kafatasıma yayıldı ve görüşüm karardı.

Minibüsün kapısı açıldı ve babam topallayarak içeri girdi. Başının yan tarafındaki uzun bir kesik bolca kanıyor, gömleğine, yüzüne ve koluna kan damlıyordu. Beni hemen sıkıca kucakladı ve ben irkilince gevşedi. Kan kokuyordu ve daha da az çekiciydi.

bedensel sıvılar ama yine de yakınlığı çalkantılı ruhuma bir merhem gibi geldi. Geri çekildi ve yanaklarımı avuçladı, sanki hatırladığı kız olmadığımından endişeleniyormuş gibi gözlerimi aradı. Kesinlikle değişmiştim ama hala bendim, rahat hayatım bunu gerektirmediği için hiç ortaya çıkmamış versiyonum. Babamın arkasında, hâlâ minibüsün dışında Amo bekliyordu. Kollarındaki kan ve eti sildi. Yüzünde daha önce olmayan sert çizgilere hayret ettim. Kısa bir süre başını kaldırdı ve kanlı yüzünde grotesk görünen bir gülümsemeye zorladı. Gözlerindeki şiddeti ve öfkeyi hâlâ görebiliyordum.

Nedense onu öyle görmeye dayanamıyordum. Kaçırılma olayı beni değiştirmişti. Nasıl değiştirmesin ki? Ama sevdiğim insanlara kalıcı bir zarar vermemesini ummuştum. Şimdi onları görünce, dileğimin gerçekleşmediğini anladım.

"Bacağına ne oldu?" Amo'dan gözümü ayırmadan babama sordum.

"Bir şey yok. Seni şimdi eve götüreceğiz," dedi sert bir sesle. Babamı hiç böyle görmemiştim, kanlar içindeydi ve kontrolün sınırındaydı.

"Peki ya Maddox?" Elimde olmadan sordum. Bilmem gerekiyordu. Belki onun ölümü işleri kolaylaştırabilirdi ama bu düşünce bile kalbimi acıyla sıkıştırıyordu. Bugün burada olmamın nedeni oydu, birden fazla anlamda. Kaçırılmamdan suçluydu ve

özgürlüğümü. Ondan nefret ettim ve... belki de sevdim - eğer bizimki gibi bir durumda aşk çiçek açabilirse.

Babam yumruğunu minibüsün yan tarafına vurdu, yüz ifadesi öfkeyle çarpılmıştı.

Kalbim daha sert çarptı. "Baba?"

Babamın yüzü karardı. "O da diğerleri gibi hayatta ve sorgulanabilecekleri bir yere götürülecek."

İçimi bir rahatlama kapladı. Sorgulamanın mafya açısından ne anlama geldiğini biliyordum ama henüz öldürülmediği sürece onun için, bizim için hâlâ umut vardı. Bizim için ya da onun için umut etsem bile. Düşüncelerim kafa karıştırıcıydı ve kavranamayacak kadar kararsızdı. Her yeni düşünce, ben tamamlamadan bataklık kumu gibi kayıp gidiyordu.

Matteo telefonunu kaptı ve minibüsten dışarı fırladı. "Gianna'yı arayacağım. Ona iyi olduğumuzu söylemezsem beni bir güzel benzetir."

Pek çok insan benim için hayatını tehlikeye atan sevdikleri için endişelenmişti. Matteo beni kurtarmak için çılgın motorculara karşı savaşıırken Gianna ve Isabella'nın neler yaşadığını hayal bile edemezdim.

Babam telefonunu açtı. Yüz ifadesinden annemi aradığını anladım. "O güvende," dedi ilk iş olarak.

Annemin titreyen iç çekişini duyabiliyordum. Sonra babam telefonu bana uzattı. Titreyen parmaklarımla aldım.

"Anne," dedim. "Ben iyiyim."

"Oh, Marci, sesini duyduğuma çok sevindim. Seni kollarıma almak için sabırsızlanıyorum."

"Bir saate kadar evde oluruz," diye seslendi babam. "Acele et," dedi annem usulca.

Babam beni eve götürürken kolunu omzuma doladı, topallığını saklamaya çalışıyordu ama annemin yanında bile saklayamadığına göre durum kötü olmalıydı. Amo bile sanki sürekli gözetime ihtiyacım varmış gibi yakınımnda duruyordu. İfadesindeki şiddetin bir kısmı gitmişti ama hepsi gitmemiştir.

"Kendine gel," diye mırıldandı babam. "Annenin seni bu halde görmesine gerek yok."

Amo başını salladı ve kısa süreliğine gözlerini kapattı. Yüzünün daha nazik ve çocuksu bir şekle büründüğünü görebiliyordum ama bu bariz bir mücadeleleydi ve gözlerini açtığında hala kötü hissediyordu.

Eve adımımı atar atmaz annem koltuktan fırladı. Valerio da yanındaydı, halalarım Gianna ve Liliana ile kuzenlerim Isabella, Flavio, Sara ve Inessa da. Romero ve Grawl, Matteo'nun söylediği gibi nöbet tutuyorlardı. Annem koşarak yanıma geldi ve babam sonunda beni bıraktı, annem de onun yerini aldı.

Annem bana öyle sıkı sarıldı ki zorlukla nefes alabiliyordum. Avuç içleri sırtımın üst kısmındaki taze dövmeyle değdiğinde irkildim. Gözleri yaşlarla dolu bir şekilde geri çekildi.

Endişe. Gözlerini tekrar gözlerime çevirmeden önce bakışları yıkık kulağımın üzerinde gezindi. Avucu hâlâ hafifçe sırtımdaki bandajın üzerinde duruyordu. "Sırtına ne oldu?"

Ona söylemek istemedim. Utanç duyduğum için değil. Utanmıyordum.  fkeliydim ve korkuyordum. Earl bana bunu yaptığı için öfkeliydim ve onun hakkımdaki yargısını her zaman üzerimde taşımak zorunda kalacağım için korkuyordum. Ben bir şey söylemeyince babama baktı. Birkaç motorcuyu öfke ve g  le katletmiş olan adam o anda yorgun görünüyordu. Bana olanlardan dolayı duyduğu suçluluk yüzünün her çizgisinde, ama en kötüsü gözlerinde açıkça görülüyordu. Amo annemden başka bir yere bakmamaya  zen gösteriyordu, ki gözlerinde hâlâ o deli parıltısı olduğunu düşünürsek muhtemelen en iyisi de buydu.

Anneme dövmeden bahsetme yükünü babama yükleme istemedim. Olanlar için onu su luyormuş gibi bakmıyordu ama yine de ka ırılmam yüzünden ilişkilerinin zarar görmesinden endişeleniyordum. Annemle babam benim için mutlak ilişki hedefleriydi ve bir şeylerin bunu değiştirebileceği düşüncesi neredeyse son birkaç haftada başıma gelenlerden daha kötüydü.

"Bana dövme yaptılar," dedim, umursamaz görünmeye çalışarak.

Annemin yüzünün rengi soldu ve babamın dudakları bana bunu yapan adamlara duyduğu öfkeyi dizginleme çabasıyla gerildi.

Annem babama sorgulayan bir bakış attı ama dövmenin ne olduğunu sormadı.

"Sen kendini iyi hissettiğin anda aldıracağız," dedi babam kararlı bir şekilde. "Doktora gerekli tüm düzenlemeleri yapmasını söyledim."

"Teşekkürler, baba."

Valerio yanıma geldi ve bana da sarıldı. "Bir dahaki sefere seni kaçırdıklarında ben de motorcuların kığını tekmeleyeceğim."

Kahkahalara boğuldum. "Umarım bu son kaçırılmadır ve küfür etmemen gerekiyordur."

Gözlerini devirdi ve ben de o kaçamadan sarı yelesini karıştırdım. Gianna ve Isabella, Liliana Teyze, Romero ve kuzenlerimle daha fazla kucaklaştıktan sonra nihayet yorgun bir şekilde yukarı çıktım. Hissettiğim duygu dalgasından bunalmış bir halde hızla dışarı çıktım.

Günler sonra aldığım ilk duştan sonra yatak odamda yalnız başıma, sırtımdaki bandajı çıkardım ve uzun aynaya doğru döndüm. Keskin bir nefes aldım. Maddox bana dövmede ne yazdığını söylemişti ama onu kendi gözlerimle görmek hâlâ mideme bir yumruk yemiş gibi hissettiriyordu.

Siyah harfler neredeyse lekeli görünüyordu ve inceydi. Bana mahkûmların parmaklıklar ardında yaptırdıkları dövmeleri hatırlattı. Vitiello orospusu kelimeleri bana ters ters bakıyordu. Boynumun altında, kürek kemiklerimin tam arasında duruyordu. Earl'ün dediği gibi bir fahişe damgası. Bir kez yutkundum, sonra arkamı döndüm.

Aynadan. İnsanlar Maddox'la aramızda geçenleri öğrendikten sonra bu hakareti sık sık duymaya başladım.

Kapı çalındı ve ben sıçradım, kalp atışlarım hemen hızlandı.

Kapıya gitmeden önce bir bornoz alıp üzerime geçirdim ve sebepsiz endişemi kovmaya çalıştım. Burası benim evimdi. Burada güvende idim.

Kapıyı açtığımda annem bana gülümsedi. "Sadece seni kontrol etmek istedim."

Onu içeri aldım. "Babam evde mi?"

"Evet, aşağıda amcalarıyla birlikte yarınki planlarını konuşuyorlar. Sana daha sonra iyi geceler dilemek istiyor."

Gülümsedim, küçükken bunu yaptığı zamanları hatırladım.

Annem tereddüt etti, sonra omzuma dokundu. "Benimle konuşmak istediğin bir şey var mı?"

Başımı salladım. "Henüz değil. Şimdilik iyiyim." Kafamı karıştıran o kadar çok şey vardı ki, biriyle konuşmadan önce bunları çözmek için zamana ihtiyacım vardı.

"Bu gece yalnız kalabilecek misin? Seninle kalabilirim."

Annemin yanağından öptüm. "İyi olacağım anne. Karanlıktan korkmuyorum."

Annem başını salladı ama hâlâ benim için endişelendiği belliydi. "İyi geceler o zaman." O gittikten sonra, en sevdiğim şarkılardan birini

Kendimi yeniden kendim gibi hissetmek için geceliklerimi giydim ve yorganın altına girdim. Uyanırken sırtımdaki dövmeyle Earl'ün düşündüğünden daha güçlü olduğumu kanıtlayan bir şeye dönüştürmeye karar verdim. Saklanmayacak ya da geri çekilmeyecektim. Saldıracaktım.

Telefonumu elime aldım ve dövme sanatçıları aramaya başladım. Kimsenin beni yargılamasına izin veremezdim. Ne şimdi, ne de başka zaman.

Sözlerime rağmen, ışıkları kapattığım anda korkunç görüntüler peşimi bırakmadı. Kaba dövmeleler, benden kesilmiş parçalar, parçalanmış bedenler ve dövüşen köpekler. Midem çalkalandı.

Kapının çalınmasıyla yatakta sıçradım. "Evet?" Sesim titreyerek aradım.

Babam içeri girdi, kaşları çatılmıştı. "İyi misiniz, Prenses?"

"Bana öyle demesen olmaz mı?" Earl ya da Cody'nin beni kirli hissettirmek için birçok kez bu terimi kullandığını hatırlayarak sordum.

Babam sertleşti ama başını salladı. Sanki birdenbire benim yanımda nasıl davranacağından emin olamamış gibi kapının yanında kaldı. Sormak istediği pek çok soru olduğunu söyleyebilirdim ama sormadı. "Sana iyi geceler dilemeye geldim."

"Teşekkürler," dedim sessizce. Gitmek için döndü. "Baba?"

Tekrar benimle yüzleşti.

"Yarın tutsakları sorgularken ben de sizinle geliyorum."

"Marci-"

"Lütfen."

Başını salladı ama yüz ifadesi hâlâ hayır diyordu. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum ama seni durdurmayacağım. Amo ve ben erkenden hapishaneye gideceğiz. Sen uyu ve Matteo ile daha sonra gel."

O gittikten sonra bir saat daha yatakta dönüp durdum ama karanlık kötü anıları canlandırıyor ve ışıklar açıkken uyuyamıyordum. Son birkaç haftadır Maddox geceleri yanımda oluyordu ve ne kadar saçma olursa olsun onun yanında kendimi güvende hissediyordum. Şimdi ise yapayalnızdım ve endişe beni ele geçirmişti.

Yataktan kalktım, bornozumu giydim ve koridoru geçerek Amo'nun odasına gittim. Kapıyı çaldım.

"İçeri gel," diye seslendi Amo.

İçeri girdim ve kapıyı kapattım. Amo masasında bilgisayarının önünde oturuyordu, üzerinde sadece eşofman vardı. "Fortnight mı oynuyorsun?" Rutinine geri döndüğü için rahatlamış bir şekilde sordum.

"O çocuklar ve ezikler için," diye mırıldandı. "Mossad ve KGB tarafından kullanılan sorgulama yöntemleri üzerine araştırma yapıyorum."

"Oh," diye fısıldadım. Garip bir kayıp duygusu hissettim. Küçük kardeşim gitmişti. On altıncı doğum gününe daha iki gün vardı.

Aylardır uzaktaydı ama ben yokken haftalar içinde büyümüştü.

Amo kaşlarını çatarak ekrandan başını kaldırdı. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Başımı salladım. "Bu gece burada uyuyabilir miyim?" Amo'yla en son ne zaman aynı odada uyuduğumuzu hatırlayamıyordum. Yatıya kalmak için çok yaşıydık ama başka nereye gideceğimi bilmiyordum.

"Elbette," dedi yavaşça, beni eleştirel bir gözle süzerek.

Yorganın altına girdim. "Ben kenarda uyurum." "Merak etme. Zaten uyuyamıyorum. Çok fazla adrenalin var."

Başımı salladım. "Eskiden olduğu gibi yine video oyunları oynamalısın, biliyor musun?"

"Yarın motorcuları paramparça edeceğim. İhtiyacım olan tek eğlence bu," diye mırıldandı.

Amo'nun yakında eski haline döneceğini umarak gözlerimi kapattım ama içten içe ikimizin de kaybettiklerimizi geri alamayacağımızı biliyordum.

Fazla uyumadığım için ertesi sabah erkenden annem kapımı çaldığında çoktan uyanmış ve odama dönmüştüm. Düşüncelerim gecenin büyük bölümünde Maddox ve ailem etrafında dönüp durmuştu.

"İçeri gel," dedim yatakta doğrulup. Gece sırtımdaki ağrı ve kalbimdeki belirsizlikle doluydu.

Annem ince örgü bir elbise giymişti ve dünden farklı olarak gözleri açıktı. Gözyaşlarından eser yoktu. Sanki tüm ailemizi tek başına kurtarmaya gelmiş gibi kararlı görünüyordu. Bana doğru gelirken elinde bir şey tutuyordu ve yatağımın kenarına tünedi. "Senin için bir şeyim var," dedi. Gecemin nasıl geçtiğini sormadığı için memnundum. Muhtemelen zar zor uyuduğumu tahmin edebilirdi. Amo'nun ona ya da babama kendi odamda uyuyamayacak kadar korktuğumu söylemeyeceğini umuyordum. Bu gece ne olursa olsun güçlü kalacaktım.

Küçük bir kızken yaptığı gibi saçlarımı okşadı, sonra elini açtı ve yarım ay şeklinde, pırlantalarla süslü beyaz altın bir kulak tırmanıcısı sundu.

Gözlerim büyüdü. "Bu çok güzel." Nazikçe kulağıma dokundum. Hâlâ hassastı ama dokunmaktan kaçındım.

"Tamir ettirmeye karar verene kadar güzel mücevherlerle kapatabilirsiniz."

Kulaklığı elime aldım. "Tamir ettireceğimi sanmıyorum. Bu bana hiçbir şeyi hafife almamam gerektiğini hatırlattı." Kulak tırmanıcısını tuttum. "Takmama yardım eder misin?"

Hâlâ yaraya bakmamıştım ama kendi başıma taksaydım bakmak zorunda kalacaktım.

Annem yaklaştı ve kulaklığı yavaşça kulağıma taktı. Takı hâlâ hassas olan kulağıma dokunduğunda irkilmemek için kendimi zor tuttum. "Kulağında daha fazla delik olması iyi bir şey."

Güldüm. Babamın kulağını deldirmeme nasıl karşı çıktığını hâlâ hatırlıyordum, ama her zaman sadece zarif küçük pirlantalar takardım, bu yüzden sonunda bununla barıştı.

"Nasıl görünüyor?" Ben sordum.

Annemin yüzü güldü. "Kesinlikle büyüleyici. Git, kendin gör."

Yataktan çıktım ve yansımamı kontrol ettim. Kulaklık eksik kulak mememi mükemmel bir şekilde kapatıyordu. Ona dokundum ve gülümsedim. Bu şekilde hatırlatıcıyı saklayabilir ama onu dünyaya ne zaman sunmak istediğimi seçebilirdim.

Anneme döndüm. "Bunu nasıl bu kadar çabuk yaptırdın? Lütfen bana babamın dün gece New York'taki tüm kuyumcuları bunu bir an önce yaptırmakla tehdit ettiğini söyleme."

Annem kıkırdadı. "Hayır, hayır. Aslında böyle bir kulaklık aramaya... kulağının incindiğini öğrendiğimizde başladım." Sanki bir kaza geçirip kulak mememi kaybetmişim de intikamcı motorcular kulağımı kesip aileme göndermiş gibi konuştu. "Ama baban gerekirse senin için hepsini tehdit ederdi. Bizim için her şeyi yapardı."

"Biliyorum," dedim. "Onu suçlamıyorum, biliyorsun. Lütfen bana babamla benim yüzümden kavga ettiğinizi söyleme."

Annem kalktı ve yanıma geldi. Yanağıma dokundu. "Senin için çok korktum. Ve baban kendini suçladı. Bunun için kendinden ne kadar nefret ettiğini görebiliyordum. Ama

ben yapmadım.

onunla savaşmak. Hepimiz bu dünyanın bir parçasıyız. Baban elinden geldiğince bizi bu dünyadan korumaya çalışıyor."

"Beni kurtaracağını hep biliyordum. Bundan hiç şüphe etmedim."

"Neredeyse hiç uyumadı. O ve emrindeki her asker gece gündüz sizi aradı."

Gözlerim yaşardı ama düşmelerine izin vermedim. Ağlamayı sevmezdim, annemin önünde bile.

Annem de gözyaşlarıyla mücadele etti. Koluma dokundu. "Baban motorculardan birinin kulüp binasının yerini ona söylediğini anlattı."

Başımı salladım. "Maddox."

Annem gözlerime bakarken aramızda sessizlik yayıldı. Sesimin bozuk olduğunu ben bile anlayabiliyordum. Boğazımı temizledim. "O ve ben tutsaklığım sırasında yakınlaştık."

Annem eğer bir şok hissettiyse bile bunu belli etmedi. Ona söylemek iyi hissettirdi. Anlayacak biri varsa o da oydu. Annem her şeye rağmen aşka, gerçek aşka inanırdı. Bana da buna inanmayı öğretmişti. Giovanni'ye sarılmış, sahip olduğumuz şeyin sihirli bir şekilde annem ve babamın her gün gözlerimin önünde yaşadığı türden her şeyi tüketen bir aşka dönüşmesini ummuştum.

Artık onu bulmuş olmaktan korkuyordum: insanı nefessiz bırakan, iyi hissettirdiğı kadar acı da veren türden bir aşk. Bu, peşinden gitmem gerektiğinden emin olmadığım bir aşktı.

"Ah Marci," dedi annem, sanki tüm düşüncelerimi görebiliyormuş gibi.

"Kaçmama yardım etmesi için onu kullanmak istedim ve o da bunu yaptı..."

"Ama sen ona aşık oldun?"

Aşık olmak. Bu terimi hiç anlamamıştım -sanki aşk yerçekimi kuvveti gibi kaçınılmaz bir şeymiş gibi. Sanki sizi yakalar ve kendisiyle birlikte aşağı çekermiş gibi. Giovanni'yle, bu mantıklı bir seçimdi. Ama Maddox'la yaşadığımız şey mantığa meydan okuyordu. Onun ve benim inandığımız her şeye ters düşüyordu. Mantığa, ailemin inançlarına aykırıydı.

"Babam buna asla izin vermezdi. Bir motorcuyla olmaz. Maddox'un yaptıklarından sonra olmaz."

Annem düşünerek başını öne eğdi. "Bence ikincisi daha büyük bir sorun. Peki ya sen? Maddox'u yaptığı şey için affedebilir misin? Seni kaçırdığı için? Başkalarının sana zarar vermesine izin verdiği için?"

Bu soruyu tutsaklığım sırasında ve kaçışımdan sonraki saatlerde kendime sık sık sormuştum. Kalbim ve aklım çelişkiler içindeydi. Onu affetmek istemiyordum ama kalbim çoktan affetmişti. Ama ben dürtüleriyle hareket eden biri değildim. Her şeyi enine boyuna düşündüm, artılarını eksilerini tarttım.

Aşk bu şekilde işlemiyordu. Ama Maddox'un bana olan aşkı ya da benim ona olan aşkım zehirliyse, panzehiri bulmayı tercih ederdim.

mümkün olduğunca çabuk.

"Bunu bu kadar uzun süre düşünmek zorundaysanız, sizin için gerçekten çok şey ifade ediyor olmalı. Ama lütfen güvenin, yürüyen bir evliliğin temeli olduğunu unutmayın."

Gözlerim büyüdü. "Anne, Maddox'la evlenmekle ilgili hiçbir şey söylemedim." Sonra tam da bunu yapmamın, yani onunla evlenmemin beklendiğini fark ettim. Giovanni'yle çıkmama göz yumulmuştu çünkü o benim nişanlımdı ve düğün tarihimiz belirlenmişti. Ayrılığımızın ardından ortaya çıkan skandal, Maddox'la ilişkimin yaratacağı dalgaların yanında hiçbir şeydi. İtibarımın zedelenmesi umurumda olmasa bile, bunun aileme ne yapacağını düşünmek zorundaydım. Ama Maddox'la bir ilişki bile bu noktada imkânsız görünüyordu. Bir geleceği nasıl yürütebileceğimizi göremiyordum.

"Karar vermek için fazla vaktin yok canım," dedi annem usulca. "Babanın yakaladığı motorcular için ne planladığını biliyorsun."

"Biliyorum," dedim. "Matteo Amca beni alacak ve Famiglia hapishanesine götürecekt."

Annem dudaklarını büzdü. "Baban bahsetti. Sana bunu yapan adamla yüzleşmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Gülümsedim. "Merak etme anne. İşler tersine döndü. Artık onların elinde değilim. Haftalar süren tutsaklıktan sonra artık yıkılmayacağım."

"Bundan şüphem yok. Gücüne hayranım." Durakladı. "Maddox'la aranızda olanlar hakkında konuşmak istersen ben buradayım, bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Herkes benim videomu gördü mü?"

Annem dürüstçe, "Birçoğu yaptı," dedi. "Baban onu aldirmek için her şeyi denedi ve sonunda başardı."

"İnternet asla unutmaz," dedim.

Instagram'da yayınlamak için mükemmel görüntü üzerinde saatlerce uğraştığımı düşünmek. Sonunda videoyu izlemek ve sosyal medya hesaplarımda ortaya çıkan skandalla yüzleşmek zorunda kalacaktım. Ama henüz değil.

"Utanacak bir şey yok. Seni zorladılar ve sen bu duruma rağmen gururlu ve muhteşem görünüyordun."

"Bu benim seçimim değildi," diye kabul ettim. "Ama Maddox'la yattım. Beni zorladığı için değil, hatta kaçmama yardım edeceğini umduğum için bile değil, sadece o anda bunu istediğim için."

İçimi dökmek istedim.

Annem bir an için şaşkınlığını gizleyemedi ama sonra başını salladı. "Ben de öyle olabileceğini düşünmüştüm ama yanıldığımı umuyordum."

Dudaklarımı büzdüm. "Çünkü evlilik için bakire kalmam gerekiyordu."

Annem başını salladı. "Bu umurumda değil, Marci."

Annemin gerçekten bunu kastettiğinden emin değildim. Yıllar içinde çok az şey değişmişti. Ben evlilik yaşına yaklaştığımda babam kanlı çarşaf geleneğini kaldırmış olabilirdi ama pek çok insan hâlâ eski yöntemleri izliyordu. Artık bu, gelinin boyun eğmek zorunda olduğu bir görev değil, kendi seçimi gibi gösteriliyordu. Ancak çok az kızın kanlı çarşaf geleneğine karşı çıkmaya cesareti vardı ve bunu yapanlar da genellikle ahlaksız yönlerini ortaya çıkarma riskini almak istemeyen sürtükler olarak görülüyordu. Toplum sadece bir kararı geçerli kabul ettiği sürece bazen bir seçim bir seçim değildi.

"Ama babamın var."

"Baban bir rahibe manastırına gitmeni ve erkeklerle hiç ilişkiye girmemeni tercih ederdi."

Gülümsememi bastırdım. "Ama Giovanni'yi kabul etti."

"Babam gitmene ve büyümene izin vermesi gerektiğini biliyordu. Giovanni'yi seçtiğinde ona tahammül etti çünkü tanıdığı biriydi ve..."

"Kontrol edebilir."

Annem omuz silkti. "Baban kontrolcü biri."

"Maddox'u kontrol etmek o kadar kolay değil. Babam onu kabul edecek mi?"

"Bilmiyorum. Belki, ama bu zaman alacak ve Maddox'un çok çalışması gerekecek. Belki de Maddox'la yattığını henüz babana söylememelisin. Bu sadece işleri zorlaştırır."

"Gerçekten bir şeylerden şüphelenmediğini mi düşünüyorsun?"

"Eminim ö y l e d i r . Ama konu senin kadın olmana gelince baban kör oluyor."

"Erkekler."

Annem elime dokundu. "Korundun mu?"

Ne demek istediğini anlamam bir anımı aldı ve yanaklarıma sıcaklık yayıldı. "Hayır," diye itiraf ettim.

Annem yutkunarak başını salladı. "Bugün senin için bir hamilelik testi alacağım, regl olmazsan o zaman alabilirsin."

Reglim her an gelebilirdi. Düzenli bir döngüm olmadığı için bunu söylemek zordu. "Teşekkürler anne."

Hayatım her zaman dikkatle planlanmış bir kurguydu, yıllarca yapılandırmak ve inşa etmek için harcadığım karmaşık bir varlıktı. Şimdi fark ettim ki, bu bir iskambil kâğıdından evmiş. Her zaman gelecek planımda birkaç eksik kartın bile iskambil kâğıtlarından evimin yıkılmasına neden olmayacağı kadar güvenlik önlemi aldığımı düşünmüştüm. Elbette, birinin hayatıma girip iskambil kâğıtlarından evimi paramparça edeceğini hiç düşünmemiştim. Zekice hazırladığım tüm planlarım bir anda dağılmanın eşiğine gelmişti.

Maddox'u seviyordum, onu her zaman birini sevmeyi hayal ettiğim kadar çok seviyordum, onu umduğum kadar şiddetle arzuluyordum. Düşüncelerim daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde onun etrafında dönüyordu, kesinlikle Giovanni ile değil. Onu seviyordum ama ailemi de seviyordum. Bir aşkı diğeriyle nasıl karşılaştırabilirsiniz? Her biriyle nasıl tartabilirsiniz?

Diğerleri mi? Bunu yapamazdım. Maddox'tan vazgeçemezdim. Ailemden vazgeçemezdim.

Tekrar küpelere baktım.

Maddox'a bugün bir seçim hakkı verirdim, imkansız bir seçim, bir şansımız olup olmadığını bile belirleyecek bir seçim, kalbimi ikiye bölebilecek bir seçim.

Chapter *Nineteen*

Kendime geldiğimde başım zonkluyordu. Saatin kaç olduğundan emin değildim. Etrafımdaki koşuşturmaları ve hırıltılı nefes alış verişleri duyabiliyordum. Bir iniltiyle, bunun neden olduğu acıya rağmen gözlerimi zorla açtım.

Rutubetli gri duvarlar. Nem, küf, sidik ve kan kokusu. Bir bodrumdaydım, Vitiello'nun işkence odasında, şüphesiz.

"Sonunda uyandın, ha?" Cody mırıldandı.

Başımı çevirdim ve bir sandalyeye bağlı olduğumu fark ettim. Devirmeye çalıştım ama ayakları yere bağlıydı. Elbette, Vitiello her şeyi düşünürdü.

"Bu senin hatan," diye hırladı Earl.

O ve Cody solumdaki sandalyelerde oturuyorlardı ve yanlarında da adaylardan Smith vardı. Oldukça kötü görünüyordu, bacağındaki ve yan tarafındaki iki yara kanıyordu. Ama onun yerinde Gray'in olmamasına sevinmiştim. "Ne zamandır buradayız?"

Cody bana doğru tükürdü ama tükürük botlarımın birkaç santim ötesine düştü. "Pantolonuma iki kez işeyecek kadar uzun, seni pislik."

Earl vahşi gözlerle beni izledi.

"Eğer beni dinleyip Marcella'yı Vitiello ile değiştirseydin, işkenceyi yapan biz olurduk. Ama sen doyamadın," diye homurdandım.

"O fahişenin adını ağzına alma!"

Başımı salladım. "Umarım Vitiello yakında bize işkence etmeye başlar. Hiçbir şey siz iki pislikle aynı odada olmaktan daha kötü olamaz."

Earl iğrenç bir sırıtışla, "Beni en son öldürecek, böylece senin yavaşça ve acı çekerek ölmeni izleyebileceğim," dedi.

"Peki ya Gray? Onu gördün mü?"

"Korkak kaçtı. Benim için öldü. Zaten tek başına uzun süre hayatta kalamaz. Vitiello onu yakında yakalayacaktır."

"Onu güvende tutmak senin görevin. Bunun yerine kendi kışını kurtardın ve yukarı kaçtın."

Ağır kapı gıcırdadı.

"Kahretsin," dedi Cody. "Lütfen Tanrım, kurtar beni."

Ona eğlenen bir bakış gönderdim. "Gerçekten Tanrı'nın sana iyi gözle baktığını mı düşünüyorsun?"

Amo ve Luca Vitiello odaya girdiler. Onlara bir kez baktım ve yalvarsam bile bugün ölmeyeceğimi anladım.

Vurulmuştum, bıçaklanmışım, yanmışım, kazalarda sayısız kemiğim kırılmıştı. Acıdan ya da ölümden korkmuyordum ama Vitiello'nun sert erkekleri bile anneleri için ağlatacak yöntemleri olduğunu biliyordum.

"Marcella iyi mi?" diye sordum.

Earl homurdandı.

Amo bana doğru yürüdü ve kaburgalarımın bir yumruk attı. mide. "Bir daha asla ondan bahsetme."

Öksürdüm ve sonra sııttım. "Yani şimdi baş işkenceci olarak babamdan görevi devralıyor musun?"

"Hayır," dedi Luca, daha önce duymamış olsaydım altıma kaçırmama neden olabilecek alçak bir sesle. "Her birinizle ilgileneceğimden emin olabilirsiniz. Ama Amo ve kardeşimin de sıralarını almaları için bolca vaktimiz var."

Amo, daha önce fark etmediğim aletlerin bulunduğu bir masaya doğru gitti.

"Aman Tanrım," diye inledi Cody, Amo çatal uçları eline aldığıında.

Merhamet dilenmeyecek kadar güçlü olmak için dua ederek kendimi çelikledim. Belki de kendi dilimi ısıırıp koparacak kadar cesaretim vardı. Gözlerimi kapatarak Marcella'yı hatırladım. Son anlarıma layık bir görüntü.

Bir parti ya da sosyal etkinlik için görünüşüme Earl White'ın zalimce ölümünü izlemek için harcadığım kadar çaba harcadığım nadirdir. Giovanni'den ayrıldıktan sonra siyah deri pantolon ve kırmızı ipek bluz almıştım ama ikisini de giyme fırsatı bulamamıştım. Bugün o gündü.

Siyah rugan Louboutin ayakkabılarımı giyerken ellerim titredi. Parmaklarımı esneterek titremeyi durdurmalarını diledim. Derin bir nefes alarak kapımı açtım ve dışarı çıktım.

Annem lobide beni bekliyordu. Gözleri akmamış yaşlarla ve endişeyle doluydu. Elimi tuttu, gözlerimi aradı. "Emin misin?"

Beni esir alan kişileri ziyaret etmekten vazgeçirmeye çalışmamıştı ama endişeden neredeyse hasta olduğunu görebiliyordum. Yine de olan biten her şeyle gerçekten barışmak için buna ihtiyacım vardı. Valerio Liliana Teyze'nin evindeydi, o yüzden

kargaşamıza çok fazla tanık olmadı. Eminim o ve kuzenimiz Flavio kaçırılma olayından ve beni kaçıranlara ne olacağından başka bir şey konuşmazlardı. Ailemiz her zaman bizim habersiz olduğumuzu ve bizi koruyabileceklerini düşünürdü.

"Kesinlikle. Orada olmak istiyorum. Ölmeden önce onlara eskisinden daha güçlü olduğumu göstermek istiyorum."

"Öylesin. Seninle gurur duyuyorum, Marci. Sen gerçek bir savaşçısın. Sende babanın gücü var."

"Ve seninkileri. Babam için hayatını nasıl tehlikeye attığını, küçük kardeşine yardım etmek için düşman topraklarına nasıl girdiğini biliyorum. Senin vahşiliğin babamınkinden daha ince ama yine de orada."

Annem zorlukla yutkundu ama yine de gözyaşları döküldü. "Onlara gerçek yüzünü göster."

Dışarı çıkmadan önce sert bir gülümsemeyle başımı salladım.

Matteo Amca garaj yolunda arabasında beni bekliyordu ve ben de onun yanındaki yolcu koltuğuna oturdum. Onun da bir bisikleti vardı ve Gianna ve Isabella olmadan evimize geldiğinde genellikle bisiklete binerdi. Maddox'la tek ortak noktaları buydu. Ve hatta sadece ara sıra toprak yarışı yapan Amo bile. Kendimi bir gün birlikte bir bisiklet gezisi yapabileceklerini hayal ederken yakaladım ve hemen kendimi tokatlamak istedim. Bu adamlar can düşmanıydı. Hiçbir şey değişmemişti.

Matteo yüzümü taradı. Makyajın lekelerimi örttüğü gibi kargaşamı da örtmesini isterdim ama Matteo muhtemelen onları açıkça görebiliyordu.

"Gitmeye hazır mısınız?" Matteo dikkatle sordu. O da diğerleri gibi benim için hayatlarını tehlikeye atmaktan çekinmemişti. Isabella'nın babası için ne kadar korktuğunu, Gianna Teyze'nin ne kadar endişelenmiş olabileceğini ancak hayal edebiliyordum. Onlara ve tanımadığım askerlere duyduğum minnettarlığı ifade etmekte zorlanıyordum.

"Öyleyim. Bu benim savaşım ve bundan geri adım atmayacağım," dedim kararlı bir şekilde.

Matteo sırtıttı. "İşte benim sert yeğenim."

Gülümsedim ama yavaş yavaş aklımda başka bir soru oluştu, henüz tam olarak düşünecek zamanım olmamıştı. "Beni kurtarmaya çalışırken kaç kişi öldü?"

Matteo bana dikkatli bir bakış attı. "Bu konuyu babanla konuşmalısın."

"Matteo," dedim öfkeyle. "Ben artık küçük bir çocuk değilim. Gerçekle başa çıkabilirim ve buna ihtiyacım var."

Matteo başıyla onayladı. Babamın benimle olan ilişkisinin aksine, kızı Isabella'ya daha fazla özgürlük tanımış ve babamın benden hep saklamaya çalıştığı şeyleri ona anlatmıştı. "Üç adam öldü."

Yutkundum. Benim hayatım onlarınkinden daha değerli değildi ama onlar benim için hayatlarını ortaya koymuşlardı.

"Made Men olduklarında riskin farkındalar ve motorcularla olan kavgalarımız çok daha fazla adamın hayatına mal oldu. Bu sizin suçunuz değil."

Belki de değildi ama yine de suçluluk hissettim. "Ailelere başsağlığı dileklerimi iletmek istiyorum. Kayıpları için üzgün olduğumu ve üzüntülerini anladığımı bilmeleri gerekiyor."

"Büyümüşsün."

"Bence bu çok doğal."

"Hayır, yani sen yokken."

"Böyle bir şey hayata bakış açınızı değiştiriyor," dedim sessizce.

"Öyle."

Matteo arabayı sanayi bölgesindeki bir deponun önüne çekti. Oraya hiç gitmemiştim ama bugüne kadar bırakın işkence seansını, Famiglia'nın herhangi bir işinde bulunmama bile izin verilmemişti.

Matteo arabadan indi ama ben bir süre daha oturmaya devam ettim. Bu iki nedenden dolayı zor olacaktı. Earl White.

...ve Maddox.

Onu son gördüğümünden bu yana yirmi dört saatten az zaman geçmişti. Özgürlüğümün ilk gecesi, az uyku ve daha fazla kâbusla doluydu. Maddox'un beni konfor alanımdan çıkardığı güne kadar ayrıcalıklı bir hayat yaşamıştım. Artık değişmiştim. Yaşadığım acı ve aşağılanma yüzünden

acı çektim ama aynı zamanda Maddox'a olan hislerim yüzünden. Korktuğum duygular. Onları unutursam, *onu unutursam* hayatım daha kolay olurdu. Babamla Amo'nun Maddox'u öldürmesine izin verseydim. Bu şekilde seçim benim elimden çıkmış olacaktı.

Matteo bana endişeli bir bakış attı. Arabanın içinde donup kalmış, sanki sonum gelecekmiş gibi devasa binaya bakıyordum.

Benim kıyametim değil.

Bu benim nihai özgürlüğüm olacaktı. Matteo'yu çelik kapıya doğru takip ederken avuçlarım nemlendi. Kapıyı açmadan önce bir kez daha bana döndü. "Maddox White, onun ölmesini mi istiyorsun?"

Matteo'nun açık sözlülüğü beni şaşırtmıştı ama buna şaşırmamalıydım.

"Hayır," dedim, şimdiye kadar kendime bile itiraf edemediğim bir gerçektir bu.

"Baban bundan hoşlanmayacak, ben de öyle. O bela demek."

"Her zaman Gianna'nın bela olduğunu ve senin de belayı sevdiğini söylersin. Ben neden sevemiyorum?"

Matteo kıkırdadı. "Hayatındaki seçimler için beni örnek almamalısın."

Omuz silktim ve gözlerim tekrar çelik kapıya kaydı. Nabzım hızlandı, korku ve korkunun garip bir karışımı

Heyecan. "Maddox konusunda henüz kararımı vermedim."

"Bunu hemen yapmalısın. Baban onu yakında öldürecek."

Matteo sonunda benim için kapıyı açtı ve geniş koridorun sonundaki başka bir çelik kapıya doğru yöneldik. Topuklarım çıplak taş zeminde tıkırdıyor ve attığım her adımda nabzım hızlanıyordu. Matteo omzuma dokundu. "Burada bekle ve içeri girip giremeyeceğimizi kontrol edeyim."

Başımı salladım ve babamla Amo'nun motorcularla ne yapacaklarını bildiğimi söylemedim. Matteo başını içeri uzattı, sonra kapıyı daha geniş açtı ve beni içeri buyur etti. Kendimi çelikleştirmek için derin bir nefes alarak içeri girdim, ardından Matteo geldi. Kemiklerimi ürperten bir çınlamayla ağır çelik kapı arkamdan kapandı. Çorak odayı gözden geçirirken omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Dört adam sandalyelere bağlanmıştı, içlerinden biri Maddox'tu. Bakışları bana çarptı, mavi gözleri duygularımı yeniden uyandırdı. Yüzünün sol tarafı şişmiş ve mavimsi bir renk almıştı ama bunun dışında babam ve Amo henüz ona el sürmemişti. Diğer adamlar o kadar şanslı değildi, içlerinden biri her şeyden sorumlu olan adamdı.

Earl White'ın kolu kırılmıştı ve kulağı da iyi görünmüyordu. Cody sandalyesinde gevşek bir şekilde asılı duruyordu. Dördüncü adamın adını bilmiyordum. Esirlerden birinin Gray olabileceğini düşünmüştüm. Burada olmaması Maddox için beni endişelendiriyordu. Üvey kardeşine karşı ne kadar korumacı olduğu belliydi. Eğer

Ölmüştü, bu Maddox'un kalbini kıracaktı ve babamla olan ilişkisini kesinlikle iyileştirmeyecekti.

Babam hemen bana doğru geldi ve beni adamlardan korudu. "Marci, burada olman gerektiğini düşünmediğimi biliyorsun. Bu adamların sana söyleyecekleri hiçbir şey yok ve senin ağzından çıkacak tek bir kelimeyi bile duymaya layık değiller."

"Beni durdurmayacağını söylemiştin," diye hatırlattım ona. Fikrini değiştirmesine şaşırmamıştım. Hâlâ beni kötülükten koruyabileceğini düşünüyordu.

Bakışlarım bir kez daha Maddox'u aradı. Delici bakışları bir an olsun beni terk etmemişti.

Babam bakışlarımı takip etti ve sessizce iç çekti. "Çok yaklaşma." Sonra mahkûmlarla yüzleşti. "İçinizden biri bir şey yapmaya kalkışırsa, sizi pişman ederim."

Babamın sesindeki şiddet vaadi beni ürpertti ama odaya doğru ilerlemeden önce ona küçük bir gülümseme verdim.

"Eğlenceye katılmaya mı geldin?" Earl acımasız bir gülümsemeye sordu ve birkaç dişi eksik kanlı ağzını gösterdi. Bu, masalardan birinin üzerindeki kanlı penseyi açıklıyordu. "Babanın kana susamışlığını paylaşmak için mi?"

Son bir yüzleşme istemişim ama babam, Amo ve Matteo'nun motorcular için düşündükleri işkenceyi izleyip izlemeyeceğime karar verememişim. "Senin kirli kanın

Bana asla dokunma," dedim basitçe, sesimin soğukluğundan memnun bir şekilde.

Maddox'un sandalyeye bağlandığını görünce, ona doğru koşup onu serbest bırakma dürtüsüne direnmek zorunda kaldım. Masum değildi ve ona gerçekten güvenebileceğimden emin olmam gerekiyordu. Belki de kaçmama yardım etme kararından çoktan pişman olmuştu. Yine de gözlerinde, hissettiğim ve umutsuzca saklamaya çalıştığım aynı özlemi görebiliyordum.

"Babanın ve kardeşinin pis işleri yapmasına izin mi veriyorsun, fahişe?" Earl düşüncelerimin arasına dalarak konuştu, belli ki tepkisizliğim karşısında sinirlenmişti. Sırtımdaki dövmede yazan çirkin sözleri hatırlayarak gerildim. İnsanlar Maddox'la yattığımı öğrenirse muhtemelen benzer sözler hızla ortalıkta dolaşacaktı. Eğer hamileysem... Kendimi hamile hissetmiyordum ve bu seçeneği düşünmek bile istemiyordum. Şu anda tek bir şeye odaklanabilirdim, Maddox'la bir şansımız olup olmadığına, hatta bize bir şans vermenin mantıklı olup olmadığına.

Babam Earl'ü boğazından yakaladı, onu hiç görmediğim kadar insansız görünüyordu. Amo onun yanındaydı. Kaçırılmadan önce son gördüğüm küçük kardeşten eser kalmamıştı. Bu adamlar benim kanımdan olmasalardı, benim koruyucularım olmasalardı beni korkuturlardı. Arsız öfkeleri ve intikamcılıkları benim de içimde kaynayan duygular olmasaydı.

"Hayır," dedim kararlılıkla, babam ve Amo'ya olduğu kadar Earl'e de. Babam yavaş yavaş kızarmaya başlayan ve nefes almak için çırpınan Earl'ü tutuşunu gevşetmedi.

"Baba, yapma."

Babam bana baktı, belli ki ne istediğimden emin değildi. "Ona hak ettiğini verelim. Hiç kimsenin çekmediği kadar acı çekecek."

İşkencecimi bağışlamasını istediğimi mi sanıyordu? Bu aklıma gelen son şeydi. Annem affedici bir tipti ama ona fikrini soracak olsa Earl'ün babamın ellerinde acı çekerek ölmesi gerekirdi. Elbette babam asla böyle bir şey yapmazdı çünkü annemin ellerinin kana bulanmasını istemezdi.

Amo, küçük ahşap bir masanın üzerine yayılmış bıçak, pense ve diğer işkence aletlerini göstererek, "Bırak da şu lanet olası taşaklarını dondurma kaşığıyla oyayım," diye homurdandı.

Ekranı ve altında biriken kanı görünce midem bulandı ve gözlerimi başka yöne çevirdim. Babam ve Amo gibi değildim. Annem gibi de değildim. İkisinin arasında bir yerdeydim. Uçurumun kenarına sürüklendiğimden belli bir miktarda zalimlik yapabilirdim ama bunu kendim uygulayamazdım. Belki bu bir zayıflıktı ama artık mükemmellik için çabalamıyorum.

Kısa süreli tereddütüm karşısında Earl'ün yüzünde iğrenç bir gülümseme belirdi. Yutkundum ve masaya yönelip bir bıçak almadan önce omuzlarımı sertleştirdim. Sapi avucumda yabancı bir his uyandırdı. Babam her zaman silahları elime almamamı tembihlemişti. Benim korunmam başkalarının göreviydi. Bunu kabul etmiştim, hiçbir şeyin bana dokunamayacağından emindim.

Babam oradaydı. Ama korumalarınız ne kadar güçlü olursa olsun, kendi başınıza hayatta kalabilecek kapasitede olmanız gerektiğini fark etmiştim.

"Acı çekecek ama senin elinden değil baba," dedim sertçe, gülümsemeye zorlayarak ve Maddox'a döndüm. Bakışları parıldayan bıçaktan gözlerime kaydı. Her zaman olduğu gibi, onun bakışlarıyla karşılaştığımda kalbim küt küt atmaya başladı. Bu bizim kader anımızdı, sadakatini kanıtlayacağı ya da hiç olmaması gereken bir şeyi sona erdireceği andı. Kalbimin ikincisine dayanabileceğinden emin değildim.

Earl kulağıma başını salladı. Bıraktığı bir başka iz. Bazen Maddox nerede olduğumu babama söylemeseydi bana başka neler yapacağını merak ederdim. Earl White bana işkence etmekten zevk alıyordu ve bu sadece babamın kızı olduğum için değildi. "Harap olmuş kulağını pahalı mücevherlerle kapatabilirsin ama o dövme..."

"Yakında Amerika'daki en iyi dövme sanatçısı tarafından tasarlanan güzel bir dövme ile kaplanacak," diye sözünü kestim. Beni bir saniye bile küçük hissettirmesine izin vermeyecektim.

Homurdandı. "Asla örtbas edemeyeceğin şeyler var. Senin içinde izimizi bıraktık. Öleceğin güne kadar karanlıktan korkacaksın."

Keşke haklı olmasaydı. Belki dün gece bir istisnaydı ama karanlıkta tekrar rahat olmamın, biri beni gördüğünde irkilmememin biraz zaman alacağından endişeleniyordum.

ve omzumun üzerinden bakmadım. Ama sonunda bunun üstesinden geldim.

Ona yaklaştım ve karanlık bir şekilde gülümsedim. "Damarlarımda karanlık akıyor. Ben babamın kızıyım, bir kadın olduğum için beni asla küçümsemeyin. Kadın olmam güçlü olmadığım anlamına gelmez. Yaptığın hiçbir şeyin iz bırakmayacağını söylediğimde bana güven. Senin adın ve ailen uzun süre unutulacak, benimki ise Doğu'ya hükmedecek ve Tartarus'a bağlı tüm motorcuları avlayacak."

Onu ilk gördüğüm andan itibaren hissettiğim görünmez çekimi takip ederek Maddox'a doğru ilerledim. Gözlerini benden hiç ayırmadı. Ölmeye hazır bir adam gibi görünüyordu. Belki de ona izin vermeliydim. Ailem için daha kolay olurdu, kalbimi hesaba katmazsanız benim için daha kolay olurdu ve belki onun için bile daha kolay olurdu, çünkü yakında ona vereceğim seçimle başa çıkabileceğinden emin değildim.

Sırtına gelene kadar etrafından dolaştım ve bağlarını kesmek için eğildim. Babam ve Amo öne doğru sallandılar ama ben başımı salladım. "Hayır."

Durdular ama Maddox yanlış bir hareket yaparsa ikisinin de saldırmaya hazır olduğunu görebiliyordum. Maddox, ben onu bağlarından kurtardıktan sonra kollarını yanında bırakacak kadar akıllıydı. Ön tarafa doğru yürüdüm ve bakışlarıyla karşılaştım. Mavi gözlerindeki soruları görebiliyordum.

Bıçağı ters çevirerek sapını ona uzattım. "Marci," diye

homurdandı babam.

Başımı tekrar salladım. Bu Maddox'la ilişkimizdeki en önemli karar anıydı. Beni öldürse bile gerçeği öğrenmem gerekiyordu.

"Maddox," dedim babamın uyarısına rağmen ona doğru eğilerek. Maddox'la aramızdaki bağı anlayamıyordu. "Bu bıçağı al ve amcanı öldür. Bunu benim için yap."

Mavi gözleri benimkileri tutuyordu, bir tanesi kan çanağı gibiydi. Dudakları çatlamıştı ve vücudunun üst kısmı kesikler ve çürüklerle doluydu, izin veririm bu sadece bir başlangıçtı. "Amcanı bu bıçakla öldür. Kanını akıt. Bunu benim için yap. Hissettiğim acının her zerresini hissetsin, on katını hissetsin. Merhamet için, hatta ölüm için bana yalvarsın. Beni seviyorsan yap bunu."

Aşk. Kullanmaya korktuğum bir kelime, göğsümde hâlâ bir yarık açan bir kelime, sadece Maddox'un kapatabileceği bir kelime. Yapıp yapamayacağımı, Maddox'u bu seçimle yükümlü tutup tutmayacağımı tartışırken geceyi zorlukla uyuyarak geçirdim ama kaçırılma olayının açtığı yaraların bir kısmını iyileştirmek için tek seçenek buydu.

Babamın ya da Amo'nun Maddox'un başka bir baba figürünü öldürmesine izin veremezdim. Bunu yapması için ona ihtiyacım vardı. Kulak mememi kesen ve bana dövme yapan adama bu dünyada yer yoktu. Beni ve hatta Maddox'u öldürebilecek bir adamdı çünkü intikam ihtiyacı gözünü öylesine kör etmişti ki bedeli ne olursa olsun duramazdı.

Maddox kollarını yavaşça öne doğru hareket ettirirken gözlerini benimkilerden ayırmadı. Bağların olduğu yer

kesilmişti.

ve parmaklarını sanki zorlandıkları garip pozisyondan dolayı kaskatı kesilmişler gibi büktü. Sonunda bıçağı elimden alana kadar saniyeler dayanılmaz bir yavaşlıkla akıp gitti.

"Marci," diye homurdandı Amo, bıçağını çekmiş bana doğru yürürken, ama avucumu kaldırdım ve olduğu yerde durdu. Şaşkınlığı aşikârdı ama kendimin bile anlamakta zorlandığım bir şeyi nasıl açıklayabilirdim ki?

"Geri çekil," diye emretti babam.

Öpmedim. Bunun yerine Maddox'un boynunu tuttum ve dudaklarına fısıldamadan önce onu sertçe öptüm, "Bana yaptıkları için kanını akıt." Ona hatırlatmak için küpemi çıkardım, ardından çirkin dövmeyi ortaya çıkarmak için saçımı kaldırdım.

Maddox öne doğru eğildi ve dövmeye sıcak bir öpücük kondurdu. "Sen gerçekten babanın kızısin Pamuk Prenses ve eğer varsa gerçek bir kraliçesin. Ve eğer sana olan sevgimi ve sadakatimi kanıtlamak için gereken buysa, bunu yapacağım."

Kalbim rahatlamayla kabardı. Maddox tökezleyerek ayağa kalkarken geri adım attım, babam ve ağabeyimin elinden gördüğü işkenceden dolayı hafifçe sallanıyordu. Geri çekilirken kendi bacaklarımın da dengesiz olduğunu hissettim. Dudakları susuzluktan çatlamıştı ama amcasına doğru sendeleyerek yürürken başını dik tutuyordu.

Babam kolumu tuttu ve endişeyle gözlerimin içine baktı.

"Güven bana," dedim. "Maddox benim için onun kanını akıtacak."

Babam sanki hayal görüyormuşum gibi başını salladı. "Peki ya onu serbest bırakırsa?"

"Yapmayacak," dedim ve bunu kalbimin derinliklerinde hissettim. Maddox seçimini yapmıştı ve o kişi bendim. Amcası Maddox'u bu yolda kaybetmişti çünkü Maddox'un takip edemeyeceği bir yolu seçmişti, sadece bana olan sevgisinden dolayı değil, aynı zamanda kalbinin derinliklerinde iyi olduğu için.

Sert bir gülümsemeye bir kez daha Earl'e döndüm. "Bazı insanlar kadınların zalim olamayacağını düşünür. Bence biz zalimlik konusunda daha yaratıcıyız. Kendi etinizden ve kanınızdan gelen acının tadını çıkarın."

Bu kelimeleri dün gece birkaç kez çalışmıştım, sanki bu benim için günlük bir işmiş gibi, zahmetsizce zalimce gelene kadar, öyle olmasa bile.

"Dünyadaki bütün amcıklara sahip olabilirsin, evlat. Orospunun sihirli amcıyla seninle oynamasına izin verme."

Amo öne doğru sarsıldı ve yumruğunu Earl'ün yüzüne indirdi. Başı geriye düştü ve bir an için Amo'nun Earl'ün boynunu kırdığından ve planımı bozduğundan endişelendim. Ama Earl öne doğru sarktı ve başını sersemlemiş bir şekilde salladı.

Bakışlarını yavaşça yukarı kaldırdı. "Seni kullanıyor. Başından beri ona yardım etmen için seni manipüle etti. Yeterince erken fark edemedim yoksa onu yatak odamda tutar ve haddini bilene kadar üç deliğinden kanlı bir şekilde sikerdim."

Maddox'un eli ileri fırladı ve bıçağı amcasının karnına sapladı. Keskin bir nefes aldım, onu öldürdüğünden emindim. Her şey bittiği ve Maddox benim için amcasının işini gerçekten bitirdiği için rahatlamakla, adam henüz yeterince acı çekmediği için hayal kırıklığına uğramak arasında kaldım. Düşünmesi korkunç bir şeydi ama bastıramıyordum.

Earl'ün gözleri acayip bir şekilde büyüdü ve boğuk bir inilti çıkardı. Maddox'un yüzü amcasınınkinden sadece birkaç santim uzaktaydı ve gözlerindeki bakış zihnimdeki son küçük şüphe kırıntısını da yok etti. Benden intikamını alacak ve bana olan aşkını kanıtlayacaktı.

"Marcella'ya dokunma şansını asla elde edemeyeceksin. Ve bugün ona hissettirdiğin acının her saniyesi için seni pişman edeceğim. Seninle işim bittiğinde ondan af dileyecek ve ona kraliçe diyeceksin."

Göz ucuyla Amo ve babamın şaşkın bakışlarını gördüm. Göğsüm daha da şişti.

İlk çığlığı duvarlarda yankılandı. Tüylerim diken diken oldu. Birkaç ay önce kalamazdım ama çok kısa bir süre önce kendi acı çığlıklarım beni sese karşı hissizleştirmişti. Acı sona kadar kalacak ve izleyecektim.

Kollarımı kavuşturarak duvara yaslandım ve elmas küpemi yıkık kulağıma geri taktım. Bir öncekinden bile daha yüksek bir çığlık daha yükseldi. Amo yanıma eğildi, sanki beni yeni bir ışık altında görüyormuş gibi bana baktı.

"Değişmişsin," dedi sessizce.

"Sen de öyle."

Başını salladı. Babam bize baktı, pişmanlığı yüzünden okunuyordu. Hayatını bizi korumaya adanmıştı ama bu hayat dokunulmadık hiçbir şey bırakmamıştı. Karanlığa sürüklenmemiz an meselesiydi.

Chapter *Twenty*

"Gray bunun için senden nefret edecek," diye mırıldandı Earl, nefesi kesilmişti. Hiçbir şey söylemedim, sadece kanı vücudunu terk ederken hayatının tükenişini izledim. Annemden bahsetmemişti. Ölümünü ona kendim söylemek zorunda kalacaktım. Benimle bir daha konuşmayacak olsa bile bunu ona borçluydum. Peki ya Gray? Sadece uzakta olmasını umabilirdim. Hâlâ gençti. Önünde bir gelecek vardı. Umarım iyi olduğu bir şey bulmaya çalışır ve bir sonraki MC'yi aramaya başlamazdı.

Earl'ün göğsü, içine çökmeden önce bir kez daha yükseldi. Göğsümde bir sızı hissettim, suçluluk ve özlemin garip bir karışımı.

Nefes alışım sığ ve hızlıydı ama yine de nabzımın atışıyla kıyaslanamazdı. Earl cansız bir şekilde

Gözleri ayaklarıma kilitlenmişti. Gözlerinde nefretin yanı sıra hayal kırıklığı da vardı. Belki de ikisini de hayal etmiştim. Hiçbir zaman iyi bir adam olmamıştı ve kesinlikle iyi bir baba da değildi, hatta Gray için bile. Yine de onu öldüreceğim hiç aklıma gelmezdi. O benim intikam yolumda rehberim olmuştu. Ne zaman sönmeye yüz tutsa nefretimi ateşlemişti. Kadınlar, okul ve diğer tüm yaşam tercihlerim konusunda idolüm olmuştu. Birçoğu baktandı ama seçimlerimin tek başıma daha iyi olacağından şüpheliydim. Damarlarımda babamın kanı dolaştığı için, berbat bir hayat her zaman kaderim olmuştu. Bir mafya prensesine aşık olmak ise işin tuzu biberi oldu.

Şu anda burada olmamızın, küçüklüğümden beri tanıdığım tek baba figürünü öldürmemin nedeni bu değildi. Onun kötü yanlarını görmek istememiştim ve benim de yeterince kötü yanım vardı, bu yüzden başka bir insanı yargılamaya asla cesaret edemedim. Yine de Earl çok ileri gitmişti. Her zaman var olan bir bariyeri aşmıştı; bu bariyer onu ve kulübümüzü geri dönüşü olmayan bir yola sokmuştu. Daha fazla üyemiz Göçebe olduğunda bunu fark etmeliydik, kulübün oylamalar sırasında kullanabileceği pek çok iyi adam.

Masum bir kadını kaçırmaktan ve hatta Earl'ün onu bir kulübeye kitlemesine ve çıplak olarak videoya kaydetmesine izin vermekten suçluydum. Tüm bunlar beni suçlu ve büyük bir pislik gibi hissettirdi. Vitiello ve adamlarıyla uğraşmalıydık. Ona doğrudan saldırmalıydık ama en azından

Marcella'yı acıdan uzak tutmalıydık. Earl'ün ona işkence etmeye başlamış olmasını, bunu yapmaya devam etmek istemesini kabul edemezdik. Gözlerindeki bakışı görmüştüm. O benim için ne kadar kayıpsa, ben de onun için o kadar kayıptım. Beni öldürmek istiyordu ve eğer Vitiello kulüp binamızı yerle bir etmeseydi bunu yapacaktı. Muhtemelen önce Marcella'yı öldürecek ve bana da izletecekti. Kulübün temsil etmesini istediğimiz her şeye ihanet ettiğinde onun gözünde bir hain olmuştum. Onur ve özgür bir yaşam tarzı. Toplumun sınırlarına sığmayan herkes için bir yuva. Kardeşlik, dostluk. Yol boyunca bunların hepsini kaybettik ve geriye acı, intikam ve para açlığı kaldı.

Yine de Earl'ün ölümü, Luca'nın ona vereceği sonla kıyaslandığında merhametliydi.

Sonunda gözlerimi Earl'den ayırabildim. Parmaklarım bıçağın sapına sıkıştı ve derim ter ve kanla yapış yapış oldu. Bir kısmı bana aitti ama çoğu Earl'ündü. Marcella'nın bakışlarıyla karşılaştım. İşkencenin ne kadarını izlediğinden emin değildim. Duvara yaslanmış, kollarını kendine sarmış ve parmakları dirseklerini kavradığı için eklemleri bembeyaz olmuş halde solgundu. Yutkundu, doğruldu ve boğazını temizlemeden önce gözleri benimkileri aradı. "Teşekkür ederim," dedi basitçe.

Başımı salladım, ne diyeceğimi bilemedim.

Luca kırbaç gibi bir sesle, "Bıçak," dedi. Muhtemelen Earl'ün sadece kısa bir süre acı çekmesine kızmıştı. Bunu telafi etmek için benim iki kat daha fazla acı çekmemi sağlayacağından kuşkusu yoktu.

Parmaklarımı açtım ve bıçağın bir çınlamayla yere düşmesine izin verdim. Bu Luca'nın göğsüne bıçağı saplamak için son şansım olabilirdi ama intikam açlığımın yerini Marcella'nın sağlığını garanti altına alma ihtiyacım almıştı. Ben öldüğümde, ki babasının yakında beni öldüreceğinden hiç şüphem yoktu, Marcella'nın kaçırılma olayını atlatabilmesi için tüm ailesine ihtiyacı vardı. Earl'e yaptıklarının -bizim yaptıklarımızın- yara izi bırakmadığını söylemiş olsa bile, sesindeki en ufak titremeyi duymuş, gözlerindeki kısa süreli acı parıltısını görmüştüm.

Amo ilerledi ve bıçağı aldı, gözleri beni hiç bırakmadı. İçlerinde nefret kaynıyordu. Onun yerinde olsaydım ben de aynı şeyi hissederdim.

"Artık gitme vakti Marcella," dedi Luca kararlı bir şekilde. Her şeyi hesapçı bir bakışla izleyen kardeşine işaret etti.

Başını salladı ama gitmek yerine ona doğru yöneldi. Kulağına fısıldayabilmesi için başını eğdi. Adam önce başını salladı ama kadın onun kolunu kavradı, parmakları tekrar beyazlaştı ve biraz daha fısıldadı. Sonunda geri çekildi ve keskin bir şekilde başını salladı ama her neye karar verdiyse pek mutlu görünmüyordu.

Gözleri bana kaydı ve bunun onu son görüşüm olduğunu bildiğim için kalbimde bir sızı hissettim. Onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordum. Bir öpücük daha istedim, kokusunu bir kez daha içime çekmek istedim. Onunla daha fazla saniyeye, dakikaya, saate, güne ihtiyacım vardı ama o zaman bile asla yeterli olmayacaktı. Marcella'yla geçireceğim bir ömür bile ona olan özlemimi dindirmeyecekmiş gibi bir his vardı içimde. Bu doymak bilmez bir açlık, yakıcı bir ihtiyaçtı. Bir ömür boyu değil, birkaç saniyem bile yoktu.

Döndü ve odadan çıktı. Ağır çelik kapı üzücü bir gürültüyle kapandı.

Earl ölmüştü. Cody ölü sayılırdı ve Smith de suratsızın tekiydi. Sanırım sırada ben vardım. Belki de Marcella babasından bana hızlı bir ölüm, bir merhamet damlası vermesini istemişti. Belki de kabul etmişti. Belki de onun sözüne güvenmişti. Ama şu anda burada değildi ve Luca'nın bana karşı nasıl bir nefret duyması gerektiğini biliyordum. Bu nefrete acı bir şekilde aşınaydım. Marcella için kendiminkinden vazgeçmiştim.

Sandalyeme çöktüm ve istediklerini yapmalarını bekledim. Luca'nın bakışlarıyla karşılaştım. Ondan korkmuyordum ve başım dik ölecektim. Amo başını salladı ve sendeleyerek bana doğru geldi. Beni Earl'de kullandığım bıçakla mı öldürecekti? Uygun bir son olurdu.

Amo kolumu kavradı ve yumruğumu yüzüne vurma dürtüsüne direnmek zorunda kaldım. Bunlar benim düşmanlarımdı. Marcella'ya olan hislerim bunu değiştirmemişti.

"Kız kardeşimin kalbi olduğu için şanslısın," diye hırladı Amo beni ayağa kaldırırken. "Bana kalsa kanında boğulurdun." Beni Luca'nın beklediğı kapıya doğru itti. Vücudum onun yakınlığı karşısında irkildi. Yirmi yıllık nefret alevlendi.

"Marcella sayesinde yaşayacaksın, bunu hak etmesen bile," diye hırladı Luca.

Soğuk bir şekilde gülümsedim. "Aynen."

Gözleri öfkeyle parlıyordu. Beni öldürmek istiyordu. Bu arzunun onu yakıp kavurduğunu görebiliyordum. Ama Marcella'nın etkisi çok güçlüydü. Bu kadının zarif ellerinde sandığından daha fazla güç vardı.

"Onu diğer hücreye götür Grawl," diye bağırdı her tarafı dövmele iri bir adama. Adam patronunu doğru duyduğundan emin değilmiş gibi görünüyordu ama itiraz etmedi, sadece üst kolumdan tutup beni karanlık koridora götürdü. Başka bir çelik kapının kilidini açtı ve beni içeri itti. Bacaklarım neredeyse tutmuyordu ama kendimi duvara yasladım. Grawl bana bir saniye daha baktı.

"Güzel dövmeler," dedim kuru bir sesle.

Başını salladı ama bana cevap vermeye tenezzül etmedi. Tek kelime etmeden kapıyı kapattı. Soğuk taş zemine çöktüm, aniden vücudumdaki her kesiğı, çürüğü ve kırık kemiğı hissettim. Ölümü beklediğimde hiçbir şeyin önemi yoktu. Şimdi bu yerde çürümeye terk edilip edilmeyeceğimi merak ediyordum. Belki de ölüm, burada kilitli kalmaktan daha nazik olurdu.

Marcella evlenmek için yeni bir adam, muhtemelen Famiglia'dan bir pislik bulurken, yeraltında sadece Marcella'nın anısıyla yaşıyordum. Sonunda gözlerimi kapattım, ölümü ya da Vitiello'nun benim için hazırladığı başka bir şeyi bekledim.

Çelik kapı ürpertici bir gürültüyle arkamdan kapandığında, kapıya yaslandım ve titreyen bir nefes aldım. "Marcella?" Matteo sordu. Beni eve götürmesi gerekiyordu.

"Bana bir dakika verin."

Gözlerimi kapattım. Maddox gerçekten amcasını öldürmüştü. Bunun için kendini suçlu hissetmeyeceğini umuyordum. Ailem onu yakaladığı anda amcasının artık ölü bir adam olduğunu anlamış olmalıydı. Babam onun sonunu çok daha acı verici hale getirebilirdi.

Matteo nazikçe, "Böyle bir şeyi izlemeye alışmak biraz zaman alıyor," dedi.

Gözlerimi açtım. "Böyle bir şeye alışmak istediğimi sanmıyorum."

Matteo gülümsedi. "Buna gerek yok. Bugünden sonra tüm bunları geride bırakabilirsin."

"Gerçekten yapabileceğimi düşünüyor musun?"

Matteo omuz silkti. "Denemezsen olmaz. Bazı şeyler hep seninle kalır. Sadece onları görmezden gelmeyi öğrenirsin. Hadi seni eve götürelim. Aria muhtemelen çoktan endişelenmeye başlamıştır. Kıcıma tekmeyi basmasını istemiyorum."

Sesindeki espriye rağmen gülmedim. "Ben kalacağım. Babamla Amo'nun işlerinin bitmesini bekleyeceğim. Çıktıklarında orada olmak istiyorum. Bunu benim için yapıyorlar. Bunu onlara borçluyum," dedim kararlılıkla.

"Motorculara işkence etmek onlar için büyük bir fedakarlık değil, inanın bana. Evine git ve başka bir şey düşün. Bugün senin için yeni bir başlangıç olsun," dedi Matteo yalvarırcasına.

Bu yeni bir başlangıçtı ama Matteo'nun kastettiği şekilde değil. "Ben kalıyorum."

Matteo içini çekti. "Annene sen söyle."

Yeni telefonumu çıkardım ve Matteo'nun peşinden yıkık dökük bir mutfağın yanındaki masa ve sandalyelere gitmeden önce ona kısa bir mesaj gönderdim. O oturdu ama ben çok heyecanlıydım.

Depoyu arşınladım, topuklu ayakkabılarım devasa binada ses çıkarıyordu. Matteo'ya bir bakış attım. "Neden orada değilsin, babam ve Amo'nun iki motorcuya işkence edip öldürmelerine yardım etmiyorsun?"

"İki motorcu hepimiz için yeterli değil, özellikle de gerçekten elimize geçirmek istediğimiz iki Beyaz'ın icabına baktığınız için."

"Maddox'un ölmesini istiyorsun."

"Hepimiz onun ölmesini istiyoruz, o da bizim ölmemizi istiyor."

"Maddox benim için amcasını öldürdü ve babam Maddox'un hayatını bağışlayacağına söz verdi."

Matteo kıkırdayarak başını salladı. "Beklediğim sonuç bu değildi."

İstediği sonuç bu değildi, gerçekten kastettiği buydu. Aralarındaki nefretin buharlaşmasını beklemiyordum ama eninde sonunda azalması için bir şans olmasını istiyordum. "Growl Maddox'u nereye götürdü?"

"Şimdi oraya gitmeyi aklından bile geçirme. Baban ve annenle konuş ve şu anda ne istediğini düşünüyorsan onunla yat. Tamam mı?"

Başımı salladım. Matteo haklıydı. Yanında bir sandalyeye çöktüm. Birkaç muhafız deponun önünden geçip bana meraklı bakışlar fırlattı. Onlara başımla selam verdim.

Babam ve Amo nihayet ortaya çıkana kadar iki saat geçti. Kıyafetlerini değiştirmişlerdi ama karanlık hâlâ üzerlerine yapışmıştı, özellikle de babam bitkin görünüyordu. İnanılmaz derecede

güçlü ama suçluluk duygusu onu yiyip bitiriyordu. Onunla olduğum her saniye bunu görebiliyordum.

Matteo'ya baktı. "Hâlâ burada ne işi var?"

Matteo'yu azarlamadan önce, "Gitmeyi reddettim," dedim.

"Bütün bunları unutmalısın, Marci. Eskiden sahip olduğun hayatı yaşa. Sana bir daha hiçbir şey olmamasını sağlayacağım. Korumalarını üç katına çıkaracağım ve senin için tehlike arz eden her adamı öldüreceğim."

Hüzünle gülümsedim. "Bu dünya tehlike demek. Beni bundan koruyamazsın." Hâlâ bunu yapabileceğini düşünmesi hoşuma gidiyordu.

Başını iki yana salladı. "Bunun asla olmaması gerekiyordu."

Kendisine işkence ederek öldürmek istermiş gibi görünüyordu. Suçluluk duygusu pek aşına olduğu bir duygu değildi. Muhtemelen bu da başa çıkmasını zorlaştırıyordu. Ona doğru yürüdüm ve yanağımı göğsüne bastırarak ortasına sıkıca sarıldım.

"Ben babamın kızayım baba," diye fısıldadım kalın bir sesle. "Ve eğer bu ailemiz için kanımı akıtmam gerektiği anlamına geliyorsa, o zaman bunu yapacağım. Bunu seve seve yaparım."

"Günahlarımın bedelini ödedin," diye homurdandı ve başımı kaldırmak zorunda kaldım. Gözleri o kadar karanlıktı ki, annemin ışığı bile gözlerine nüfuz edemezdi.

"Günah, insan yapımı bir hayalden başka nedir ki?" "Bu dünya için fazla zeki ve güzel."

"Bu dünya beni korkutmuyor baba. Koruman için minnettarım ama sonuçta özgürlük her zaman belirli bir riskle birlikte gelir ve bir malikaneye kapatılmaktansa etrafta dolaşma ve sevdiğim şeyleri yapma özgürlüğüne sahip olmayı tercih ederim. Güvenliğimi garanti etmeni beklemiyorum ama denediğin için seni seviyorum."

Babam yanağıma dokundu. "Seni İngiltere'de daha güvende olacağın bir üniversiteye gönderebilirim."

"Baba, nereye gidersem gideyim, her zaman bir Vitiello olacağım ve başka biri olmak istemiyorum." Duraksadım, bundan sonra söyleyeceklerimin babam için yutulması daha da zor bir hap olacağını biliyordum.

"İşin bir parçası olmak istiyorum."

Babam gerildi, başını sallamaya başlamıştı bile. Bu tepkiyi bekliyordum ve geçmişte olsa geri çekilmeme neden olurdu, ama cehennemden geçmiştim.

Ondan uzaklaştım. Küçük bir çocuk gibi ona sarılmak şansımı artırmayacaktı.

"Beni dünyamızın bu tarafından korumak istediğini söyleme baba. Çektiğim acıların ödülünü almayı hak ediyorum."

Babam kaşlarını çatarak beni dinleyen ve hâlâ ellerini havluyla temizleyen Amo'ya baktı. Amo bakışlarımı karşıladı. Amo alfaydı. Capo olmak için doğmuştu. Doğal bir otorite taşıyordu. Bir gün iyi bir Kaptan olacaktı. Bunu ondan asla alamazdım. Hem onun hem de babamın, Famiglia'nın başına geçmeyi, bir İtalyan Amerikan ailesine liderlik eden ilk kadın olmayı istediğimi düşündüklerini görebiliyordum. Fakat

Babamın dediği gibi, zekiydim ve adamlarımızın nasıl çalıştığını biliyordum. Ne yaparsam yapayım beni asla kabul etmeyeceklerdi. Son derece acımasızca yönetmem gerekecekti ve yine de bana asla babama ve bir gün Amo'ya yaptıkları gibi hayranlık duymayacak ve sevmeyeceklerdi.

Ailem bir numara olmaktan daha önemliydi. "Sen daha büyüksün," dedi Amo sessizce. "Bu senin doğuştan hakkın." I

bana bunu vermenin ona ne kadara mal olduğunu görebiliyordum.

teklif ettiği şeye, doğduğundan beri hazırlandığı pozisyondan gerçekten geri adım atmaya istekli olduğuna inanamıyordu.

İstenmeyen bir duygusallığa kapılıp yutkundum. Ona doğru yürüdüm ve ona sarıldım, yüzümü göğsüne bastırdım, kalbinin yanağıma çarptığını hissettim.

"Bunu senden daha fazla hak eden kimse yok," diye mırıldandı.

"Biliyorsun," diye mırıldandım. "Ve bunu senden almayacağım.

Asla."

Geri çekildim ve Amo'ya baktım. Karanlık ve öfke gri gözlerinde hâlâ kaynıyordu ve asla kaybolmayacaklarından endişeleniyordum.

Başını salladı, belli ki kendisiyle savaşıyordu.

Gerçekten kafası karışmış görünen babama döndüm. "Henüz Famiglia'da nasıl bir yer istediğimi bilmiyorum. Şimdilik, bölgemizde Tartarus MC'ye sempati duyan her bir üyeyi avlayacak bir grup infazcıya liderlik etmek istiyorum.

ve Remo Falcone izin verirse, sınırlarımızın ötesinde bile. Ölebilirler ya da diz çöküp bize sadakat yemini edebilirler. Bu işi hallettikten sonra lojistik işlerini halledebilir ya da yeni işbirlikleri için pazarlık yapabilirim."

Babamın gözlerinde hayranlık titreşiyordu ama aynı zamanda tereddütü de devam ediyordu. Bundan sonra söyleyeceklerim onun için işleri kolaylaştırmayacaktı.

"Maddox'u yanımda istiyorum."

Babamın ifadesi sertleşti ve Amo alay etti. "O bizden biri değil."

"Hayatını bağışlamak bir şey, ki ben bunu hala bir hata olarak görüyorum, ama onun bizim için çalışmasına ve sana yakın olmasına izin vermek? Bu söz konusu bile olamaz, Marci. Buna asla izin vermeyeceğim."

Omuzlarımı dikleştirdim, savaşa hazırlandım. "Bizden biri olabilir. Beni o kurtardı."

"Seni kaçırdıktan sonra," diye hırladı Amo. "O MC pislikleri sadık değiller."

"O bana sadık."

Babam ters ters baktı. "Marci, onun batan gemiyi terk etmesini başka bir şeyle karıştırma: hayatını kaybetme korkusu."

Gözlerimi kısmıştım. "Ben çocuk değilim ve aptal da değilim. Maddox ölümden korkmaz. Seni aradığında kulüp binalarını bulmaya yakın mıydın?"

Babam ve Amo birbirlerine baktılar. "Eninde sonunda bulacaktık," dedi babam dikkatle.

"Bu çok geç olurdu. Earl bana işkence etmekten zevk alıyordu. Beni bir kupa gibi dolaştırmak istiyordu."

Babamın gözlerindeki savaşı görebiliyordum. "Annen bana senin..." Sertçe yutkundu, öfke ve umutsuzluk arasında gidip geldi.

"Tecavüze uğramadım, hayır baba. Maddox beni güvende tuttu. Beni kurtarmak için hayatını tehlikeye attı. İntikamımı almak için amcasını öldürdü."

"O zaman bunu neden yaptı?" Amo sordu. "Çünkü beni seviyor."

Amo aklımı kaçırmışım gibi güldü ama babam bana sadece endişeyle baktı. "Nereden biliyorsun?"

"Bana söyledi ve ben bunu onun gözlerinde görebiliyorum. İçten içe biliyorum."

Babam başka tarafa baktı.

"Bırak kendini kanıtlasın, sana, bana, ailemize."

"Gözetim altında olmadan sana, annene ya da Valerio'ya yaklaşmasına izin vermeyeceğim."

Babamın koluna dokundum. "Bu konuda bana güven baba."

"Sana güveniyorum Marci, ama yaptıklarından sonra o adama güvenebileceğimi sanmıyorum. Annenin de seni kaçıran kişinin sana ya da ailemize yaklaşmasını isteyeceğinden şüpheliyim."

"Annemle Maddox hakkında konuştum. Aşkın her şeyi nasıl değiştirebileceğini biliyor. Seni de değiştirdi."

Amo sanki tüm bu aşk tartışması onu hasta etmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Eğer aşk seni bir aptala dönüştürüyorsa, aşık olmamayı tercih ederim. Zaman ve enerji kaybı. Biz düşmanınız, Marci. Bu değişmeyecek."

Babam onu görmezden geldi. Sadece bana bakıyordu ve neredeyse korkmuş görünüyordu, "Aşktan bahsediyorsan, sana karşı olası hislerini kastediyorsun," diye sordu.

"Onun bana karşı hisleri, evet, benim de ona karşı hislerim."

Babam sert bir nefes verdi. "Ne diyorsun Marci? Onu sevdiğini mi?"

Sertçe yutkundum. "Sanırım öyle, evet."

Amo İtalyanca küfretti ve babam çaresizlik içinde başını salladı. "Bu durumda düşünmek yeterli değil. O korkunç dövme yaptırmanın sebebi o. Kulağını kaybetmenin nedeni o ve sen bana o piçten hoşlandığını mı söylüyorsun?"

"Sebebi Maddox değil. Amcasını durdurmak istedi." "Ama yapmadı."

"Yapamazdı."

Babam başını salladı. "O bir düşman."

"Öyle olmak zorunda değil."

"O bizim dünyamızın bir parçası olamaz. Adamlarımız onu asla kabul etmez."

"Zor bir savaş olacağını biliyorum ama bu savaşa hazırım."

"Peki Maddox, gerçekten benim için çalışmak, emirlerime uymak istediğini düşünüyor musun?" Babam önce başının yan tarafındaki kesiği, sonra da bacağını işaret etti. "Beni bıakladı. Beni öldürmek istedi. Muhtemelen hâlâ beni ve kardeşini öldürmek istiyor."

"Ama yapmadı mı?"

Babam karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Ona bizim dünyamızın bir parçası olmak isteyip istemediğini sordun mu?"

Yutkundum, Maddox'un babama saldırdığı gerçeğini kabullenmeye çalışıyordum. Belki de intikam arzusu hâlâ çok güçlüydü. Ama o zaman bize ne olacaktı? Ailemi terk edemezdim. "Onunla konuşmam gerek."

Amo, "Konuşmadan sonra istediğin buysa onu hızlı bir şekilde ldürebiliriz," dedi.

Ona sert bir bakış attım. "Bu hiç komik değil."

"Hayır, değil," diye kabul etti Amo. "Dşmanımızı sevdiğinizi düşünmeniz tam bir saçmalık."

Babam bir kolunu bana doladı. "Onunla konuşmadan önce bir ya da iki gün bekle. Kaçırılma olayıyla arana mesafe koymak için kendine zaman tanı. Annenle tekrar konuş."

"Tamam," dedim. Babam haklıydı. Maddox'la yapacağım konuşma için kafamın rahat olması gerekiyordu. Çok fazla şey tehlikedeydi. Değil

Sadece benim mutluluğum ve onun hayatı değil, ailemin de refahı için. Bu konuda bencil davranamazdım.

Babam ve Amo, Matteo ile bakiştılar. İfadelerini okumak zor değildi. Hepsi fikrimi değıştireceğimi ve Maddox'u öldürmelerine izin vereceğimi umuyordu.

"Yaşamasına izin verirse, hatta belki gitmesine izin verirse, babanı ve kardeşini tekrar öldürmeye çalışabilir. Gerçekten bu riski almak istiyor musun?" Dışarıda arabaya doğru ilerlerken Matteo sessizce sordu.

Chapter *Twenty-One*

Amcamı öldürdükten sonra beni sürükleyerek götürdükleri penceresiz oda karanlıktı. Sidik ve kan kokusu ezici bir umutsuzluk kokusuyla doruğa ulaşmıştı. Vitiello'nun becerikli elleri tarafından parçalanan bu duvarların içinde kaç kişinin öldüğünü merak ediyordum. Şimdi iki Vitiello vardı ve hangisinin daha kötü olduğunu söyleyemiyordum, baba mı oğul mu?

Ellerim hâlâ amcamın kanıyla yapış yapıştı. Onu Marcella'nın isteği üzerine hiç tereddüt etmeden öldürmüştüm. Beni düşünmekten kendimi alamadığım kadının kollarına değil de bu umutsuz hapis haneye getirmiş olsa bile yine yapardım. Belki de beni o kadar kolay affetmeyeceğini bilmeliydim. Amcamı öldürmem bile onu kaçırdığım ve onu koruyamadığım gerçeğini değiştirmede.

Amcamın zalimliğinden. Günahlarımın izlerini hayatı boyunca taşıyacaktı.

Tüm zaman duygumu kaybettim, önemli olduğundan değil. Sık sık kendimi ölümü dilerken yakalıyordum.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve koridordan gelen ışık yüzüme vurarak beni bir anlığına kör etti. Kimin beni görmeye geldiğini anlamak için gözlerimi kısarak aydınlığa baktım. Marcella, babası her şeyi bitirmeden önce veda etmek için mi? Ama ortaya çıkan şekil Luca Vitiello'dan başkasına ait olamayacak kadar devasa bir şeydi. Odaklanması birkaç saniye sürdü.

Yüz ifadesi saf çelik gibiydi, gözleri yıllar öncesinden hatırladığım acımasız havuzlar gibiydi. Hiçbir şey söylemedi. Belki de merhamet için yalvardığımı görmeyi umuyordu ama bu ikimizin de zamanını boşa harcamak olurdu. O merhamet etmezdi ve ben ondan merhamet dilemeden önce kendi aletimi keserdim. Belki amcamı öldürmüş ve Vitiello'nun Marcella'yı kurtarmasına yardım etmiştim ama bunu onun için yapmadığıma adım gibi emindim. Yaptığım her şey Pamuk Prenses içindi.

Hâlâ onun ölmesini istiyordum. Belki de bu hep böyle olacaktı.

"Vakit geldi mi?" Mırıldandım. Saatlerdir bir şey içmediğim için boğazım kaşınıyordu.

Luca'nın yüzünde en ufak bir seğirme bile olmadı. Muhtemelen beni nasıl parçalara ayırıp işkence edeceğini hayal ediyordu. Marcella'ya yaptıklarımın dolayısıyla benden nefret ediyordu ve ben de

Bu konuda ona tüm kalbimle katılıyordum ama aynı zamanda kim olduğum için, bir motorcu, babamın oğlu, kızına dokunmuş bir adam olduğum için de. Eğer Marcella ona onun değerli bekâretini nasıl aldığımı anlatsaydı, muhtemelen sırf bu günahım yüzünden beni öldürürdü.

Kahretsin, aklımda bu anıyla ölmek tekrar tekrar ölmeye değer olabilir.

"Kızımı kaçırdınız, onun iyiliğini ve güvenliğini riske attınız, sadece haftalar sonra onu kurtardınız. Acaba bunu neden yaptın? Belki de Famiglia'nın ve benim eninde sonunda yakalanacağımızı fark ettin ve bunu postunu kurtarmak için tek şansın olarak gördün."

Ayağa kalktım ama bir baş dönmesi dalgası beni ele geçirince pişman oldum ve tekrar yere oturdum. Vitiello bana duygusuzca baktı. Onun gözünde bir pislikten daha değersizdim.

"Bıçağımı gözüne sokmamamla aynı sebepten. Marcella için."

"Suçlu hissettiğin için mi?" diye alay etti.

Suçlu hissettim ama bu beni kulübü yok etmeye iter miydi? "Suçluluk duygusu bunun sadece küçük bir parçası."

"O zaman neden?" Luca hırladı.

"Çünkü onu seviyorum." Durumun saçmalığını fark ederek güldüm. "Hayatımı mahveden adamın kızını seviyorum."

Luca bana el salladı. "Birçok insan birilerini kaybeder. Bu bizim dünyamızın bir parçası."

"Eminim birçok çocuk babalarının bağırsaklarının konfeti gibi etrafa saçılmasını izlemiştir," diye mırıldandım. "Kulübümü katlettiğinden beri merak ettiğim şey, o gün beni fark edip etmediğin?"

Luca sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana baktı. "Sen neden bahsediyorsun lan?"

Lastik gibi hissetsem de ayaklarımı ittim. Bu konuşmayı Vitiello'nun ayaklarının dibinde bir köpek gibi oturarak yapamazdım. "Ailesi olarak gördüğü insanları sakat bırakırken kanepenin altına sinen beş yaşındaki o korkmuş çocuğu fark edip etmediğinizi soruyorum."

Luca'nın yüzü bildiğim o vurdumduymaz, sert maske olarak kaldı. Marcella'nın da tüyler ürpertici bir poker suratı vardı ama babasınıninkiyle kıyaslanamazdı. "O gün bir çocuk görmedim."

"Bu bir şeyleri değiştirir miydi yoksa beni babam ve adamlarıyla birlikte öldürür müydünüz?"

Vitiello, "Ben çocukları ya da masum kadınları öldürmem," dedi.

Birini bağışlayabileceğine inanmak zordu. Marcella'nın babasıyla ilgili anlattıkları benim kafamdaki adam imajına hiç uymuyordu.

"Yani orada olduğumu bilseydin topuğunu çevirip gider miydin?"

Bu retorik bir soruydu. Vitiello'nun gözlerindeki bakış, kan dökmeye sırtını dönebilecek bir adamın bakışı değildi. Şiddete ve öfkeye susamıştı. Hiçbir şey, küçük bir çocuk bile onu durduramazdı.

Delici bakışları bana beklediğim cevabı verdi. "O zaman bana ne yapardın?"

"Seni arabama kilitledim, böylece içeride izlemek zorunda kalmayacaktın.
ideal bir dünya."

"Sizin ideal dünyanız, babasını ve adamlarını katledebilmeniz için küçük bir çocuğu arabanıza kitlemeyi mi içeriyor?"

"İdeal dünyanızın güneş ışığı ve gökkuşaklarıyla dolu olduğundan şüpheliyim." Gözlerini kırmıştı. "Ve sen masum bir kızı kaçırdın, bu yüzden beni yargılamaya kesinlikle hakkın yok. Benim tek yargıcım Tanrı olacak."

"Tanrı'ya inanıyor
musun?" Cevap
vermedi.

"Kanun yetkililerini unutuyorsunuz. Onlar bir tane olabilir gün sizi de yargılayacaktır."

"Pek olası değil. Ama mesele bu değil. Sen benim kızımı kaçırdın."

"Hangi olur var asla oldu Eğer sen
babamı ve kulübünü katletmemiş olsaydı!"

Sertçe nefes aldım, kendimi yine geçmişin öfkesine kaptırdım. Lanet olsun. Hâlâ onu öldürmek istiyordum.

"Ölümü hak ediyorsun ve seni öldürmekten başka bir şey istemiyorum ama yapamam çünkü kızını seviyorum!"

Luca bir adım daha yaklaşarak ters ters baktı. "Ölümü en az benim kadar hak ediyorsun ve Marcella'ya olmasına izin verdiğin şey için seni öldürmeyi her şeyden çok istiyorum ama yapamam çünkü kızımı seviyorum."

Birbirimize baktık, nefretimizle kapana kısılmış ve bir kıza olan sevgimizle dizginlenmiştik.

"Ve şimdi, işte buradayız," dedim alaycı bir tavırla. "Adamlarından birinin beni öldürmesine izin verebilir ve bir intihar sahnesi düzenleyebilirsin. Marcella'ya kulüp kardeşlerimi öldürttüğüm için suçluluk duygusunun beni mahvettiğini söyle."

"Bu da bir seçenek," dedi Luca. "Bu konuda kendini suçlu mu hissediyorsun?"

"Marcella'nın güvende olması için çoğunun ölmesi gerekiyordu."

Luca uzun süre hiçbir şey söylemedi. Belki de intihar planını gerçekten düşünmüştü. "Kızım senin ona sadık olduğunu düşünüyor."

"Öyleyim," dedim. "Onun için her şeyi yaparım."

Luca karanlık bir şekilde gülümsedi. "Sanırım ikimizin de ona olan aşkını sınavacak. Başarısız olmanı mı yoksa olmamanı mı ummalıyım bilemiyorum. Her iki durumda da Marcella onun için hiç istemediğim engellerle karşılaşacak." Başını düşünceli bir şekilde eğdi. "Onunla uğraştığını düşünürsem ne yapacağımı sana söylememe gerek yok."

"Onun için hayatımı ortaya koyabilirim. Ona asla zarar

vermeyeceğim."

"Eğer durum buysa, gitmeli ve bir daha asla geri dönmemelisin. Teksas'a git ve kardeşinle birlikte gün batımına doğru yol al ama Marcella'nın hak ettiği ve sen her şeyi mahvetmeden önce kendisi için planladığı geleceğe sahip olmasına izin ver." Üzerinde "Bullet Journal" yazan bir kitabı bana doğru fırlattı. "İlk sayfaya bak."

Kitabı açtım ve gözümü kısarak kâğıda baktım. Bir tür madde işaretli günlüktü ve Marcella önümüzdeki beş yıl için planını listelemişti. Yirmi iki yaşında diploma almak, aynı yıl evlenmek, Famiglia işletmeleri için pazarlama planları oluşturmak, yirmi beş yaşında ilk çocuk...

"Hayat böyle planlanamaz," diye mırıldandım ama Marcella'nın geleceğine dair umutlarını görmek beni çok etkiledi. Onun hayat planları benim şimdiye kadarki hayat tercihlerimle uyuşmuyordu. "Onun için istediğin şeylerin bunlar olmadığına emin misin?"

"Onları yazdı. Gerçekten onunla birlikte olabileceğinizi düşünüyor musun? Marcella eğitilmiş ve sosyal olarak beceriklidir. Sosyal etkinliklerde başarılı olur. Kamuoyundaki imajını korumak için her zaman dikkatli olmuştur. Eğer seninle birlikte olduğu duyulursa, kendisi için inşa ettiği her şey yıkılır. Onu gerçekten mahvetmek mi istiyorsun?"

Suçluluk kartını ödediğine inanamıyordum ve üzerimde gerçekten bir etki yarattığına inanamıyordum. "Sevdiğin kadının gitmesine izin verir miydin?"

Luca karanlık bir şekilde gülümsedi. "Ben bencilim. Belki de benden daha iyi olmak istiyorsun."

"Bunu onun için yapmıyorsun."

Beni boğazımdan yakaladı ve zayıflamış halimle ona karşı koyamadım. Sırtım duvara çarptı. Gözleri saf bir öfkeyle yanıyordu. "Sakin bana bunu Marcella için yapmadığımı söyleme. Onun için ölürüm. Onun için sadece en iyisini istiyorum ve bu kesinlikle sen değilsin." Beni bıraktı ve sertçe nefes alarak geri çekildi.

Boğazımı ovuşturdum. "Marcella bir çocuk değil. Kendi hayat seçimlerini yapabilir."

Bir an için Luca'nın beni oracıkta öldüreceğinden emin oldum ama sonra topuklarının üzerinde döndü ve gitti. Marcella'yla birlikte olmamı onaylamamasına şaşırmamıştım. Farklı dünyalardan geliyorduk, bunu inkâr etmek mümkün değildi. Onunla birlikte olmaktan başka bir şey istemiyordum ama dünyalarımızın nasıl birleşebileceğinden emin değildim.

Birkaç saat sonra Marcella içeri girdi, ardından kardeşi geldi ve bana suratımı dağıtmak istermiş gibi baktı. Duygularımız karşılıklıydı. Kaçırılmadan önceki kıza benziyordu. Yüksek topuklu ayakkabılar, dar deri pantolon, ipeksi bluz ve eksik kulak memesinin üzerinde muhtemelen benim Harley'imden daha pahalı olan elmas bir küpe.

Neden burada olduğunu merak ediyordum. İfadesi saf kontroldü, ben kendi kokuşmuşluğumda oturup sonumu beklerken beni alay eden ve kışkırtan güzel bir mükemmellikti.

Marcella Amo'ya döndü. "Maddox'la yalnız konuşmak istiyorum." "Sana göz kulak olmam gerekiyor."

"Saçmalama, Amo. Maddox amcasını öldürdü ve benim için motorcu kardeşler. Bana zarar vermez."

Amo bana öyle bir baktı ki, ona dokunursam ne olacağını çok iyi anladım.

"Maddox'a içecek ve yiyecek bir şeyler getirebilir misin?" Son yemeğim mi?

Amo başıyla kısa bir selam verdi ve gitti. Marcella kapıyı kapattı.

Tamamen bana dönmeden önce kapıyı arkasından kapattı.

Susuz kaldığım ve açlıktan öldüğüm gerçeğini saklamaya çalışarak ayağa kalktım. Beni zayıf biri olarak hatırlamasını istemiyordum.

"Bu bir veda mı?" diye sordum.

"Babam sana güvenmiyor. Senin sadık olmadığını düşünüyor."

Yaklaştım, her adımda vücudumda bir sancı hissediyordum. Tedavi edilmesi gereken birkaç kırık kemiğim olduğundan oldukça emindim. "Senin için kulübe ihanet ettiğimde bunu kanıtlamadım mı?"

Bu kadın için, dudaklarının tadına bakmak için, o kırmızı dudaklardan bir aşk ilanı duymak için her şeyimi verirdim.

"Ben de öyle düşünmüştüm, evet, ama sonra babamı öldürmeye çalıştın. Bacağındaki bıçak yarasını ve kafasında iskaladığın kesiği gördüm."

"Iskaladın mı?" Yankıladım, sonra güldüm. "Ben hiçbir şey kaçırmadım Pamuk Prenses. Onu öldürmemeyi seçtim çünkü bunu sana yapamazdım ve ona da tam olarak bunu söyledim. Sanırım bu ayrıntıdan bahsetmedi?"

Gözlerini düşünceli bir şekilde kıstı ama yine de babasını sırtından bıçaklamak istemediğinden bir şey söylemedi. "Benim için intikamdan vaz mı geçtin?"

"Yaptım." Ama bugün Luca ile yaptığım konuşmadan sonra keşke yapsaydım dedim.

"Peki ya bir dahaki sefere babamı bıçaklamak için eline fırsat geçtiğinde? O zaman nasıl seçim yapacaksın?"

Şüphesiz onu öldürmek istiyordum, ama bunu yapmak mı? Kıkırdadım. "Sanırım anlamıyorsun. Her zaman tek bir seçenek vardır, o da sensin. Babanı öldürmemi istemediğin sürece, ki bu muhtemelen sadece rüyalarımda gerçekleşecek, onu tekrar öldürmeye çalışmayacağım. Onun aynı şeyi söyleyebileceğinden emin değilim."

"Yani sen onu öldürmek istiyorsun, o da seni öldürmek istiyor ama ikiniz de benim için bunu yapmıyorsunuz."

"Tanıdığım tüm kraliçelerden daha güçlü."

Marcella içini çekti ve yeni manikürlenmiş parmaklarıyla dirseklerine dokundu. Hay sikeyim. Onu kollarımda istedim. Bu kadar yakınımda olup da ona dokunamamak fiziksel olarak acı veriyordu. "Ne istiyorsun Maddox?"

"Sen."

"Ama ben bagajımla geldim. Ben bir Vitiello'yum. Her zaman ailemin bir parçası olacağım ve hatta işe de katılacağım. Eğer beni istiyorsan, sen de onların bir parçası olmanın bir yolunu bulmalısın."

Güldüm, elimde değildi. "Bak, hayal kurmaya ve yüksek hedefler belirlemeye varım ama baban beni asla işin bir parçası olarak kabul etmeyecek." Başka ne söylediğini fark ederek durakladım. "Beni ailenin bir parçası olarak mı istiyorsun?"

"Ailem benim bir parçam, bu yüzden beni seviyorsanız onları da sevmeyi denemelisiniz."

Başımı salladım, duvara yaslandım. "Senin için intikam almaktan daha yeni vazgeçtim. Babandan nefret etmekten aşka geçmek birkaç ömür sürecektir kadar büyük bir adım. Bir kedi gibi kıvrak olsam bile, kedi değilim."

Marcella gözlerini devirdi ve tam önüme gelene kadar yaklaştı. Bu kokuya nasıl dayanabildiğinden emin değildim ama yakınlığından memnundum. "Babamın çocukken sana yaptığı şey korkunçtu ve nefretini anlıyorum. Affetmek zaman alır. Senden sadece öfkeni yenmeye çalışmanı istiyorum."

Bunun ne Luca ne de benim için bir seçenek olduğundan emin değildim. "Peki ya sen? Beni affetmen ne kadar sürer?"

"Seni affediyorum," dedi
sessizce. "Öyle mi?"

"Ama sana henüz tam olarak güvenmiyorum. Olanlardan sonra güvenemem."

"Eğer sen bana güvenmiyorsan, baban da kesinlikle güvenmez." Alaycı bir şekilde gülümsedim. "O zaman bu bir elveda."

"Hayır," dedi kararlılıkla. Bana baktı, beni rahatsız eden o mavi gözleriyle beni sabitledi. İmkânsıza inanmak istememe neden olan gözlerle. "Ona ben söylemedim. Bu seninle benim aramda. Seni hayatımda istiyorum. Şimdi bunu isteyip istemediğine karar vermek sana kalmış."

Onu kaybetmek istemiyordum. "Babanı affetmek bir işkence," diye mırıldandım ve Marcella'nın yüzü hayal kırıklığıyla titredi. "Ama senin için seve seve acı çekerim. Gerekirse sana olan sadakatimi milyonlarca kez kanıtlayacağım Pamuk Prenses. Güvenini kazanacağım. Senin için kanımı akıtacağım. Senin için öldüreceğim. Bana kesinlikle güvenene kadar her şeyi yaparım."

"Mutlak güven nadir bulunan bir şeydir."

Onu öpmekten başka bir şey istemiyordum ama ne kadar iğrenç görüldüğümü ancak hayal edebiliyordum.

"Sahip olduğumuz şey de nadir bulunan bir şey."

"Güvenimi kazanman için babamla, ailemle barış yapman gerekecek. İntikam hırsından vazgeçmelisin. Babamın tarafında olmalısın çünkü ben de o taraftayım ve bu değişmeyecek. Bunu gerçekten yapabilir misin?"

"Senin için, evet." Denemeye istekliydim. Başarabileceğimden emin değildim.

Amo geri döndü, bizi eleştirel bir gözle süzüyordu. Gerçekten de içinde yiyecek ve su olan bir tepsi taşıyordu, ancak içindekiler konusunda temkinliydim. "Eve gitme vakti geldi," dedi.

Marcella yavaşça başını salladı ama hareket etmedi. "Bir milyon dolar gibi görünüyorsun," diye mırıldandım.

"Ödeyebileceğinden daha fazla," diye homurdandı Amo.

Marcella tekrar bana dönmeden önce "Amo," diye tısladı. "Doğru kararı ver."

Döndü, her hareketi zarafetle doluydu ve gitti. Amo da gitmeden önce bana başını salladı ve kapıyı kapattı.

"Keşke bunun ne olduğunu bilseydim."

Chapter *Twenty-Two*

Birinin bana yiyecek ve su getirdiği bir gün daha geçti. Erzaklarımın içine tkrecekleri endişeme rağmen, seçici olamayacak kadar susamış ve açtım. Düşüncelerim gittikçe daha da karmaşıklışıyordu.

Luca bir sonraki sefer kapıyı açtığında yüz ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu. "Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Sana güvenmiyorum. Ama kızıma güveniyorum ve o senin özgürlüğünü istiyor."

Canlandım. Marcella'nın babasını gerçekten ikna ettiğine inanamıyordum. "Şaşırdığımı söylemeliyim."

Luca'nın ağızı inceldi. "Yaptığın şey için ölümü hak ettiğine hâlâ inanıyorum ama Marcella acı çekti ve bu onun kararı."

Ayağa kalktım. "Gerçekten gitmeme izin mi vereceksin? Bu nasıl işe yarayacak? Peki ya askerleriniz, düşmanlarını serbest bıraktığınız için kızmayacaklar mı?"

"Dövüş sırasında askerlerimden birini öldürseydin, Marcella ne derse desin seni öldürürdüm ama öldürmedin. Başka bir motorcuyu bile öldürdün. Adamlarım Famiglia'nın güçlü olmasını istiyor ve eğer onlara senin bizim tarafımızda olmanın bizi daha güçlü yaptığını söylersem, sonunda sana alışacaklardır."

"Bundan şüpheliyim," diye mırıldandım. MC ile Famiglia arasındaki kavgalar son birkaç yılda giderek çirkinleşmişti. Aramızda çok fazla husumet vardı. Bunu aşmak yıllar alacaktı, tabii aşılabilirse.

Luca gözlerini kıstı. "Marcella işbirliği yapmaya, bizimle çalışmak isteyen motorcuları işe almaya ve Marcella için hâlâ risk teşkil edenleri ortadan kaldırmaya istekli olduğunuzu söyledi."

"Bu doğru. Ama sana yemin etmeyeceğimden de eminim, Vitiello. Bunu Marcella için yapıyorum ama hala gururum var."

"Gerçekten pazarlık yapabilecek bir konumda olduğumu mu düşünüyorsun?"

Bakışlarını tam olarak karşıladım. "Hoşuna gitmiyorsa, öldür beni. Kızınızı seviyorum. Tanıştığı ve aşık olduğu adamın bir omurgası ve gururu vardı. Siz beni bağışlamaya karar verin diye başka biri olmayacağım. Senin için değil, seninle çalışacağım ve bunu seve seve yapacağım çünkü bu Marcella'nın Famiglia'daki konumunu güçlendirecek. Hepsi bu kadar. Eğer hoşuna gitmiyorsa, kafama bir kurşun sık ve

ikimizi de bu gevezelikten kurtar."

Luca başını salladı. Belki de beni bitirmeyi kabul etmişti. Bu adamı anlamak imkânsızdı. "Sen bir korkak değilsin. Famiglia'ya ve özellikle de Marcella'ya zarar verecek bir şey yapmadığın sürece buna ne ad verdiğin umurumda değil. Benim işimi engellemediği sürece kendi ek işin olması bile umurumda değil. Famiglia birazını ayıracak kadar para kazanıyor."

Bana bu seçeneği sunduğu için rahatlamış olsam da, küçümseyici ses tonuna karşı dişlerimi sıktım. Zaten eski bağlantılarımla para kazanmaya çalışacaktım. Vitiello'nun maaş çekini kabul etmeyecektim. "Tartarus'un bölgenizde uyuşturucu ve silah satmaya çalışması söz konusu olduğunda o kadar da nazik değildiniz."

"Kulübün kulüplerimi ve sokaklarımı boktan uyuşturucularla doldurdu, hatta Famiglia malıymış gibi davrandı. İşimi bozmaya çalıştığından ve depolarımdan birini yaktığından bahsetmiyorum bile." Durakladı, ters ters baktı. "Belki hatırlamıyorsun ama baban Jersey şubesinin başkanıyken kulübün hâlâ seks ticareti yapıyordu. Polis Hudson'dan birkaç ölü fahişe çıkardı ve bana sorular sormaya başladı. Babanı bu saçmalığı bırakması için uyardım ama o seks köleleriyle silahlarını finanse etmeye çalışıyordu."

Earl buna benzer bir şeyden bahsetmişti. O zamanlar, Teksas'taki ana bölüm hala seks kaçakçılığına da karışıyordu, ancak sonunda çok fazla

Ruslar ve Meksikalılardan gelen ısı, bu yüzden durdular. Neyse ki bu ben kulübün bir parçası olmadan yıllar önce oldu. "Zavallı seks kölelerine acıdığınız için babamı öldürmüş gibi davranmayın. O gün kana susamıştın. Sadece öldürmek istiyordun ve babamla kulüp kardeşleri uygun bir hedefti."

"Bunu inkar etmiyorum. Ve bunun için özür dilemeyeceğimden de eminim. Baban ölmeyi hak ediyordu ve beni öldürmekte de tereddüt etmezdi. Geriye dönüp baktığımda, senin orada olup izlemediğinden emin olurdum."

Sanırım Luca Vitiello'nun özür dilemeye en çok yaklaştığı an buydu. Marcella babasının özür dileme alışkanlığı olmadığından bahsetmişti. Sessizleştik ve birbirimize baktık. Onun gözleri de benim hissettiğim güvensizlik ve nefreti yansıtıyordu. "Kahretsin, bu yanlış hissettiriyor."

"Senden yemin etmeni istemiyorum ama Marcella'ya zarar vermeyeceğine ve diğer motorcular konusunda bize yardımcı olacağına dair söz vermeni istiyorum."

"Söz veriyorum. Bunu umursamana şaşırdım. Senin gözünde bir motorcunun sözünün değeri var mı?"

Luca omuz silkti. "Eğer sözünün arkasında durmazsan, kardeşin Gray'in peşine düşebilirim."

Yüzüne vurdum. "O yasak bölge, Vitiello. O kendi işine bakıyor ve bu değişmeyecek." Durumun gerçekten böyle olmasını umuyordum. Gray'in güçlü bir desteğe ihtiyacı vardı.

ve onu başka bir MC'de ya da belki de yeniden inşa edilmiş bir Tartarus'ta arayacağından endişeleniyordum.

Luca sadece soğuk bir şekilde gülümsedi. Kahretsin, Marcella, bunu nasıl yapacağım?

"Marcella nerede?"

Luca'nın yanağındaki bir kas gerildi. "Evde. Seninle konuşmak için burada olduğumu biliyor ama hâlâ işleri yoluna koymamız gerekirken onu yanımda tutmanın iyi bir fikir olmadığını düşündüm."

"Beni vurmak zorunda kalırsan diye." Hiçbir şey söylemedi.

"Eğer gitmem e izin verirsiniz, birkaç şeyi halletmem gerekecek.

Önce özellikle annemle konuşmak, sonra da Marcella ile konuşmak istiyorum. Ona nasıl ulaşabilirim?"

"Sphere'e gelin, bir buluşma ayarlayayım."

Yorumumu geri almak zorunda kaldım. Bu Vitiello için yutulması zor bir haptı, bu yüzden onu biraz rahat bıraktım, ama kızıyla her buluşacağımda ona sormayacağıma eminim.

"Adamlarınızdan hiçbirinin kaçtığımı düşünerek beni yanlışlıkla vurmayacağından emin misiniz?"

"Adamlarım ben ne dersem onu yapar."

"Eminim," dedim. "İtibarınız onları hizada tutuyor."

"Bundan daha fazlası var. Famiglia sadakat üzerine kuruludur.

Bu senin anlayacağın bir şey değil."

"Sadakat asla körü körüne verilmemelidir. Sadakat kazanılmalıdır ve amcam ve kulüp kardeşlerimin çoğu benim destekleyemeyeceğim bir yolu seçtiler."

"Peki ya geri kalanlar? Her üyeyi öldürmedik." "Dediğim gibi, kardeşim yasak bölge. O bir çocuk ve Earl olmadan sorun çıkarmayacaktır. Onu tanıyorum, o olacak
Teksas'ın ortasında annemle birlikte bir tamirci olup kendi işine baksın. O da yasak bölge."

Luca acımasızca gülümsedi. "Kardeşinin zararsızlığı konusundaki değerlendirmene güvendiğimden emin değilim. Ama Marcella benden onu ve anneni bağışlamamı istedi, onun için bunu yapacağım, ta ki kardeşin onu ailem için bir tehlike olarak görmemi sağlayacak bir neden gösterene kadar."

"Olmayacak. Gray kinci değildir."

"Babasını öldürmene aldırmayacağından emin misin?"

Gray'i kaçırmayı başardığından beri görmemiştim. Ne kadarını bildiğinden emin değildim, kesinlikle Earl'ü öldürdüğümü bilmiyordu. "Haberini yaymadığın sürece kimse Earl'ü öldürdüğümü bilmiyor."

"Yani ona söylemeyi düşünmüyorsun."

Gray gerçeği bilmeyi hak ediyordu ama bunun onu kızdıracağından endişeleniyordum, Marcella'yı öldürmek isteyen haydut motorcuları arama işimi daha da zorlaştıracığından bahsetmiyorum bile. Yine de, hain olduğum haberi muhtemelen

Bu yüzden başıma ödöl konması an meselesiydi.

Luca kapıyı işaret etti. "Gitmekte özgürsünüz."

Şaşkınlık içimi kapladı. Hâlâ bunu yapmayacağını düşünüyordum. Ona sırtımı döndüğüm anda kafamın arkasına bir kurşun yemeyeceğimden hâlâ yüzde yüz emin değildim.

"Sanırım motorum kül oldu, değil

mi?" "Her şeyi yakıp yıktık."

Başımı salladım, pek şaşırmamıştım. "Peki ya köpekler?"

Onlar benim köpeklerim değildi ve onlara hiçbir zaman tam olarak güvenmemiştim ama Earl'ün onları birer dövüş makinesine dönüştürmesi gerçekten de onların suçu değildi. Daha iyisini hak ediyorlardı.

"İnfazcılarımızdan biri, Grawl, bir tanesini içeri aldı ve geri kalanlar için bir barınakta yer buldu. Nerede olduğunu sormayın. Böyle hayvanlar için kalbi olan tek kişi o."

Döndü ve hücreden çıktı. Bana sırtını göstererek benden korkmadığını göstermesi gerekiyordu. Ama saklamaya çalışsa da hâlâ hafifçe topallıyordu. Onu temkinli bir şekilde takip ettim, hala nedenlerine karşı temkinliydim. Dışarıdaki uzun koridorda, beni hücreye götüren uzun boylu, dövme adam bekliyordu.

Luca başını salladı ve Grawl'un bir silah çekip kafama bir kurşun sıkmasını bekledim. Bunun yerine onu takip etmemi işaret etti. Altında bir sürü giysi taşıyordu.

tek kollu. Etrafıma bakındım ama başka kimseyi göremedim. Luca hâlâ değerlendirici bir ifadeyle beni izliyordu. Kızı için yeterince iyi olmadığımı düşünüyordu ama ona yanıldığını kanıtlayacaktım ama bundan da öte, Marcella'ya bana güvenebileceğini kanıtlayacaktım.

Growl adındaki adam bir tuvaletin içinde durdu ve giysileri bir sıra dolabın önündeki bankın üzerine koydu. Duş kabinleri temiz ve oldukça moderndi. Luca ve adamları muhtemelen düşmanlarına işkence etmeyi bitirdikten sonra burada duş alıyorlardı. Cildimde hâlâ Earl'ün ve benim kanım vardı; ter, kir ve pislikle karışmıştı. Tişörtümü çıkarmaya başlamıştım ki Growl'un duvara yaslanmış, beni izlemeden telefonunun ekranına odaklanmış olduğunu fark ettim.

"Aptalca bir şey yapmamam için bana göz kulak olacak mısın?" Alaycı bir şekilde sordum.

Başını salladı.

İrkildim. Gömleğin bir parçası kaburgalarımın altındaki bir yaraya yapışmıştı. Bir çekiştirmeyele çıktı. Kan akmaya başladığında "Kahretsin," diye mırıldandım.

"Dikiş atılmalı," diye mırıldandı Growl.

Bir kaşımı kaldırdım. "Evet, teşekkürler. Hücremde çürümekle meşguldüm."

Yine başını salladı.

"Köpeklerle baktın mı?" "Daha iyi bir hayatı hak ediyorlar."

"Teşekkürler."

Growl başını salladı. "Luca'nın güveni kazanılmalı. Eskiden düşmanıydım. Artık değilim."

Kalan kıyafetlerimi çıkardım. "Gerçekten denemek istediğinden emin değilim."

"Ölmeni isteseydi ölmüş olurdun, o yüzden sana çok az insanın sahip olabileceği bir şans veriyor. Sakın berbat etme."

Bir iniltiyle duşa girdim.

Otuz dakika sonra Growl'u dışarıda takip ettim. Kot pantolon ve gömlek uzun boylu bedenime biraz küçük gelmişti. Belli ki Growl'a ait değillerdi. Sürpriz bir şekilde Matteo Vitiello garaj yolunda bir motosikletin yanında bekliyordu. Şık siyah bir Kawasaki.

Growl veda ederken, "Bunu mahvetme," dedi.

Görünüşe göre beni bekleyen Matteo'ya doğru yöneldim. "Growl pek iletişim kurabilen bir adam değil, değil mi?"

Matteo'nun sırtışı zorlayıcı bir hal aldı. "Sanırım bizimle çalışmaya başladığında Growl'u daha çok göreceksin."

Yapacağımı düşünmediği belliydi.

"Öyle görünüyor. Telefonum ve bisikletim kül olduğu için belki benim için bir taksi çağırabilirsin."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, hâlâ onu bayıltmak istememe neden olan o gülümsemeyle.

"İşlerimi halletmem ve annemi kontrol etmem gerekiyor."

"Ne tür bir iş? Eski arkadaşlarla buluşmak mı?"

"Eski dostlarım öldü ya da kanımın peşindeler," dedim sert bir gülümsemeyle. "Ama başkası yapmadan önce kurtarmak istediğim birkaç eski para var. Şu anda on sentim kalmadı. Ve kesinlikle Famiglia'dan borç almayacağım."

Matteo'nun gözlerindeki hesaplama ve güvensizlik beni gerçekten kızdırdı. Kokuşmuş bir hücrede, neredeyse hiç yiyecek ve suyun olmadığı günlerden sonra, saçma sapan konuşma havasında değildim. Benden hoşlanmak ya da bana güvenmek zorunda değildi. Önemli olan tek şey Marcella'nın güvenmesiydi.

Matteo Kawasaki'yi işaret etti. "Biliyor musun, neden benim motorumu almıyorsun? Bir Harley değil ama seni istediğin yere götürür."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bana bisikletini veriyorsun."

"İşini hallettikten sonra geri getireceğinden eminim." Sesinden kaçıp gideceğimi ve bir daha geri dönmeyeceğimi düşündüğü anlaşılıyordu. Uzattığı anahtarları aldım.

"Teşekkürler. Ona iyi bakacağım," dedim zoraki bir gülümsemeyle. "Sana bir taksi çağırmamı ister misin?"

Matteo bana bir sırıtış fırlattı. "Oh, merak etme. Luca'yla bir tur atacağım."

Elbette Capo hâlâ buralarda bir yerdeydi. Muhtemelen ben gittikten sonra beni tartışmak için bir toplantı yapacaklar, hatta belki de Famiglia'ya karşı bir şey yapıp yapmadığımı kontrol etmek için peşimden birini göndereceklerdi.

"Geri döndüğünde konuşmamız gereken çok şey var. Eğer Marcella ile birlikte olmak istiyorsan, nişan ve düğün için gerekli düzenlemeleri yapmalı, gardırobunu değiştirmeli ve onun sosyal çevresinin bir parçası olabilmen için sana görgü kuralları konusunda birkaç ders vermeliyiz."

Beni yemliyordu, pislik herif. Sanki o ya da Luca benim Marcella'yla evlenmemi istiyormuş gibi. Ne yazık ki sözleri istediği etkiyi yarattı. Vücudum, söylediklerinin sadece fikrinden bile rahatsız olmuştu. Başka birine dönüştürülmek istemiyordum. Kah retsin, evlilik bana her zaman gereksiz görünmüştü.

Kaskı taktım ve motoru çalıştırdım. Matteo geri çekildi. Selam vererek uzaklaştım. Arkama bakma isteğime direndim. Bir Vitiello'ya sırtımı dönmek hâlâ tüylerimi ürpertiyordu. Kawasaki'ye binmek benim için tamamen yeni bir duyguydu. Harley'in sabit gürültüsünü tercih ediyordum ve artık yanmış olan Harley'imi düşündüğümde içimde bir sızı hissediyordum. Yine de, bir motosikletin üzerindeyken beni her zaman saran o tanıdık özgürlük hissi beni yakaladı.

Marcella için özgürlüğümünden, yaşam tarzımdan, hatta kendimin bir parçasından gerçekten vazgeçebilir miydim?

Yemek masasında otururken annem bana endişeyle bakıyordu. Maddox sabah serbest bırakılmıştı ve Matteo ona bisikletini bile vermişti çünkü Maddox'un yapması gereken birkaç ayak işi vardı. İyi olduklarından emin olmak için kardeşini ve annesini aradığından şüpheleniyordum. Yine de şimdiye kadar benimle iletişime geçmenin bir yolunu bulmasını umuyordum.

"Matteo ona bisikletini vermemeliydi. Aylardır ondan bu şeyi istedim ve o da düşmanımıza hediye etti," diye mırıldandı Amo.

"Bu bir hediye değildi. Geri döndüğünde iade edene kadar ödünç aldım," dedim kararlı bir şekilde.

Amo başını salladı. "*Doğru.*"

"Marcella," diye başladı babam, belli ki olabildiğince nazik bir darbe indirmeye çalışıyordu. Hepsinin ne düşündüğünü biliyordum.

"Maddox kaçmadı. Birkaç işi hallediyor ve sonra kendini kanıtlamak için New York'a dönecek."

Babam anneme baktı.

"Marcella onu bizden daha iyi tanıyor," dedi her zamanki diplomatik üslubuyla. "Eğer ona güveniyorsa, eminim kendine göre sebepleri vardır."

"Teşekkürler anne."

"Ama onunla mümkün olan en kısa sürede yüz yüze görüşmek istiyorum."

Sesindeki ani çelikleşme karşısında bir gülümsemeyi bastırdım. "Onu seninle tanıştıracam." Babamın yüzündeki temkinli ifadeyi kaçırmadım. Annem Maddox'la tanışırken muhtemelen her saniye nöbet tutacaktı. Çok garipti. Telsizdeki sessizliğine ve ailemin onun dönüşüyle ilgili şüphelerine rağmen, geri döneceğine inanıyordum. Beni kurtarmak için göze aldığı onca şeyden sonra, bana karşı

olan hislerinden emindim.

Ertesi sabah Maddox'tan haber alamayınca gerçekten endişelenmeye başladım. Ama endişelenerek zaman kaybetmek istemiyordum. Maddox geri dönecekti ve dönmezse... o zaman beni hiç hak etmemiş olacaktı. Yine de bunu düşünmek kalbimi acıtıyordu.

Birkaç gündür yapmak istediğim bir şeyle kafamı dağıtmaya karar verdim. Growl'u aradım ve beni alıp Cara'yla birlikte dövüş köpeklerine yardım etmek için kurdukları barınağa götürüp götürmeyeceğini sordum. Babam Rottweiler'ları oraya götördüklerinden bahsetmişti.

Otuz dakika sonra konağımızın önünde durdu. Dışarı çıktığımda iki koruma kapının önünde bekliyordu. Bana Grawl'un arabasına kadar eşlik ettiler, sonra ikinci bir arabaya binip bizi takip ettiler. "Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkürler," dedim.

"Köpekleri görmek istemenize şaşırdım."

"İlk başta onlardan çok korkuyordum ama kafesimin yanındaki köpekle bir şekilde bağ kurdum. Adı Şeytan'dı ama çok kötü yaralanmıştı. Yaşayıp yaşamadığını biliyor musun?"

"İsimlerini bilmiyorum. Hala onlara isim vermem gerekiyor." "Hiçbir köpeğe Şeytan ismi verme lütfen."

Grawl başını salladı.

"Beni almanı istememin tek nedeninin köpekleri tekrar görmek olmadığını itiraf etmeliyim."

"Anlamıştım," diye homurdandı Grawl. "Baban bana işe katılacağını söyledi."

"İnfaz ekibimize liderlik etmek, bize sorun çıkaran MC'lerin vurulmasını koordine etmek ve ayrıca risk teşkil eden kalan Tartarus motorcularını bulmak istiyorum."

Grawl sadece başını salladı ama ben gerçekten bir şeyler söylemesini istiyordum.

"Kadın olduğum için mi yoksa infazcılardan sorumlu olmak istediğin için mi sorun yaşayacağımızı bilmek istiyorum."

"Size hizmet etmekte zorlanmıyorum ve hiçbir zaman kimseye liderlik etmek istemedim. Her gün yaptığım işten memnunum."

"Peki ya diğer infazcılar? Size bir şey söylediler mi?"

"Çoğu sizi kötölemekten daha iyisini biliyor."

Babamdan korkarlardı ama bana saygı duymazlardı. Bunu değiştirmek için elimden geleni yapardım.

Neredeyse bir saat sonra, birkaç büyük çitle çevrili alanı olan bir çiftlik binasına vardık. Dışarı çıktık ve onlu yaşlarında sırık gibi bir adam geldi. "Sorunlu gençler sizin rehberliğinizde barınağı yönetiyor, değil mi?"

"Bu onlara ve köpeklere yeni bir yuva sağlıyor."

Growl beni toplam on Rottweiler'in tutulduğu daha küçük bir alana götürdü. "Henüz diğer köpeklerle anlaşıyorlar, bu yüzden onları ayrı tutmak zorundayız."

Satan'ı fark etmem uzun sürmedi ve içime bir rahatlama geldi. Yan tarafı sargılıydı ve yarayı yalamaması için bir külah takması gerekiyordu, ama bunun dışında iyi görünüyordu.

"Kafeste tek başına çünkü diğer köpekler yaralıyken onu kabul etmiyor."

Beni görür görmez çitlere doğru koşmaya başlaması beni şaşırttı. İlk karşılaşmamızı düşünürsek, uzun bir yol kat etmiştik. "Selam kızım," dedim. Oflayıp pufladı ve elini salladı.

Kuyruk. Düzgün beslenen ve koşabileceği büyük bir bahçesi olan bu köpek, hatırladığımdan çok daha rahat görünüyordu.

Onu görmek aynı zamanda tutsaklığımla ilgili hatırlamak istemediğim birçok anıyı da canlandırdı. Kendimi hâlâ bir tür arafta, fiziksel olarak evime dönmüş ama zihnim hâlâ kulüp binasında kaybolmuş gibi hissediyordum. Parmaklıkların arasından onu nazikçe okşadım. "Ona iyi bir yuva bulacak mısın?"

"Yetiştirilme tarzları göz önüne alındığında bu hiç de kolay olmayacak."

"Keşke onu yanıma alabilsem ama babam buna asla izin vermez." "Baban seni korumak istiyor."

"Biliyorum," dedim. "Her şeyden. Maddox, köpekler..."

"Maddox'un babanın güvenini kazanması gerekiyor. Bu kolay bir şey değil ama ben de bir zamanlar babanın düşmanıydım ve o bana güvenmişti. Maddox da aynısını yapabilir."

Gülümsedim. "Teşekkürler, Growl." Beni izleyen Şeytan'a baktım. "Bana bir iyilik yapıp ona Santana diyebilir misin? Bu hâlâ onun adına yakın ama çok daha iyi."

"Tabii. Onunla daha fazla zaman geçirmek ister misin?"

"Evet." Growl beni eve götürmeden önce onu okşamak için bir saat daha kaldım. Sürekli Maddox'u düşünmemek için olası dövmeleri araştırmak üzere odama çıktım.

Akşamın erken saatlerinde dışarıda bir motor gürledi. Gözlerim açıldı ve odamdaki koltuktan fırladım. I

Kalbim deli gibi çarparak aşağıya ve ön kapıya doğru fırladım. Kapıyı açtım ve Matteo'nun Maddox'a verdiği bisiklete bindiğini gördüğümde söndüm.

Bir elini saçlarında gezdirdi ve bana küçük bir gülümseme verdi.

Arkamdan adım sesleri geldi ve babam yanımda belirdi. Yüz ifadesi pek de iyiye işaret değildi.

"Sorun nedir? Maddox nerede?"

Matteo merdivenlerden çıktı, bir kez daha gizlice Babamla bak.

"Baba," dedim öfkeyle. "Maddox nerede?"

Amo ve annem şimdi fuayedeydi.

Babam omzuma dokundu. "Growl'un evinde ortaya çıktı. Bu öğleden sonra barınağa gidip iki köpek ve Matteo'nun bisikletini bıraktım."

Birbirimizi bir saat farkla kaçırmış olmalıyız. "Ama şimdi nerede?"

Amo, "Hepimizin bildiği gibi kaçıp gitti," dedi.

Ona saldırmak için döndüm ama annemin şefkatli ifadesi bana Amo'nun sözlerinin doğru olduğunu söyledi. "Ne?" Şok olmuş bir halde fısıldadım. "Öylece kaçıp gitmezdi. Beni kurtardı, benim için kulübüne ihanet etti..."

Matteo nazikçe, "Belki de kararından pişmanlık duymaya başlamıştır," dedi.

Babam omzuma dokundu. "Maddox sadece motorcu yaşam tarzını biliyor. Bir kadına ya da toplumsal kurallara bağlı kalmak istemiyor. Yolun, özgürlüğün çağrısı çok güçlüydü."

"Sence benim yerime özgürlüğü mü seçti?" "En azından onun özgürlük olarak gördüğü şeyi." "Growl'a böyle mi söyledi?"

Matteo başını salladı. "Bisikletimi aldığımda Growl ile konuştum. Maddox fazla kalmadı. Olabildiğince çabuk kaçmaya çalıştı. Muhtemelen şu anda bizim bölgemizin dışına doğru gidiyordur. Dün onu takip eden adamlar para dolu bir çanta aldığını görmüşler."

Sertçe yutkundum. "Benim yanımda özgür olabilirdi."

"İyi seçim. Eğer lanet olası kulübünü tekrar kurarsa, onu öldüreceğim ve bu sefer Marci bizi durduramayacak," diye mırıldandı Amo.

Onu görmezden geldim. Annem kolunu bana doladı. "Önünde harika bir gelecek var, Marci. Ona ihtiyacın yok. Biz varız."

Ona ihtiyacım yoktu ama yanımda olmasını istiyordum. Hayatımın, ailemin bir parçası olmasını istemiştim. Geçmişlerimiz arasındaki uçurumun üstesinden gelebileceğimizi düşünmüştüm.

Ama aramızdaki bağ en başından beri ölümcüldü. Maddox beni kurtarmıştı, ben de onu kurtarmıştım. Hepsi bu kadardı.

Şimdi sadece kalbimi buna ikna etmem gerekiyordu.

Devam etmek için

Günahla Yükseliyorum - İkinci Bölüm...

Lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Sizin gibi okurlar diğer okurların yeni kitaplar keşfetmesine yardımcı oluyor!

Kitaplarla ilgili güncellemeleri ilk alanlardan biri olmak istiyorsanız, lütfen Facebook grubuma katılın:

[Cora'nın Flamingo Takımı](#)

More Mafia books by me:

İlk nesil gangsterler hakkında bilgi için....

Kanla Doğan Mafya Günlükleri:

Onurla Bağlanmış

(Aria & Luca)

Görev Bağı

(Valentina & Dante)

Nefretle Bağlanmış

(Gianna & Matteo)

Ayartmayla Bağlanmış

(Liliana & Romero)

İntikamla Bağlanmış

(Growl & Cara)

Aşkla Bağlanmış
(Luca & Aria)

Geçmişe Bağlı
(Valentina & Dante)

Kanla Bağlanmış
(Antoloji)

Luca Vitiello (Bound by Honor'da Luca'nın bakış açısı)

The Camorra Chronicles:

Çarpık Sadakatler (#1)
Fabiano

Çarpık Duygular (#2)
Nino

Çarpık Gurur (#3)
Remo

Çarpık Bağlar (#4)

Nino

Çarpık Kalpler (#5)

Savio

Twisted Cravings (#6)

Adamo

Bağımsız mafya romanları

Kırılgan Özlem Tatlı

Baştan Çıkarma

Çağdaş Romanslar

Sadece İş, Oyun Yok

Kırılmak İçin Değil

About the *Author*

Cora, Born in Blood Mafia Series, Camorra Chronicles ve çoğu tehlikeli derecede seksi kötü erkeklerin yer aldığı diğer birçok kitabın yazarıdır. Erkeklerini martinileri gibi seviyor - kirli ve güçlü.

Cora, sevimli ama çılgın bir Bearded Collie ve yanındaki sevimli ama çılgın adamla birlikte Almanya'da yaşıyor. 2021 yılında harika bir kız çocuğu dünyaya getirdi. Günlerini seksi kitaplar hayal ederek geçirmediği zamanlarda, bir sonraki seyahat macerasını planlıyor veya dünyanın her yerinden çok baharatlı yemekler pişiriyor.